

LST

REVIEW

தொகுப்பு 29 | வெளியீடு 347 | ஜனவரி 2019

www.lstlanka.org

**மக்களின் அரசியலமைப்பு
என்றாவது இலங்கையில்
நிலவுமா?**

LST REVIEW

தொகுப்பு 29 | வெளியீடு 347 | ஜனவரி 2019

மக்களின் அரசியலமைப்பு என்றாவது இலங்கையில் நிலவுமா?

சட்டத்திற்கும் சமூகத்துக்குமான அற்றிலையம்.

முதலில் வெளியிடப்பட்டது 2019

ISSN (print): 1391-5770

ISSN (online): 2659-2150

ஐம்பது நாட்கள்: காரிருளின் முடிவில் ஒளிக்கீற்றுக்களா?

- விதூர பிரபாத் முணசிங்க

2018 ஓக்டோபர் 26 இல் ஏற்பட்டு அதன் பின்னர் 50 நாட்கள் இலங்கையில் நீடித்திருந்த அரசியலமைப்பு நெருக்கடி நிலையின் போது அவ்வாறான சிக்கலான அரசியல் சூழ்நிலைகளுக்கு பிரசைகள் எவ்வாறு பதிற்செயற்பாடாற்றி எதிர்வினையாற்றுகின்றனர் என்பதைப் பரிசீலிக்கும் குறிக்கோளுடன் நாடு முழுவதும் நடத்தப்பட்ட விரிவான நேர்காணல்கள் மூலம் ஆசிரியர் பிரசைகளின் எதிர்வினைகளைப் பதிவுசெய்கின்றார்.

அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புச் செயன்முறையிலிருந்து கற்ற பாடங்கள்

- லால் விஜேநாயக்க

தற்போது நடைபெற்றுவருகின்ற அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கல் செயன்முறை பற்றிய ஆழமான பார்வையினை வழங்கும் ஆசிரியர் பொதுமக்களினதும் தேர்வுசெய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளினதும் பிரதிநிதித்துவத்தை வலியுறுத்தி அதனை முன்பு பொதுமக்களின் கலந்தாலோசிப்பு இல்லாமல் நடத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு உருவாக்க முன்னெடுப்புக்களுடன் ஒப்பிடுகின்றார்.

அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தினைத் தக்கவைத்தல் - இலங்கையின் தேவையற்ற அரசியல்

நெருக்கடியிலிருந்து கிடைக்கும் பாடங்கள்

- சூரி ரத்னபால

தாராளவாத ஜனநாயகத்தின் சுயாதீனம், பக்கச்சார்பின்மை மற்றும் பாரம்பரியங்கள் ஆகியவற்றின் ஒட்டுமொத்தக் கலாசாரம் உள்ளிட்ட அரசியலமைப்பு ஆளுகையின் கோட்பாடுகளை நிர்ணயிக்கும் சூரி ரத்னபால, அவற்றிற்குள்ள அச்சுறுத்தல்கள் மற்றும் சவால்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அரசியலமைப்பு ஆளுகையினைப் பற்றிப்பிடித்தலில் பொதுமக்களின் மனப்பாங்குகளில் வேரூன்றியுள்ள சமூக சக்திகள் மற்றும் நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தினையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் விதியுடனான சந்திப்பு

- ராதிகா குமாரஸ்வாமி

2018 ஓக்டோபரில் இடம்பெற்ற அரசியலமைப்பு நெருக்கடியினைத் தொடர்ந்து 19 ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்த ஏற்பாடுகளின் மூலம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் பற்றிய அண்மைய உயர் நீதிமன்ற தீர்ப்புப் பற்றிய ஆழமான நீதிமுறைப் பகுப்பாய்வினை ஆசிரியர் வழங்குகின்றார்.

அரசியலமைப்பியல் மீது இலங்கைக் கலாச்சாரம்:

எவ்வாறு அரசியல் கலாச்சாரம் எமது அரசியலமைப்பினை கட்டமைத்துள்ளது

சகுந்தலா கதிராமர்

இந்தக் கட்டுரையில் ஆசிரியர் இலங்கையில் கலாச்சாரம் மற்றும் அரசியலமைப்புவாதம் ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான தொடர்பினைப் பகுப்பாய்வு செய்வதுடன் குறிப்பாக இலங்கையின் அரசியல் கலாச்சாரம் எவ்வாறு இலங்கையின் அரசியலமைப்புக் கலாச்சாரம் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பதனையும் எவ்வாறு அதனைக் கட்டமைக்கின்றது என்பதனையும் பரிசீலிக்கின்றார்.

பொருளடக்கம்

ஆசிரியர் தலையங்கம்

மக்களின் அரசியலமைப்பு என்றாவது
இலங்கையில் நிலவுமா?

1

கட்டுரைகள்

ஐம்பது நாட்கள்: காரிருளின் முடிவில்
ஒளிக்கீற்றுக்களா?

5

- விதூர பிரபாத் முணசிங்க

அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புச்
செயன்முறையிலிருந்து கற்ற பாடங்கள்

21

- லால் விஜேநாயக்க

அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தினைத்
தக்கவைத்தல் - இலங்கையின் தேவையற்ற
அரசியல் நெருக்கடியிலிருந்து கிடைக்கும்
பாடங்கள்

28

- சூரி ரத்னபால

உயர் நீதிமன்றத்தின் விதியுடனான சந்திப்பு
- ராதிகா குமாரஸ்வாமி

37

அரசியலமைப்பியல் மீது இலங்கைக்
கலாச்சாரம்:

53

எவ்வாறு அரசியல் கலாச்சாரம் எமது
அரசியலமைப்பினை கட்டமைத்துள்ளது
சகுந்தலா கதிரிகாமர்

இலங்கையில் என்றாவது மக்களின் அரசியலமைப்பு நிலவுமா?

2018 ஒக்டோபர் 26, வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் முழு இலங்கையினையும் திடுக்கிடச்செய்த சம்பவம் ஒன்று நடந்தேறியது. ஜனாதிபதி செயலகம் மூன்று அதிரடியான அறிவித்தல்களை வெளியிட்டது: ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டமைப்பு அரசாங்கத்திலிருந்து விலகியுள்ளது, மஹிந்த ராஜபக்ச ஜனாதிபதி முன்னிலையில் பிரதமராகச் சத்தியப்பிரமானம் செய்துகொண்டார், ரணில் விக்கிரமசிங்ஹ பிரதமர் பதவியில் இருந்து அகற்றப்பட்டதாக அவருக்கு எழுத்து மூலமாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது என்பவையே குறித்த அறிவித்தல்களாகும்.

வெல்லவாயவைச் சேர்ந்த பெண் ஒருவர் இரத்தினச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டது போல: “யாருக்கும் தெரியாமல் அரசாங்கம் மாறிவிட்டது”.

தமது வார இறுதி நாட்களைத் தூக்க நிலையில் எதிர்பார்த்திருந்த பெரும்பான்மையான மக்கள் இந்த அறிவித்தல்களைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் விழித்துக்கொண்டனர். சமூக ஊடகங்கள் செய்திகளால் சூடுபிடிக்கத் தொடங்கின. பொதுமக்களின் வெவ்வேறு பிரிவினரும் இவ்விடயம் தொடர்பாக உறுதியான கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஜனாதிபதியின் நடவடிக்கைக்கு ஆதரவானவர்கள் பட்டாசு கொளுத்தி ஆரவாரம் செய்தனர். பிளாத்திக்கினாலான ராஜபக்சுவின் ஆளுயரப்பதாகைகள் நாடு முழுவதும் முளைக்கத் தொடங்கின. பிரதமரைப் பதவியில் இருந்து அகற்றியமைக்கு எதிரானவர்கள் இணைய வழி மனுக்கள் மூலமும் பகிரங்க பத்திரிகைப் பத்திகள் மூலமும் அரசியலமைப்பினையும் சட்டத்தின் ஆட்சியினையும் மேற்கோள் காட்டி எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். அரசியலமைப்பினைப் பாதுகாக்க உருவான குழுக்கள் சாத்தியமற்ற கூட்டமைப்புக்களை உருவாக்கின.

பதவியில் இருந்து விலகி, தனது உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலத்தினை விட்டு வெளியேற விக்கிரமசிங்ஹ மறுத்த காரணத்தினால்

ஐனாதிபதி அமைச்சரவையினைக் கலைத்து பாராளுமன்றத்தினையும் ஒத்திவைத்தார். இந்த விடயம் நியூயோர்க் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் 7ஆம் பக்கச் செய்தியாக மாறியது. இலங்கையில் இருந்த ராஜதந்திரிகள் எந்தப் பிரதமரைத் தாம் சந்திப்பது என்கின்ற இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஒரு பிரதமரைச் சந்தித்தால் அது அவரை அங்கீகரிப்பதாக மாறிவிடும். அவரைச் சந்திக்கத் தவறினால் அது அவரை நிராகரிப்பதற்குச் சமனாகிவிடும்.

சகல மக்களின் பார்வையும் பாராளுமன்றத்தின் மீதே குவிந்திருந்தது. போட்டியிடும் இரண்டு பிரதமர்களில் ஒருவருக்குப் பாராளுமன்றம் அதன் ஆதரவினைக் காட்டவேண்டிய நிலைமை காணப்பட்டது. பாராளுமன்றத்திற்குள் நிலவிய இந்த அரசியல் நாடகத்தின் காரணமாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் சிலர் ஒரு பக்கத்தில் இருந்து மறுபக்கத்திற்குத் தாவி மீண்டும் தமது முன்னைய கட்சிக்குத் தாவும் சம்பவங்களும் நடந்தேறின. ஈடுகொடுக்க முடியாத பெருந்தொகைப் பணத்தினைக் கட்சி மாறுவதற்குப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கோரியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. பாராளுமன்ற சபாபீடத்தினுள்ளேயே உறுப்பினர்கள் சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். ரணில் விக்கிரமசிங்ஹு எதிர்ப்பின்றி விட்டுக்கொடுக்க மறுத்த காரணத்தினால் விடயத்தினைச் சிவில் சமூகம் உயர் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுசெல்வதற்கான அவகாசம் ஏற்பட்டது. உயர் நீதிமன்றம் வரலாற்றுத் தீர்ப்பினை வழங்கியது. குறுகிய காலத்தில் உயர் நீதிமன்றம் பிரச்சினையினைத் தீர்த்துவைத்த அதேவேளை, இப்பிரச்சினையின் எதிர்காலச் சிக்கல்கள் தெளிவற்றவையாகவே இருக்கின்றன. நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஐனாதிபதி முறைமையினை ஒழிப்பதாகக் கூறிய தமது தேர்தல் வாக்குறுதிகளை மீறி, அப்பதவியின் அதிகாரங்களினால் தொடர்ந்தும் கவர்ப்படும் எத்தனிப்பினைக் கொண்டவர்களாகவே அரசியல்வாதிகள் உள்ளனர். ஜனநாயகத்திற்கும் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கும் வழங்கப்படும் கடப்பாடுகள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக மக்களின் தேர்வுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மத்தியில் இது குதிரைக் கொம்பாகவே காணப்படுகின்றது.

மீளாய்வின் இந்தப் பதிப்பு 2018 ஒக்டோபர் 26 இல் இருந்து நடந்தேறிய நிகழ்வுகளின் மீது தீவிரமான பார்வையினைச் செலுத்துகின்றது.

இந்த நெருக்கடிக்கு இட்டுச்சென்ற முன்னுதாரண நிகழ்வுகளின் மீது இந்தப் பதிப்புக் கவனம் செலுத்துவதுடன் அரசியலமைப்பில் அரசியல் கையடிக்கும் எமது நீண்ட வரலாறு, அரசியலமைப்புக் கலாசாரத்தில் அதன் தாக்கம், உயர் நீதிமன்றத்தின் திருப்புமுனையான தீர்ப்பு மற்றும் நடந்தேறிய நிகழ்வுகளுக்கு எதிர்வினையாக இலங்கை மக்கள் காட்டிய சிந்தனைச் செயல்முறைகள் ஆகியவற்றிலும் கவனம் செலுத்துகின்றது.

எமது மீளாய்வுப் பயணத்தினை நாம் விதூர பிரபாத் முனசிங்ஹவுடன் ஆரம்பிப்போம். ஒக்டோபர் 26 நிகழ்வு நடந்த உடனேயே நாடு முழுவதும் பயணம் செய்த பிரபாத் அளவு குழுவின் பெற்றுக்கொண்ட சில எதிர்வுகூறத்தக்க மற்றும் எதிர்பார்க்க முடியாத கருத்துக்கள் பற்றிய அறிவூட்டும் பயணத்தினுள் அவர் எம்மை அழைத்துச் செல்கின்றார். ஒக்டோபர் 26 இல் நடந்த நிகழ்வுகள் மற்றும் அதனைத் தொடர்ந்து உடனடியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட செயற்பாடுகள் தொடர்பாக எதிர்வினையாற்றிய மக்களின் பிரக்ஞைகள் பற்றிய தெளிவினைப் பெற்றுக்கொள்ள 22 மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த 140 பெண்கள் இக்குழுவினரால் நேர்காணப்பட்டனர்.

ஆர்வமூட்டும் வகையில், நடந்த நிகழ்வுகளினால் 18 சதவீதமானவர்கள் மிகுந்த ஆச்சரியத்திற்குள்ளாகியுள்ள அதேவேளை, அவர்கள் எந்தளவிற்கு ஆச்சரியமுற்றிருந்தனர் எனில் அவர்களினால் நடந்த நிகழ்வுகளின் பெறுபேறுகளைப் பற்றித் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. நெருக்கடி நிலையினைச் சகித்துக் கொண்டவர்களும் அதனை எதிர்த்தவர்களும் சமமான விகிதாசாரத்தில் இருந்தனர். பதிலளித்தவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் விக்கிரமசிங்ஹு பிரதமர் பதவியினை இழந்தமையினை அங்கீகரித்திருந்தனர். இதற்கான காரணம் வருட ஆரம்பத்தில் நடைபெற்ற உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களின் பெறுபேறாகும். இந்தப் பெறுபேறு இனத்துவச் சார்புகளினால் பாதிக்கப்படவில்லை. மத்திய வங்கி முறி மோசடியானது பிரதான ஊடகங்களில் செய்தியாக இல்லாத போதிலும் சராசரி இலங்கையர்களின் மனதில் அது ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. இதில் குறிப்பிடத்தக்கது என்னவென்றால், ராஜபக்ச பிரதமர் பதவியினை ஏற்றுக்கொண்டதை பதிலளித்தவர்களில் 44 சதவீதத்தினர் ஆரம்பத்தில் அங்கீகரித்த போதிலும், அவ்வாறான நிகழ்வின் விளைவு வெளிவரத் தொடங்கியதும்

ராஜபக்சவின் அங்கீகாரம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

பிரதிநிதித்துவச் செயன்முறையாகும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதுவரையிலான அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புச் செயன்முறை பற்றிய உள்ளார்ந்த பார்வையினை லால் விஜேநாயக்க தருகின்ற அதேவேளை, தற்போது நடைபெற்று வரும் செயன்முறை எவ்வாறு முன்பு அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளில் இருந்து வேறுபடுகின்றது என்பதையும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கையின் சகல மாவட்டங்களையும் (25) சேர்ந்த பொதுமக்கள் எழுத்து மூலமும் வாய்மொழி மூலமும் வழங்கிய கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பரிந்துரைகளை வழங்கும் அறிக்கையினைத் தயாரிப்பதற்கு அமைச்சரவையினால் நியமிக்கப்பட்ட 20 கல்வியியலாளர்கள் மற்றும் தொழில் வல்லுனர்களைக் கொண்ட குழுவின் தலைவராக விஜேநாயக்க இருந்தார். இவ்வாறான கருத்துக்களின் சமர்ப்பணத்தில் தொழிற்சங்கங்களும் சமய நிறுவனங்களும் சிவில் சமூகமும் பொதுமக்களும் கருத்துக்களை வழங்கியிருந்தனர். இச்செயன்முறைக்கு நுழைபுலத்தினை வழங்குவதற்கு இவர் தனித்துவமான வகையில் பொருத்தமனாவராவார்.

முன்னைய அரசியலமைப்புக்கள் சாதாரண மக்களின் பார்வையிலிருந்து மறைந்திருந்து சிறப்புரிமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் போன்ற தளங்களில் வாழ்ந்த சிறிய அளவிலான மேட்டுக் குடியினரால் வரையப்பட்டன. ஆனால் அவ்வாறல்லாது தற்போது நடைபெறும் செயன்முறையானது பொதுமக்களின் பங்கேற்புடனும் சகல அரசியல் கட்சிகளின் பங்கேற்புடனும் நடைபெற்று வருவதாக வாதிடும் விஜேநாயக்க அனைத்துக் கட்சிச் செயன்முறையினை உறுதிப்படுத்த பிரதிநிதித்துவமானது வழிகாட்டல் குழுவிலும் ஆறு உபகுழுக்களிலும் வழங்கப்பட்டு வருவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். “சகல மக்களும் தம்மை இலங்கையர்கள் என அழைப்பதில் பெருமிதம் கொள்கின்ற மேலும் சகல பிரஜைகளும் சமமாக வாழக்கூடியதான இலங்கையர் எனும் அடையாளத்துடன் கூடிய இலங்கை தேசத்தினை” உருவாக்குவதற்கான கருத்தொருமிப்பு முதன்மையான முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை வலியுறுத்தும் விஜேநாயக்க வரைபு அரசியலமைப்பினைச் சமர்ப்பிப்பதிலுள்ள தாமதத்திற்குக் காரணம் ஜனநாயக மற்றும்

அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தினைத் தக்கவைப்பதிலுள்ள சவால்கள் பற்றியும் அண்மையில் இடம்பெற்ற நெருக்கடியில் இருந்து கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் பற்றியும் அவுஸ்திரேலியாவினைச் சேர்ந்த சூரி ரத்னபால ஒரு பரந்த பார்வையினை வழங்குகின்றார். அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்திற்கான அச்சுறுத்தல் மேலிருந்தும் கீழிருந்தும் வரலாம் எனக் குறிப்பிடும் ரத்னபால, வெகுஜன அரசியல்வாதமும் பலவீனமான நிறுவனங்களும் ஜனநாயகத்தினைக் கீழறுக்கலாம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒக்டோபர் 26 ஆம் திகதி ஜனாதிபதியினால் விரைவு படுத்தப்பட்ட இலங்கையின் அரசியலமைப்பு நெருக்கடி ஒரு சாதகமான விளைவினைக் கொண்டிருக்குமாயின் அது அரசியலமைப்பினைத் தக்கவைப்பதற்கு சமூக சக்திகள் மாத்திரம் இல்லையென்றால் அது அதன் எழுத்துக்களால் காப்பாற்றப்படாது என்பது எடுத்து விளக்கப்படுவதேயாகும். பரிணாமமடைந்து, ஏனைய தாராள ஜனநாயகங்களுக்கு ஓர் உதாரணத்தினை நிர்ணயிக்கக்கூடிய ஒரு வாழும் அரசியலமைப்புக்கான போதனை விளக்கமாக இலங்கை உதாரணத்தினை வர்ணபால மேற்கோள் காட்டுகின்றார். இருந்தபோதிலும் அரசியலமைப்பினை நிலைநிறுத்தியமைக்காக நாம் நீதிபதிகளைப் பாராட்டுகின்றமை அண்மைக் காலம் வரையில் இலங்கையில் நிலவிய நீதித்துறையின் நேர்மையின்மை பற்றிய வரலாற்றினை எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் “ஆதரவு வழங்கும் நிறுவனங்களின்” பின்புலம் இலங்கையில் இல்லாததும் அவ்வாறான நிறுவனங்களின் பலவீனமும் அரசியலமைப்பு நெருக்கடியினால் உணர்த்தப்பட்டிருப்பதாகவும் வர்ணபால குறிப்பிடுகின்றார்.

அதிகாரத்தின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்படுவது எனும் ஒட்டுமொத்தக் கலாசாரம் நீதிமுறை நெறிகளினால் உருவாக்கப்படுகின்றது என்பதை விட அதிகாரிகளும் பிரஜைகளும் நீதிமுறைத் தீர்ப்புக்களை ஏற்றுக்கொள்வதாலும் உருவாக்கப்படுகின்றது. இதன்போது, ‘தேவையற்ற அரசியல் அழுத்தம் சிவில் சமூகத்தின் எதிர் அழுத்தத்தின் மூலம் நடுநிலையாக்கப்படுகின்றது’. தவிர்க்க முடியாத அரசியல் மற்றும் தனியார் சதிகளில் இருந்து தப்புவதற்கு அரசியலமைப்பு, எழுதப்பட்டுள்ளவாறு, வெகுஜன மனப்பாங்குகளில் வேரூன்றியுள்ள ஆதரவான நிறுவனக்

கட்டமைப்பில் இருந்தும் அதன் பலத்தினைப் பெறவேண்டும்.

உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பினைப் பற்றி ராதிகா குமாரசுவாமி மிகவும் புலமைமிக்க பகுப்பாய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார். இதில் வாதிகளினதும் பிரதிவாதிகளினதும் வாதங்களும் நீதிபதிகள் அவர்களின் தீர்ப்பிற்கான நியாயங்களைப் பெறுவதற்காக இலங்கைக்கு அப்பால் சென்று சட்டத்தின் ஆட்சியினைப் பரிசீலிப்பதற்கு நிறைவேற்று அதிகாரத்தினதும் சட்டவாக்க அதிகாரத்தினதும் பல பரப்புக்களை ஆராய்வதற்கு வழக்குகளில் இருந்தும் விமர்சனங்களில் இருந்தும் உள்ளீடுகளைப் பெற பாரம்பரிய முறைகளை நாடியுள்ளமையும் உள்ளடங்கியுள்ளன.

ரொனால்ட் டுவோர்க்கினின் ஆக்கங்களுக்கு அமைவாக, உயர் நீதிமன்றம் அமெரிக்க யதார்த்தவாதிகள் போன்றும் நீதி முறையின் திறனாய்வுமிக்க சட்டக் கற்கைச் சிந்தனைகள் போன்றும் உள்ளார்ந்த கொள்கை அல்லது அரசியலில் கவனம் குவிக்கவில்லை அல்லது கொள்கைத் தேவைப்பாடுகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றிற்கு நெறிப்படுத்தலை வழங்க முயற்சிக்கவில்லை அத்துடன் அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றத்தின் மாபெரும் யதார்த்தவாத நீதிபதிகளைப் போன்று அவற்றினை மீளினக்கம் செய்ய முயற்சிக்கவில்லை. மாறாக, நல்லுறவுக் கோட்பாட்டினைப் பிரயோகிக்கின்ற அதேவேளை பாரளுமன்றத்தின் நோக்கத்தினைக் கண்டுபிடிப்பதே சகல வியாக்கியானப்படுத்தல்களினதும் குறிக்கோள் எனும் நிபந்தனையுடன் ஒரு நியதிச் சட்டத்திற்கு அதன் எளிமையான மற்றும் சாதாரண அர்த்தத்தினை வழங்குவதை நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. எதிராகக் குறிப்பிடும் சொற்கள் இல்லாமலிருக்கையில் பொதுவான ஏற்பாடுகளை விடத் தனித்துவமான ஏற்பாடுகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என்ற சட்ட முதுரையினை நீதிமன்றம் ஒரு கோட்பாடாகக் குறிப்பிட்டது.

இறுதியாக, சட்டம் மற்றும் சமூகத்திற்கான அறநிலையத்தின் நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளரான சகுந்தலா கதிர்காமர் அரசியலமைப்பு உருவாக்கம் மற்றும் அரசியலமைப்பு அரசாங்கம் ஆகியவற்றில் கலாச்சாரத்தின் தார்ப்பரியங்கள் பற்றி ஆராய்கின்றார். குறிப்பாக அரசியல் கலாச்சாரம் எனும் அரியத்தினைப் பயன்படுத்தி கடந்த காலங்களில் இலங்கையின் அரசியலமைப்பினைக் கட்டமைப்பதில் அதன் தாக்கத்தினை அவர் ஆராய்கின்றார்.

எமது அரசியலமைப்புக் கலாசாரம் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பினை வரைகின்ற மற்றும் ஏற்றுக்கொள்கின்ற செயன்முறையில் கலந்தாலோசிப்பு அற்ற மற்றும் பங்கேற்பு அற்ற செயன்முறையில் பயணித்தது என அவர் வாதிடுகின்றார். 1972 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பிற்கான ஓர் அரசியலமைப்புத் திருத்தமாகப் பாராளுமன்றச் செயன்முறை மூலமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு அரசியல் நலன்களிற்காக நிறைவேற்றப்பட்ட ஒன்று என அவர் வாதிடுகின்றார். தனிப்பட்ட கட்சி நலன்களிற்காக அரசியலமைப்பிற்கு அடிக்கடி திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டமை அரசியலமைப்பிலுள்ள நம்பிக்கையினைக் கீழறுத்து அரசியலமைப்பியலின் கருத்தியலினைச் சீரழித்துள்ளது.

அரசியலமைப்புச் சதியின் ஆரம்ப நாட்களின் போது ஜனாதிபதிக்குக் கிடைத்த ஆதரவும் அவர் அமைச்சரவையினைக் கலைக்கவும் தன்னிச்சையாகப் பிரதமர் ஒருவரையும் அமைச்சரவையினையும் நியமிக்க அவரை இயலுமாக்கிய அவரது செயற்பாட்டிற்கான தாமதமான சவால்களும் நிறைவேற்று அதிகாரம் மேற்கொள்ளும் அசாதாரண தலையீடுகளை உடனடியாகக் கேள்விக்குட்படுத்தாத ஆழமாகப் பதிந்துள்ள “நிறைவேற்று அதிகார” மனப்பாங்கினையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இந்த நெருக்கடிக்குச் செலுத்தப்பட்ட பொருளாதார விலை மிக உயர்ந்ததாகும். எதுவும் இல்லையென்றாலும் நெருக்கடியானது நாடு முழுவதிலும் அசாதாரணக் கலந்துரையாடல்கள் இடம்பெறக் காரணமாகியது. சிந்தனையாளர்கள் மாத்திரமின்றி சாதாரண மக்களும் இது பற்றிக் கதைக்கும் நிலை உருவாகியது. ஜனநாயகம், இறைமை, சட்டத்தின் ஆட்சி, சமூக ஒப்பந்தம் மற்றும் அரசியல் நெறி ஆகியவை அனைத்தும் கட்டுடைக்கப்பட்டன. அத்துடன் அபிப்பிராயங்கள் வழங்கப்படுவதற்கு முன்னர் அவை பரிசீலிக்கப்பட்டன. முறைமை எவ்வாறு திருத்தப்படலாம் மேலும் எவ்வாறு திருத்தப்படவேண்டும் என்பது பற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. ராதிகா குமாரசுவாமி எழுதியதைப் போல: “அரசியலமைப்பு உயிர் பெற்றது. அது சாதாரண மக்களுக்கு அர்த்தமுடையதாக மாறியது”.

எவ்வாறாயினும், மீண்டும் மீண்டும் எழுந்த தொனிப்பொருள், ஒரு வாழும் உயிர்ப்பொருளாக அரசியலமைப்பு பற்றிப் பிடிக்கப்பட்டுச் செயற்படுகின்றது, அது உருவாக்கப்பட்டதில் இருந்து சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார அபிவிருத்திகளுக்கு பதிற்செயற்பாடாற்றுகின்றது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கான முனைப்பான பிரஜைகளுக்கான தேவையாகும். மேலும், முழு நாட்டிற்கும் அரசியலமைப்பு அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதற்கு சகல மக்களினது குரல்களும் செவிமடுக்கப்பட வேண்டும். மேலும் அவர்கள் தமது உரிமைகள் மற்றும் கரிசனைகளுக்காகப்

போராடுவதற்காக வலுவூட்டப்பட வேண்டும். எவ்வாறாயினும் முனசிங்ஹவின் கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ளதைப் போல, வாக்குப் பெட்டியில் வாக்குப் போடுவதைத் தாண்டி ஒரு நாட்டின் தலைவிதியினை மாற்றுவதற்கான ஆற்றல் அல்லது அதிகாரம் இல்லாமையினைச் சராசரி மனிதன் உணரும் நிலை இல்லாமலிருக்கின்றது. இதன் காரணமாக அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கற் செயன்முறைக்குப் பாதகமான விளைவுகள் ஏற்படுவதுடன் இலங்கையின் அரசியலமைப்பு ஜனநாயகத்தின் நீடுறுதித்தன்மைக்கும் பாதகமான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன.

ஐம்பது நாட்கள்: காரிருளின் முடிவில் ஒளிக்கீற்றுக்களா?¹

விதூர பிரபாத் முணசிங்ஹ

2018 ஒக்டோபர் 26 இல் ஏற்பட்டு அதன் பின்னர் 50 நாட்கள் இலங்கையில் நீடித்திருந்த அரசியலமைப்பு நெருக்கடி நிலையின்போது அவ்வாறான சிக்கலான அரசியல் சூழ்நிலைகளுக்கு பிரஜைகள் எவ்வாறு பதிற்செயற்பாடாற்றி எதிர்வினையாற்றுகின்றனர் என்பதைப் பரிசீலிக்கும் குறிக்கோளுடன் நாடு முழுவதும் நடத்தப்பட்ட விரிவான நேர்காணல்கள் மூலம் ஆசிரியர் பிரஜைகளின் எதிர்வினைகளைப் பதிவுசெய்கின்றார்.

அறிமுகம்

2018 ஒக்டோபர் 26 ஆந் திகதி நாங்கள் மூவரும் கள ஆய்வு ஒன்றை முடித்துக்கொண்டு மதியம் 1.00 மணியளவில் மொனராகலையிலிருந்து கொழும்பை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். எங்கள் மூவரின் கையடக்கத் தொலைபேசி பற்றறிகள் இயங்காததன் காரணமாக செயலிழந்து காணப்பட்டதோடு, நாங்கள் பயணம் செய்த வாகனத்தின் வானொலிப் பெட்டியும் இயங்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கவில்லை. நாங்கள் மூவரும் அதிகமான நேரத்தை நித்திரையில் கழித்தோம். இரவு 7.15 மணியளவில் முதலாமவர் நுகேகொடையில் எம்மிடமிருந்து விடைபெற்றபோது அவரின் வீட்டிற்கு எதிரே நின்ற நபரொருவர் கூறிய செய்தியை நம்புவதற்கு எங்களுக்கு அதிக நேரம் தேவைப்பட்டது. மஹிந்த ராஜபக்ஷ மீண்டும் பிரதமராக பதவிப் பிரமாணம் செய்து கொண்டார் என்பதுதான் அச்செய்தி. அதிகரித்த ஆவலுடன் சுற்றுவெளியை நோக்கிய போது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கடையிலும் மக்கள் தொலைக்காட்சியூடாக இந்தச் செய்தியைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் ஒரு சில இடங்களில் ஒன்றுகூடிய சிலர் பட்டாசு ஆரவாரம் செய்வதையும் எம்மால் காணமுடிந்தது.

நாம் மொனராகலையிலிருந்து புறப்பட்டபோது திடீர் ஆட்சிமாற்றம் ஒன்றுக்கான எந்தவொரு சூழ்நிலையும் தென்படவில்லை. அதேபோல் வெளியுலகத்தாரின் தொடர்புகளிலிருந்து அந்நியப்பட்டிருந்த சில மணி நேரங்களில் எல்லாமே மாறியிருந்தன.² அனைத்தும்முறையாக நடந்திருந்தால் இன்னும் 1½ வருடங்களின் பின்னர் ஆட்சிமாற்றம் ஒன்றுக்கான வாய்ப்பு இருந்தது. வெளியுலகத்தாரின் தொடர்புகளின்றி நாங்கள் பயணித்த சிலமணி நேர காலத்தினூடாக எதிர்கால இடைவெளிக்குள் சென்றுவிட்ட அனுபவம் கிடைத்ததாக பின்நாட்களில் எம்மால் உணர முடிந்தது.³

விதூர பிரபாத் முணசிங்ஹ சட்டம் மற்றும் அற நிலையத்தில் சிரேஷ்ட ஆய்வாளராக பணியாற்றுகின்றார்.

2018 ஓக்டோபர் 26ஆம் திகதியிலிருந்து இன்றைய நாள் வரையான கடந்துபோன சுமார் ஐம்பது நாட்கள் காலப்பகுதியில் எமது நாட்டில் அரசியல், பொருளாதாரம், சட்டம் மற்றும் சமூகத் தளங்களில் நெருக்கடிகள் தோன்றியதோடு, அச்சம்பவங்கள் அரசியல் தொடர்பில் நாட்டு மக்கள் மத்தியில் மிகவும் ஆக்கபூர்வமான உரையாடலொன்று கட்டியெழுப்பப்படுவதற்குக் காரணமாயின. அந்த உரையாடல்கள் பல கோணங்களில் ஜனநாயகம், மக்களின் இறைமை, சட்டத்தின் ஆட்சி, சமூக கருத்தொருமைப்பாடுகள், அரசியல் நாகரிகம் போன்ற பல தளங்களை நோக்கி விரிவு கண்டிருந்தன. தமது சமூக அரசியல் பற்றிய புரிதல் எந்த மட்டத்தில் இருந்தாலும் மக்கள் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் இதுபோன்ற தலைப்புக்கள் தொடர்பில் திறனாய்வாளர்களாக இயங்குவார்கள் என்பதை எவராலும் புறக்கணித்துவிட முடியாது. எவ்வாறாயினும், அந்த எண்ணக்கருக்களுடனான அவர்களின் ஊடாட்டமும், அதுபற்றிய அவர்களின் கண்ணோட்டமும் தம்முள்ளே சிக்கலான சமூக, அரசியல் அசைவுகள் நிகழ்கின்ற மற்றும் தாமும் அதனால் பாதிக்கப்படுகின்ற சூழ்நிலைகளில் வெளிப்படுகின்றதேயொழிய அரசியல் குழப்பமில்லாத காலப்பகுதியில் அவ்வாறு நிகழ்வதில்லை. கடந்த 1½ மாத காலப்பகுதி, நாட்டு மக்கள் மேற்படி அந்நியப்பட்ட எண்ணக்கருக்கள் தொடர்பில் உயிரோட்டமான சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்திய, அவை தொடர்பில் பலதரப்பட்ட இடையீடுகளை மேற்கொண்ட ஒரு காலப்பகுதியாகும்.

நோக்கமும் செயன்முறையும்

அரசியல் குழப்பம் நிலவும் ஒரு சூழலில் ஜனநாயகம், மக்களின் இறைமை பற்றி மக்கள் எவ்வாறு சிந்திக்கின்றனர் என்பதை நுணுகி ஆராய்தல் இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

இன்னுமொரு கோணத்தில் துரிதமாக மாறிவரும் தோற்றப்பாடுகளுக்கு மத்தியில் மக்களது கருத்துக்களின் காலப்பொருத்தத்தினை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக மிகவும் வேகமாக தரவுகளைச் சேகரித்தலும் அவற்றைப் பகுப்பாய்வு செய்தலையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதன்படி இத்தரவுகளைச் சேகரித்தல் பற்றிய பரபரப்பான சம்பவத்திற்கு கால்கோளிடப்பட்ட 26ஆம் திகதியிலிருந்து 3 நாட்களின் பின்னர், அதாவது ஓக்டோபர் 29ஆம் திகதியில் ஆரம்பித்து சரியாக ஒரு மாத காலப்பகுதியினுள் இந்த ஆய்வினை நாங்கள்

பூர்த்தி செய்துள்ளோம். இந்த ஆய்வுக்காக நாட்டின் 22 மாவட்டங்களில் பல்வேறு மட்டங்களிலுள்ள ஆண்களும் பெண்களும் 143 பேரிடம் நீண்ட நேர்காணல்கள் நடாத்தப்பட்டன. இந்த 143 பேரும் பொரளை, தலவத்துகொட, பம்பலப்பிட்டி, கிரிபத்தொட, பாணந்துறை, ரத்துபஸ்வல, புத்தளம், அருராதபுரம், பொலன்னறுவை, யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, காத்தான்குடி, அம்பாறை, பொத்துவில், சியம்பலாண்டுவ, பானம, வெல்லவாய, மொனராசல, புத்தள, பண்டாரவளை, காலி, மாத்தறை, வலஸ்முல்ல, இரத்தினபுரி, கண்டி, மாத்தளை, குருநாகல், பதுளை மற்றும் தலவாக்கலை ஆகிய பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்களாவர். நேர்காணல்களுக்கு உட்படுத்திய நபர்கள் தமது கருத்துக்களை மிகவும் வேகமாகவும் தீவிரமாகவும் கட்டியெழுப்பப்பட்ட சமூக அரசியல் தோற்றப்பாடுகளினுடனான சம்பவங்களால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த ஒருமாத காலத்தினுள் நிகழ்ந்த அந்தத் தோற்றப்பாடுகளை நாம் இங்கே சுருக்கமாகத் தருகின்றோம்.

சம்பவங்களின் ஒழுங்குமுறை

ஓக்டோபர் 26- ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டமைப்பு தேசிய அரசாங்கத்திலிருந்து விலகும் முடிவை அறிவித்தது. ஜனாதிபதி சிறிசேன, ரணில் விக்கிரமசிங்கஹவை பிரதமர் பதவியிலிருந்து நீக்கி⁴, அமைச்சரவையைக் கலைத்து⁵, மஹிந்த ராஜபக்ஷவை பிரதமராக நியமித்து⁶ மூன்று வர்த்தமானி அறிவித்தல்களை வெளியிட்டார்.

ஓக்டோபர் 27- ரணில் விக்கிரமசிங்கஹ உள்ளிட்ட ஐக்கிய தேசிய முன்னணி ஜனாதிபதியின் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளாது அலரி மாளிகையில் நிலைகொண்டிருந்தது.⁷

ஓக்டோபர் 27- ஜனாதிபதியினால் நவம்பர் மாதம் 16ஆம் திகதி வரை பாராளுமன்றக் கூட்டத்தொடர் ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

ஓக்டோபர் 28- பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கட்சித்தாவல் படலம் ஆரம்பமாகியது.

ஓக்டோபர் 29- இன்றிலிருந்து நவம்பர் மாதம் 09ஆம் திகதி வரை பல சந்தர்ப்பங்களில் புதிய அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் சத்தியப்பிரமாணம் செய்துகொண்டனர்.

ஓக்டோபர் 30- பாராளுமன்றக் கூட்டுமாறு கோரி 128 உறுப்பினர்களின் ஒப்பங்களுடன் கடிதமொன்று சபாநாயகரிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

ஒக்டோபர் 30— ஜனாதிபதியின் முடிவுக்கு எதிர்ப்பு மற்றும் ஆதரவு தெரிவித்து மக்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களும் பேரணிகளும் ஆரம்பமாகின.

நவம்பர் 02—பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை பணம் கொடுத்து வாங்குவதாக மஹிந்த ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்தின் மீது குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்பட்டது.

நவம்பர் 02— மஹிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையொன்று சபாநாயகரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

நவம்பர் 04— பாராளுமன்றத்தை மீண்டும் கூட்டும் திகதி நவம்பர் 14 என அறிவித்து ஜனாதிபதியினால் வர்த்தமானிப் பத்திரிகையொன்று வெளியிடப்பட்டது.8

நவம்பர் 09— ஜனாதிபதியினால் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படுவதாகவும் ஜனவரி 05ஆம் திகதி பொதுத்தேர்தல் நடத்தப்படுவதாகவும் தெரிவித்து அதிவிசேட வர்த்தமானிப் பத்திரிகையொன்று வெளியிடப்பட்டது.9

நவம்பர் 10—ஜனாதிபதியினால் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க எடுத்த முடிவு அரசியலமைப்புக்கு முரணானது எனத் தெரிவித்து, குறித்த வர்த்தமானிப் பத்திரிகையை இரத்துச் செய்யுமாறு கோரி உயர் நீதிமன்றத்தில் 13 மனுக்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

நவம்பர் 13— உயர்நீதிமன்றம் அந்த மனுக்களை விசாரணை செய்ய முடிவு செய்ததோடு ஜனாதிபதியினால் வெளியிடப்பட்ட வர்த்தமானிப் பத்திரிகையை இடைநிறுத்தும் இடைக்காலத் தடையுத்தரவு ஒன்றையும் வெளியிட்டது.

நவம்பர் 14— பாராளுமன்றம் மீண்டும் கூடியது. பாரிய களவரத்திற்கு மத்தியில் புதிய பிரதமர் மஹிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை கூடுதலான வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

நவம்பர் 15— 122 உறுப்பினர்களின் வாக்குகளால் மஹிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டதாகவும் அதன்படி அரசியலமைப்புக்கு அமைவாக அடுத்தகட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு தெரிவித்து சபாநாயகரினால் ஜனாதிபதிக்குக் கடிதமொன்று அனுப்பிவைக்கப்பட்டது.

நவம்பர் 15—பாராளுமன்றத்தில் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்ட முறையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது எனவும் முறைப்படி

நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையைச் சமர்ப்பித்து நிறைவேற்றிக்கொள்ளுமாறு ஜனாதிபதியினால் சபாநாயகருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

நவம்பர் 16— மஹிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் உறுப்பினர்கள் சபாநாயகர் தன்னுடைய கடமைகளை மேற்கொள்ள இடமளிக்கவில்லை என்பதோடு பாரிய இடையூறுகளுக்கு மத்தியில் இரண்டாவது தடவையாகவும் மஹிந்த ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்திற்கு எதிராக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை இரண்டாவது முறையாகவும் நிறைவேற்றப்பட்டதாக சபாநாயகரினால் அறிவிக்கப்பட்டது. அது நிறைவேற்றப்பட்ட விதத்திற்கு ஆட்சேபனை தெரிவித்த ஜனாதிபதி அந்த முடிவினை மீண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

நவம்பர் 24— மஹிந்த ராஜபக்ஷ மற்றும் அவரின் அமைச்சரவை நியமனம் சட்டத்திற்கு முரணானது என்பதால் அவர்களின் செயற்பாட்டைத் தடைசெய்து “க்வோ வொரென்ரோ” ஆணையொன்றை வழங்குமாறு கோரி 122 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றில் மனுத்தாக்கல் செய்தனர்.

நவம்பர் 29— புதிய அமைச்சரவை மற்றும் அமைச்சின் செயலாளர்கள் அரச நிதியைப் பயன்படுத்துவதை தடைசெய்யும் பிரேரணையொன்று பாராளுமன்றில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

டிசெம்பர் 03— பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் 225 பேரும் விரும்பம் தெரிவித்தாலும் தான் ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவுக்கு மீண்டும் பிரதமர் பதவியை வழங்கமாட்டேன் என ஜனாதிபதி தெரிவித்தார்.

டிசெம்பர் 07— மஹிந்த ராஜபக்ஷ மற்றும் அவரது அமைச்சரவையின் செயற்பாட்டைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தும் “க்வோ வொரென்ரோ” ஆணையை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் வழங்கியது. (மஹிந்த ராஜபக்ஷ அந்த ஆணைக்கு எதிராக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு ஒன்றைச் சமர்ப்பித்தார்.)

டிசெம்பர் 08— மஹிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க முடியாமைக்குக் காரணம் உறுப்பினர்களை விலைபேசிய போது அந்த விலை தாங்கிக்கொள்ள முடியாதளவுக்கு உயர்ந்து காணப்பட்டமை தான் என ஜனாதிபதியினால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

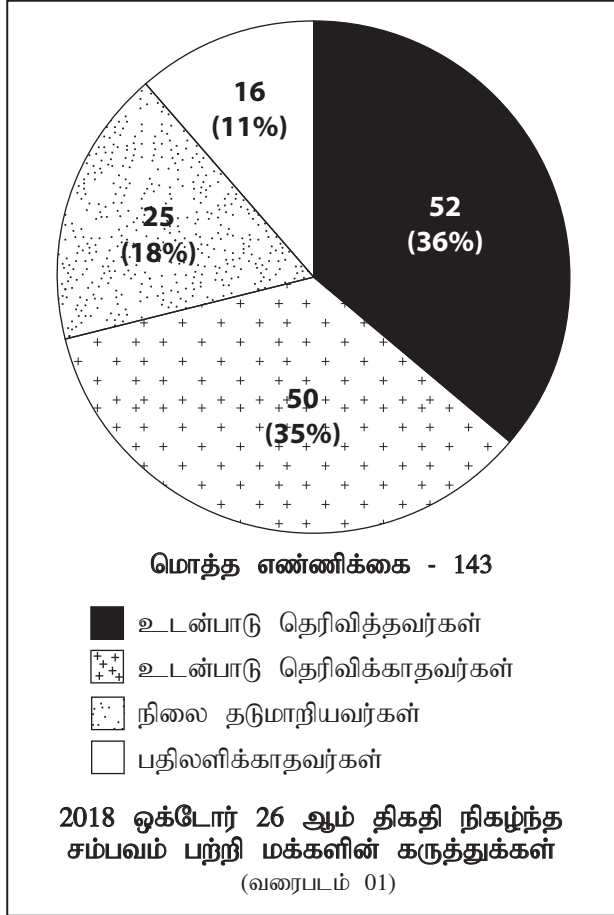
டிசெம்பர் 12— ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவைப் பிரதமராக நியமிக்கக்கோரிய பிரேரணையொன்று

பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

டிசெம்பர் 13- பாராளுமன்றத்தைக் கலைப்பதாக அறிவித்து ஜனாதிபதியினால் வெளியிடப்பட்ட வர்த்தமானிப் பத்திரிகை அரசியலமைப்புக்கு முரணானது என உயர்நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது.

டிசெம்பர் 15- மஹிந்த ராஜபக்ஷ தனது பிரதமர் பதவியை இராஜினாமா செய்தார்.

ஓக்டோபர் 26 சம்பவம் தொடர்பில்

எமது உரையாடல் ஒவ்வொன்றும் இந்த தொடர் சம்பவங்களுக்கு விதை தூவப்பட்ட ஓக்டோபர் 26ஆம் திகதி நிகழ்ந்த சம்பவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நாம் நேர்காணலில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட 143 பேரில் 50 பேர் (35%) குறித்த சம்பவம் தொடர்பில் தமது உடன்பாட்டைத் தெரிவித்திருந்ததோடு, 52பேர் (36%) அதுதொடர்பில் தமது அதிருப்தியைத் தெரிவித்திருந்தனர். 25பேர் (18%) தமக்கு வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியதாகவும், 26ஆம் திகதி நிகழ்ந்த சம்பவத்தின் நன்மைகளை

அல்லது தீமைகளை முடிவு செய்வதற்கு தாம் தவறியதாகவும் தெரிவித்தனர். 16 பேர் அதுதொடர்பில் திட்டவாட்டமான கருத்து எதனையும் தெரிவிப்பதற்கு விரும்பவில்லை.

26ஆம் திகதி சம்பவம் தொடர்பில் மகிழ்ச்சியையும் அதிருப்தியையும் தெரிவித்த நபர்கள் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் கிட்டத்தட்ட ஒரேயளவில் காணப்பட்ட போதும் அதிருப்தியை வெளியிட்ட 52 பேரில் 7 பேர் (காலி, பானம மற்றும் பொலன்னறுவை) தவிரந்த எஞ்சிய அனைவரும் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், புத்தளம், காத்தான்குடி, வெல்லவாய மற்றும் தலவாக்கலை போன்ற பிரதேசங்களுக்குரிய தமிழர்களாகவும் முஸ்லிம்களாகவும் காணப்பட்டமை சிறப்பம்சமாகும். பொதுவாக நோக்கும்போது 26ஆம் திகதி சம்பவம் தொடர்பில் உடன்பாடு தெரிவிக்காமைக்கான காரணமாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களில் பொதிந்திருந்த உணர்வலைகளைப் பானம பிரதேசத்தில் நாம் சந்தித்த சிங்களப் பெண்ணொருவரின் கூற்றினூடாகப் பதிவு செய்வோமாயின்;

“26ஆம் திகதி சம்பவம் பற்றி ஸ்ரீ லங்காகாரர்களும் (ஸ்ரீ.ல.சு.க.) வியந்து போனார்கள். அதில் ஒருவர்தான் என்னுடைய மாமனார். ஓர் இரவில் அரங்கேற்றப்பட்ட இச்செயல் அநீதியானதென அவர் குறிப்பிட்டார். இருந்தாலும் கட்சிக்காரர்கள் என்ற வகையில் அவர்கள் அதை வெளிப்படக் கூறமாட்டார்கள். 26ஆம் திகதி தங்களுடைய அரசாங்கம் ஆட்சிபீடம் ஏறிய மகிழ்ச்சியில் அவர்கள் பட்டாசு கொளுத்தினார்கள். வழக்கு தீர்ப்பின்¹⁰ பின்னர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்காரர்கள் பட்டாசு கொளுத்தினார்கள். ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்காரர்கள் அதை ஒரு பிரச்சினையாகவும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால் அனுபவிக்கக்கூடாத ஒரு குதூ கலத்தையே அவர்கள் அனுபவித்தார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.”¹¹

26ஆம் திகதி பட்டாசு சத்தம் கேட்ட போது காட்டு யானைகள் ஊருக்குள் புகுந்துவிட்டதாக எண்ணி தாங்கள் அஞ்சியதாக வெல்லவாய பிரதேசத்துப் பெண் ஒருவர் தெரிவித்தார். அவர் அச்சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது, “எவருக்கும் தெரியாமலேயே அரசாங்கத்தை மாற்றிவிட்டார்கள்”¹². எம்மிடம் கருத்துத் தெரிவித்த பெரும்பாலானவர்களுக்கு அறிவிக்காமல் அல்லது பாராளுமன்றம் அல்லது

மக்களுடன் எந்தவொரு கலந்துரையாடலையும் மேற்கொள்ளாமல் செய்யப்பட்ட 26ஆம் திகதி சம்பவம் திரிசங்கு நிலைக்கு ஆளாக்கியது. சுருக்கமாகக் கூறுவோமாயின் அவர்கள் “செய்த விதம் தவறானது”¹³ எனத் தெரிவித்தனர். அநேகமானோர் இச்சம்பவத்தை ஓர் அரசியல் சதி எனக்கருதினர். அவர்களின் கருத்துப்படி, “இரண்டு அல்லது மூன்று தலைவர்களின் பிரச்சினையை நாட்டின் பிரச்சினையாக மாற்றிக்கொள்ளுதல்”¹⁴ ஒரு சிலர் இதனை “பாசிசவாத முடிவு”¹⁵ “அரசியலமைப்புக்கு எதிரான ஒரு முடிவு”¹⁶ “சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு எதிராக எடுக்கப்பட்ட ஒரு முடிவு”¹⁷ “மக்களின் வாக்குரிமையை இரத்துச் செய்யும் ஒரு முடிவு”¹⁸ “அதிகாரப் பேராசையால் எடுக்கப்பட்ட ஒரு முடிவு”¹⁹ “மக்களிடம் கேட்காமல் பெரும் புள்ளிகள் ஒன்று கூடி மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன”²⁰ எனத் தெரிவித்தனர். 26ஆம் திகதி சம்பவத்தை அனுமதிக்காதவர்கள் இதன் விளைவு “நாடு ஸ்திரத்தன்மையை இழக்கின்றது”²¹, “சர்வதேசத்தின் முன்னிலையில் நாட்டை பரிகாசத்திற்கு உரியதொன்றாக மாற்றியிருத்தல்”²² என தங்களுடைய கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தனர்.²³

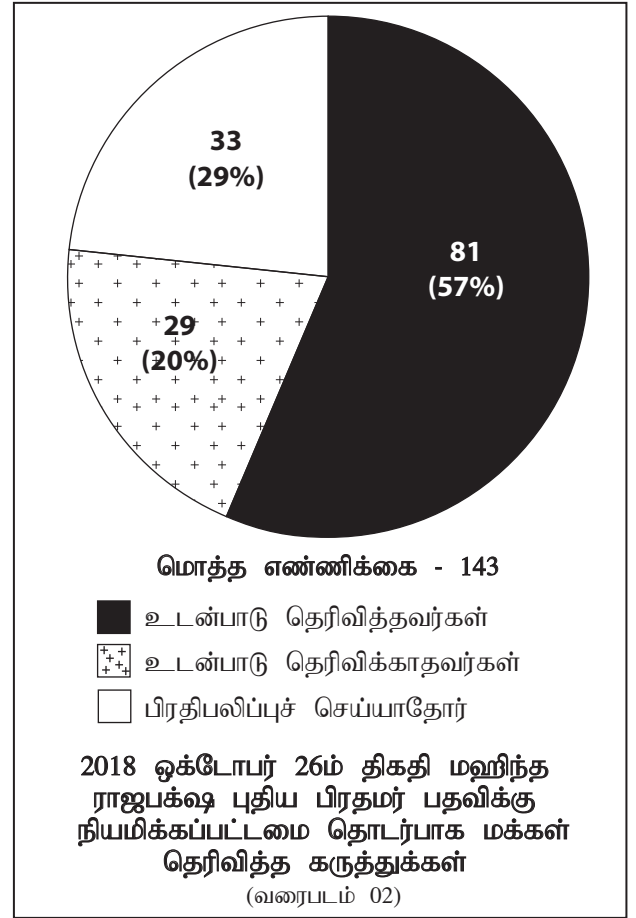
26ஆம் திகதி சம்பவத்தை அங்கீகரித்த பெரும்பாலானவர்கள் சிங்களவர்களாக இருந்ததோடு, அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களின் பொது அடிப்படை இதனால் நாடு பயணப்பட்டுக்கொண்டிருந்த திசையை (அவர்களின் கருத்துப்படி பாதகமாக) மாற்றியமைப்பதற்கு ஏதுவாக அமையும் என்பதாகும். இதனால் அவர்கள் 26ஆம் திகதி செய்தி அறிந்ததும் சந்தோஷக் கடலில் மூழ்கினர்.

“சந்தோஷ மிகுதியால் பட்டாசுகளைத் தேடி ஓடினார்கள். நாங்கள் அன்னதானம் ஒன்றையும் ஏற்பாடு செய்தோம்.”²⁴

ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவும் மஹிந்த ராஜபக்ஷவும்

தொடக்கத்தில் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி 26 ஆம் திகதி ஏற்பட்ட மாற்றத்தை தர்க்கரீதியாக நியாயப்படுத்தும் போக்கினையும் எமக்குக் கிடைத்த பிரதிபலிப்புகள் மூலம் காண முடிந்தது. பாணந்துறைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அரசு உத்தியோகத்தர் ஒருவரின் தெளிவுபடுத்தலுக்கு அமைய, 2018 பெப்ரவரி மாதம் நாடாத்தப்பட்ட உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் மக்கள் ரணில்

விக்கிரமசிங்ஹ அரசாங்கம் பயணப்படும் பாதையை தெளிவாகவே நிராகரிக்கும் தமது முடிவை அறிவித்துவிட்டனர்.²⁵ இருப்பினும் தேசிய மட்ட ஆளுகையில் அம்முடிவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. 26 ஆம் திகதி அத்தவறு திருத்தப்பட்டது.²⁶ மற்றுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் வெகுவிரைவில் கைச்சாத்திடப்படவிருந்த நாட்டுக்குப் பாதகமாக அமையும் பல்வேறு உடன்படிக்கைகளை தடுத்து நிறுத்தும் நோக்கத்துடன் இவ்வாறு செய்திருக்கலாமென தாம் கருதுவதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.²⁶

26ஆம் திகதி சம்பவத்திற்கு சார்பாக கருத்துக்களைத் தெரிவித்த பெரும்பான்மையானோர் மாத்திரமன்றி அதற்கு தமது எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தியோரில் பலரும் ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவின் பிரதமர் பதவி பறிபோனதை ஆமோதித்தனர். அவரை அதிகாரத்திலிருந்து அகற்றியதற்கு சார்பாக 81 பேர் (57%) கருத்துத் தெரிவித்திருந்ததோடு, அதற்கு 29 பேர் மட்டுமே (20%) தமது மறுப்பைத் தெரிவித்திருந்தனர். எனினும் 33 பேர் (23%) அது பற்றி உறுதிப்பட கருத்துத் தெரிவிப்பதை தவிர்த்துக்கொண்டனர்.

ஒக்டோபர் 26ஆம் திகதி சம்பவம் தொடர்பில் அதிருப்தியை வெளியிட்ட பெரும்பாலானோர் தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக காணப்பட்ட போதும் ரணில் விக்கிரமசிங்ஹு தனது அதிகாரத்தை இழந்ததையிட்டு அவ்வாறான ஒரு மாறுதலைக் காண முடியவில்லை. அதாவது எல்லா இனக் குழுமங்களையும் சேர்ந்த பெரும்பாலான மக்கள் ரணில் விக்கிரமசிங்ஹுவின் அதிகாரம் கைநழுவிப் போனதை சாதகமான முறையில் அர்த்தப்படுத்தி இருந்தனர். பொதுவாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு சிங்களவர்கள் அல்லாத மக்கள் மத்தியில் கூடுதலான வரவேற்பு உண்டு என்ற பொதுவான அங்கீகாரம் தொடர்ந்து செல்லுபடியாகுமா? என்ற விடயம் நாம் நேர்காணலுக்கு உட்படுத்திய நபர்களைப் பொறுத்தவரையில் உண்மையானதல்ல என்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. இருப்பினும் எம்மோடு கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொண்ட சிங்கள சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களின் மிகுதியான விருப்பம் உண்டெனக் கருதுகின்றனர்.

“தமிழ் மக்களினதும் முஸ்லிம் மக்களினதும் வாக்குகளை நம்பியிருக்கும் ஒருவர்தான் ரணில்”²⁸

“ரணிலின் பயணம் எமது மதத்திற்கும் கலாசாரத்திற்கும் முரணான ஒன்றாகவே காணப்பட்டது.”²⁹

ரணில் விக்கிரமசிங்ஹுவின் ஆட்சி தொடர்பில் பொதுமக்களின் அதிருப்தி அவருடைய பொருளாதார முகாமைத்துவத்தை மையப்படுத்தியதாகவே வெளிப்பட்டது. இதில் எந்தவோர் இன மற்றும் பூகோள ரீதியான சிறப்பியல்பினை இனங்காண முடியவில்லை.

“ரணில் தொழில் வாய்ப்புகளை வழங்கவில்லை. அவர் தனவந்தர்களுக்கு உரிய அந்தஸ்தை வழங்குவார். சாமானியர்களுக்காக குரல் கொடுக்கும் அரசியல் ரணிலிடம் இல்லை.”³⁰

“நாட்டின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரம் சார்ந்த பிரச்சினைகளில் ரணிலின் இடையீடும் இயங்கு நிலையும் குறைபாடுடையதாகவே காணப்பட்டது.”³¹

“நாட்டிலிருந்த வளங்களை விற்றார். பாடசாலை சீருடைக்குப் பதிலாக வவுச்சர் வழங்கினார். எமது கிராமத்திலுள்ள ஒருசிலருக்கு வவுச்சர் என்றால் என்னவென்று தெரியாது.”³²

“ரணில் எம்மைப் போன்ற கீழ் வர்க்கத்திலுள்ள சாமானியர்கள் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை.”³³

“அபிவிருத்தி மக்களுக்கு நன்மை பயப்பதாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இந்த அபிவிருத்தியில் அவ்வாறான எதுவும் இருக்கவில்லை.”³⁴

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்ஹு மத்திய வங்கி பிணைமுறி விவகாரத்திற்குப் பொறுப்புக்கூறவேண்டுமென நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் எம்மைச் சந்தித்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் நம்பினர். அதேபோல் அவரின் பொருளாதார முகாமைத்துவம் பலவீனமானது என்பதற்கு பெரும்பாலும் பிணைமுறிச் சம்பவம் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டது.³⁵ எதிர்காலத்தில் ஏதேனும் ஓர் அரசாங்கம் முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டிய விடயம் பற்றி வினவியபோது எம்மிடம் கருத்துத் தெரிவித்த 69.2% மானோர் பொருளாதாரத்திற்கு முன்னுரிமையளிக்க வேண்டுமென தெரிவித்தனர். ரணில் விக்கிரமசிங்ஹு பதவி நீக்கப்பட்டதை அனுமதித்த பெரும்பாலானோர் பொருளாதார முகாமைத்துவத்தில் அவர் வெற்றிப் பெறவில்லையெனக் கூறினர்.

இனரீதியாக அல்லது பூகோள வேறுபாடின்றி ரணில் விக்கிரமசிங்ஹுவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மற்றும் பொருளாதார முகாமைத்துவம் தொடர்பில் மக்கள் அதிருப்தியைத் தெரிவித்த அதேசமயம் மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசியல் கொள்கை தொடர்பில் தமது கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்த நபர்களில் பெரும்பாலானோர் சிங்களச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். எமது நேர்காணலுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட 143 பேரில் 48 பேர் இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக காணப்பட்டதோடு அதில் 37 பேர் (77.08%) மஹிந்த ராஜபக்ஷ மீண்டும் ஒரு முறை பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டமை தொடர்பில் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தமைக்குக் காரணம், அவர் ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகித்த காலத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்ட அரசியல் கொள்கைகளையொழிய, அவரால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கைகள் அல்ல.

“தமிழ் மக்கள் மட்டுமல்ல, நாட்டிலுள்ள ஒட்டுமொத்த நாட்டுமக்களும் ஒன்றாக இணைந்து கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்தான் அவர். அதேபோல்

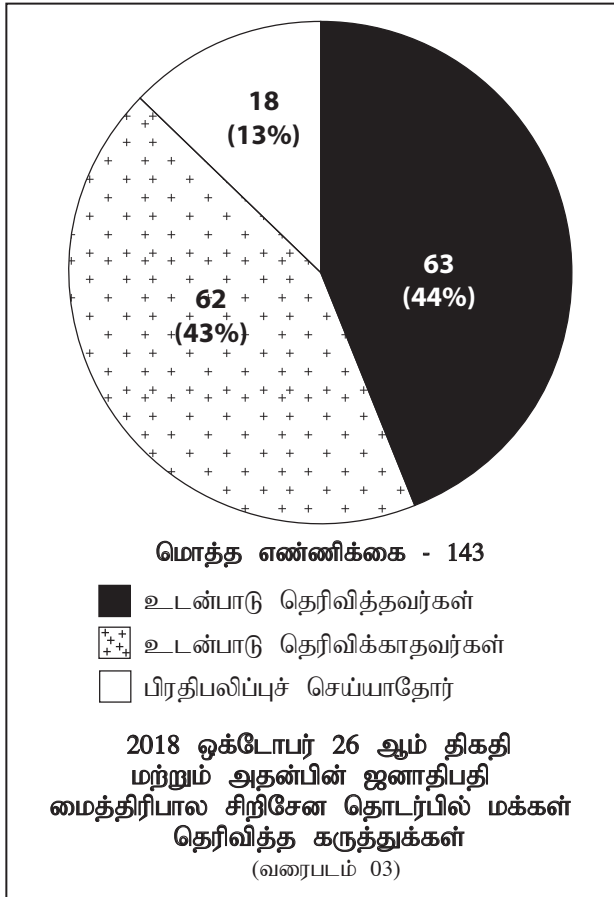
குற்றச்செயல்களுடன் தொடர்புபட்ட ஒருவரை பிரதமராக நியமித்தமை தவறானது.”³⁶

“மஹிந்தவுக்கு இனி ஒருபோதும் அதிகாரத்தை அளிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் தமிழ் மக்களுக்குச் செய்த அடூழியங்களை எம்மால் ஒருநாளும் மறக்க முடியாது.”³⁷

“மஹிந்த அதிகாரத்திற்கு வந்தால் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் பொதுவாக நாட்டுக்கும் ஆபத்து.”³⁸

ஒருசில சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் மேடைகளிலும் கலந்துரையாடல்களிலும் கடந்த காலத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட பொருளாதார அபிவிருத்தியானது ஏனைய அரசியல் பிரச்சினைகளை இரண்டாம் நிலைக்கு அல்லது முக்கியத்துவமற்ற நிலைக்கு மாற்றிவிடுகிறது என்ற தர்க்கம் தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்றும் தவறானது என்பதை அவர்களின் பிரதிபலிப்புகளைக் கொண்டு முடிவுக்கு வரலாம்.

நேர்காணலுக்கு உட்படுத்திய 143 பேரில் 63பேர் (44%) மஹிந்த ராஜபக்ஷ மீண்டும் பிரதமர் பதவிக்கு வந்ததை சாதகமான விடயமாகப் பார்க்கின்ற அதேநேரம், 62பேர் (43%) அதற்கு தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். 18 பேர் (13%) எந்தவொரு பிரதிபலிப்பையும் செய்யவில்லை.

அரசியல் நாகரிகம்

ஓக்டோபர் 26ஆம் திகதி மஹிந்த ராஜபக்ஷமீண்டும் பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டமை தொடர்பில் சிங்கள மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசங்களில் நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல்களில் கலந்துகொண்ட பெரும்பாலானோரின் கருத்துப்படி அது மிகவும் நல்ல விடயமாகவே பார்க்கப்பட்டது. குறிப்பாக அரசியல் மாற்றம் நிகழ்ந்த முதல் 10 நாட்களுக்குள் அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்துள்ளனர் என்பதை எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது.

“மஹிந்த ராஜபக்ஷ ஐயாவை எல்லோரும் விரும்புகின்றனர். வேறு என்ன தான் வேண்டும். ரணில் தோல்வியை ஏற்றுக்கொண்டு பதவியை கைவிட வேண்டுமே தவிர வேறு ஒன்றையும் செய்வதற்கில்லை.”³⁹

“பாராளுமன்றத்தில் எது நடந்தாலும் வெற்றி பெறுபவர் மஹிந்த ஐயாவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவர் வெற்றி பெறுவதும் நீண்ட காலம் அதிகாரத்தில் இருப்பதும் உறுதி.”⁴⁰

எவ்வாறாயினும் கால ஓட்டத்துடன் நீதிமன்றச் செயற்பாடுகள், பாராளுமன்றத்தில் தோன்றிய பல்வேறு நெருக்கடிகள் ஆகிய தொடர் நிகழ்வுகளை அவதானித்த மக்கள் மஹிந்த ராஜபக்ஷ அதிகாரத்திற்கு வந்தமை தொடர்பில் மிகவும் கூர்மையாகத் தமது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

“மஹிந்த ஐயா இவ்வாறு பதவிக்கு வராமல் தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் பிரதமராக வந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்.”⁴¹

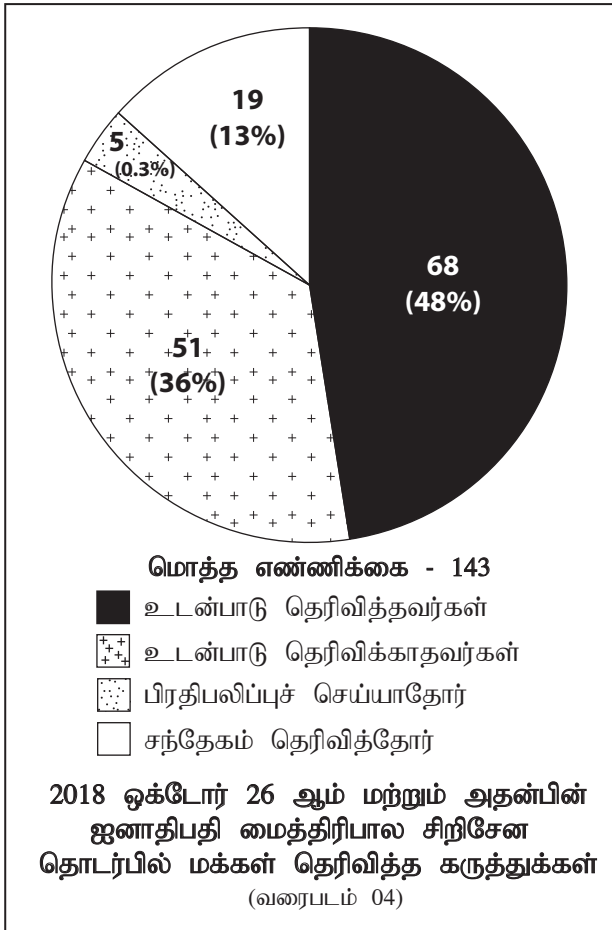
“மஹிந்த ஐயா அதிகாரத்திற்கு வந்தமையை விரும்புகிறேன். ஆனால் இது நாட்டை எதேச்சாதிகாரத்தை நோக்கி கொண்டுசெல்லும் ஒரு நடவடிக்கை. ஏனென்றால் மஹிந்தவை பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையே.”⁴²

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்த நிலையில் குறித்த சம்பவம் தொடர்பில் மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் ஆதரவாளர்களும் பின்வருமாறு தமது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தனர்.

“மஹிந்த ஐயா பறித்த கனியை சாப்பிட்டே தீருவார். தோல்வியால் துவண்டு கிடந்த அவர் அதைப்பெற்றுக் கொண்டது மீண்டும் தாரை வார்ப்பதற்கல்ல. அவர் எப்படியும் ஒரு சண்டியன்.”⁴³

சிங்கள மக்களில் பெரும்பாலானோர் 26ஆம் திகதி ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றம் மற்றும் மஹிந்த ராஜபக்ஷ பிரதமர் பதவிக்கு வந்ததை வரவேற்றாலும், அந்நடவடிக்கையிலுள்ள அரசியல் நாகரிகம் அவர்களுக்கு முக்கியமான ஒன்றாக இருந்துள்ளது என்ற விடயம் எம்மிடம் தெரிவிக்கப்பட்ட மாறுபட்ட கருத்துக்களுடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஐனாதிபதியின் செயற்பாடு தொடர்பில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களில் அரசியல் நாகரிகம் பற்றிய கருத்துக்கள் மிகவும் தீவிரமாக இடம்பெற்றிருந்ததையும் காணமுடிந்தது. நேர்காணலுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட 143 பேரில் 68 பேர் (48%) ஓக்டோபர் 26ஆம் திகதி ஐனாதிபதியால் மஹிந்த ராஜபக்ஷவை பிரதமராக நியமித்தமை மற்றும் அதன் பின்னர் அவர் மேற்கொண்ட முன்னெடுப்புகளுடன் உடன்படவில்லை. 51பேர் (36%) அவருடைய செயற்பாடுகளை அங்கீகரித்திருந்தனர். 05 பேர் ஐனாதிபதியின் செயற்பாட்டை அங்கீகரித்த போதும் அதிலுள்ள கண்ணியம் தொடர்பில் சந்தேகம் எழுவதாகத் தெரிவித்தனர். 19 பேர் (13%) எத்தகைய பிரதிபலிப்பையும் செய்யவில்லை.

பொதுவாக அனைத்துப் பகுதிகளிலும் ஐனாதிபதியின் முடிவு குறித்து தமது அதிருப்தியைத் தெரிவித்த மக்கள் 2015இல் அவர் மக்கள் முன் பேசிய விடயங்களுக்கும் அவரின் தற்போதைய செயற்பாடுகளுக்குமிடையில் காணப்படுகின்ற வித்தியாசத்தை அதற்கான அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தனர். அது அவர் மக்களோடு செய்து கொண்ட உடன்பாட்டை மீறும் செயல் எனவும் அவ்வாறான ஒன்றைச் செய்வதாயின் உடன்பாட்டின் மற்றைய தரப்பான மக்களிடம் அவர் பேசியிருக்க வேண்டும் என்பதும் பலரின் கருத்தாக இருந்தது. அவர்களின் கருத்துப்படி இதுவொரு நெறி கெட்ட செயல். எம்மிடம் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்ட பானம பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர், அவர் மக்களோடு ஏற்படுத்திக் கொண்ட உடன்பாட்டை மீறி கொலை சதித்திட்டம், மேற்கத்தைய சார்பு மற்றும் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தல் போன்ற குற்றச்சாட்டுகளை ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவுக்கு எதிராக முன்வைப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது எனக் குறிப்பிட்டார். அவரின் கருத்துப்படி ஐனாதிபதி இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கள் தொடர்பில் 26ஆம் திகதிக்கு முன்னர் மக்களோடு பேசியிருக்க வேண்டும். 26ஆம் திகதிக்குப் பின்னர் அல்ல. ஏனென்றால் அவருக்கும் மக்களுக்குமிடையில் உண்மையான உடன்பாடு இருந்ததே தவிர, ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவுடன் அல்ல.⁴⁴ நேர்கண்ட பலர், ஐனாதிபதி தொடர்பில் “நிறைவேற்று அதிகாரங்களைக் குறைத்து ஐனநாயகத்தைப் பலப்படுத்துவதாகக் கூறி அதிகாரத்திற்கு வந்த ஒருவர்”⁴⁵ “அதிகார மோகத்தால் சட்டத்திலுள்ள பலவீனங்களைப் பயன்படுத்தி”⁴⁶ “அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்து, மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைத் தட்டிப்பறித்து சர்வாதிகாரியாக நடந்துகொள்வதாக”⁴⁷ குற்றச்சாட்டை முன்வைத்திருந்தனர்.

இது ஐனாதிபதியின் செயற்பாடுகளின் நம்பகத்தன்மை தொடர்பில் மக்கள் மத்தியில் சந்தேகங்கள் வலுக்க காரணமானது. அவர்கள் அதை வெளிக்காட்டும் முகமாக “இதுவும் 2015இல் அப்பத்தைச் சாப்பிட்ட பின் எடுத்த முடிவுக்கு ஒப்பானது”⁴⁸, “ஒரு பெண்ணுடன் குடித்தனம் செய்துவிட்டு இன்னொரு பெண்ணைத் தேடிச் சென்றது போன்ற ஒரு செயல்”⁴⁹ போன்ற சொல்லாடல்களைப் பயன்படுத்தினர்.

அநேகமானோர் கொலை சதித்திட்டம், ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவின் தவறான பொருளாதார முடிவுகள், மத்திய வங்கி பிணைமுறி விவகாரம்,

அத்தோடு நாட்டைப் பிளவுபடுத்தும் அரசியல் அமைப்பு போன்றவை ஜனாதிபதி இவ்வாறான ஒரு முடிவை எடுப்பதில் தாக்கம் செலுத்திய நியாயமான காரணங்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட பலரும் அந்த முடிவு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட விதம் அநாகரிகமானது எனக் குறிப்பிட்டனர்.

அவர்களில் பெரும்பாலானோர் ரணில் விக்கிரமசிங்ஹ முன்னெடுக்கும் செயற்பாட்டை நிராகரிக்கும் நிலையில் இருந்ததால் நாகரிகத்தை அடிப்படையாக வைத்து ரணில் விக்கிரமசிங்ஹ தொடர்பான எந்தவொரு கருத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. இவர்களின் கூற்றுப்படி 2015இல் தமக்கு மைத்திரிபால சிறிசேனவுடன் உடன்பாடு உள்ளதே தவிர, ரணில் விக்கிரமசிங்ஹவுடன் அல்ல. ஆகவே ஜனாதிபதி அந்த உடன்பாட்டை மீறிவிட்டார்.

வடக்கு தமிழ் மக்கள் இத்தொடர் சம்பவங்களை சந்தேகத்துடன் பார்த்திருப்பதானது ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட மற்றுமொரு சிறப்பம்சமாகும். ஒருசிலருக்கு “இதன் பின்னணியில் சர்வதேச அழுத்தம் / சூழ்ச்சி”⁵⁰ இருந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் நாம் நேர்காணலுக்கு உட்படுத்திய வர்த்தகர் ஒருவர், 26ஆம் திகதி ஜனாதிபதி மேற்கொண்ட நடவடிக்கையை “அதை அண்மித்த காலத்தில் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட பிளவையடுத்து உருவான புதிய அரசியல் நிலைமை தொடர்பில் தெரிவித்த ஒரு பிரதிபலிப்பாக”⁵¹ அவதானித்துள்ளார்.

ஒரு சிலர், 26ஆம் திகதி ஜனாதிபதி மேற்கொண்ட நடவடிக்கை மக்களின் அபிலாஷைகளுக்கான சாளரம் திறந்துவிடப்பட்டுள்ளதாகக் கருதும் அதேசமயம் மற்றும் சிலர் அம்முடிவு மக்களின் அபிலாஷைகள் மீதான கவனக்குறைவையே காட்டுகிறது எனத் தெரிவித்தனர். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் நாம் சந்தித்த ஒருவர் “ஒக்டோபர் 26ஆம் திகதி சம்பவம் தனக்கு ‘முதல்வன்’⁵² திரைப்படத்தை நினைவுபடுத்தியதாக”⁵³ தெரிவித்தார்.

“மைத்திரி தன்னைப் பற்றித்தான் சிந்திக்கின்றார். எவரும் சாமானியரைப் பற்றி சிந்திப்பதில்லை.”⁵⁴

“மக்கள் அழுத்தத்தோடு இருந்தார்கள். இருந்தபோதிலும் ஜனாதிபதியின் முடிவுக்கு கொலை சதித்திட்டம் அடிப்படையாக அமைந்தது. ஆகவே அவர் மக்களைப் பற்றிச் சிந்தித்து இந்த முடிவை எடுத்தார் என்று கூறமுடியாது.”⁵⁵

பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம், பாராளுமன்றத்தின் மீயுயர் தன்மை மற்றும் மக்களின் இறைமை

நாம் நடாத்திய நேர்காணல்களில் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம், பாராளுமன்றத்தின் மீயுயர் தன்மை மற்றும் மக்களின் இறைமை தொடர்பில் மிகவும் தர்க்க ரீதியானதும் மதிநுட்பம் சார்ந்தமான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. 26ஆம் திகதி சம்பவத்தின் பின்னரான முதல் வாரத்தில் மக்களின் கருத்துக்கள் அரசியல் அதிகார மாற்றம் தொடர்பில் தாம் கொண்டுள்ள விருப்பு வெறுப்பு மற்றும் புதியவொரு சூழ்நிலையால் உருவாக்கப்படவுள்ள எதிர்கால சமூக பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நிலைமை தொடர்பிலான சாதகமான அல்லது பாதகமான எதிர்பார்ப்புகள் தொடர்பில் மையப்பட்டிருந்தமையை முக்கியமாக அவதானிக்க முடிந்தது. 26ஆம் திகதி சம்பவத்தை அடுத்துவந்த 10 நாட்களுக்குள் ஆட்சிபீடத்திற்கு வந்த புதிய அரசாங்கம் வழமை போல் ஆட்சியை நகர்த்திச் செல்லுமென்பது மக்களின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. இதனை சாதகமான ஒன்றாகக் கருதிய குறிப்பிட்ட சிலர் புதிய அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க வேண்டிய தேவை அல்லது இச்செயற்பாட்டின் சட்ட வலிமை பற்றி ஆய்ந்தறியத் தவறியிருந்தனர்.

“பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டினாலும் சரி, கூட்டாமல் விட்டாலும் சரி மஹிந்த ஐயாவுக்குத்தான் பெரும்பான்மை. அதேபோல் பாராளுமன்றம் வேறு எதைச் சொன்னாலும் ஜனாதிபதி அதையும் கவனித்துக்கொள்வார்.”⁵⁶

“பாராளுமன்றம் ஒரு வெற்று வேட்டு. எது நடக்க வேண்டுமோ அது தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டது. எந்த முடிவுக்கு வந்தாலும் இந்த அரசாங்கம் தான் அரசாங்கம்.”⁵⁷

“பாராளுமன்றத்திலும் சரி, வேறு வகையிலும் சரி நல்லது தான் நடந்துள்ளது.”⁵⁸

“பாராளுமன்றத்தின் முடிவை யார் ஏற்றுக்கொண்டாலும் சரி, ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் சரி, எங்கள் ஆதரவு புதிய அரசாங்கத்துக்குத்தான்.”⁵⁹

நவம்பர் மாதம் 01ஆம் திகதி நாம் குருநாகல் பிரதேசத்தில் நடாத்திய நேர்காணலில் கலந்துகொண்ட ஒருவர், “பெரும்பான்மை இல்லாமல் எத்தனையோ அரசாங்கங்கள் இருந்திருக்கின்றன. நிதிச் சட்டங்களையும்

ஏனைய சட்டங்களையும் நிறைவேற்றுவதற்குத் தான் பெரும்பான்மை அவசியம். அதுவும் இல்லாவிட்டால் பெரும்பான்மை தேவையில்லை.”⁶⁰ எனத் தெரிவித்தார்.

எவ்வாறாயினும் முதல் 10 நாட்கள் கழிந்த பின்னர் இவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இடம்பெற்ற மோதல் சம்பவங்கள் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணைகள், நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள், கட்சித் தாவல்கள் மற்றும் அரசியல்வாதிகளின் பல்வேறுபட்ட நடத்தைகள் தொடர்பில் புகுத்தறியும் கண்ணோட்டத்தில் இப்பிரச்சினையை அணுகத் தலைப்பட்டனர். சுமார் ஒரு மாத காலத்தின் பின்னர் உருவாகி வரும் அரசியல் ஸ்திரமற்ற நிலை தொடர்பில் மக்கள் தீவிரமாகச் சிந்திப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. அதாவது, பாராளுமன்றத்தை ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாது அல்லது அதைத் தவிர்த்து அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்வது பற்றி சிந்திப்பதற்குப் பதிலாக பாராளுமன்றத்தினூடாக மக்களின் அபிலாஷைகள் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கப்பட்ட வேண்டும் என்பது பற்றி கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருந்தது. பொலன்னறுவையை சேர்ந்த வெற்றிலைக்கூறு விற்பனை செய்யும் பெண்ணொருவர் கருத்துத் தெரிவித்தபோது, “பாராளுமன்றம் எம்மைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துமானால் அங்கு எமது விருப்பத்திற்கு மாறான முடிவொன்றை எடுக்க முடியாது”⁶¹ என்றார்.

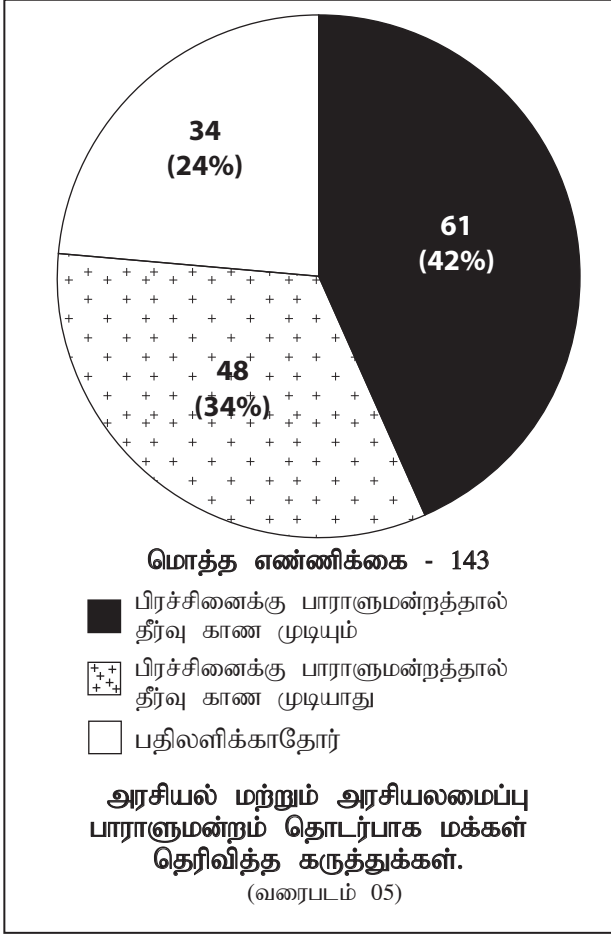
மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது அவர் தெரிவித்த கருத்து எளிமையானதாக இருந்தாலும் பாராளுமன்றம் அதன் சட்ட வலிமையை, அதாவது பொதுமக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமாயின், பாராளுமன்றத்திற்கு பொதுமக்களின் கருத்திலும் மாறுபட்ட கருத்தொன்றைக் கொண்டிருக்க முடியாது என்ற விடயம் அக்கூற்றினூடாக வெளிப்பட்டது. மறுபுறத்தில் “மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் மக்களின் விருப்பமாக இருந்தால் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பாராளுமன்றத்தில் அதற்கு எதிரான முடிவொன்றை நோக்கி நகரவும் வாய்ப்பு இல்லை.”⁶² பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கட்சித்தாவும் படலம் தொடர்ச்சியாக அரங்கேறியதால் நிலைமை மேலும் சிக்கலானது. நேர்காணலுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட 143 பேரில் ஒரு சிலர் தவிரந்த ஏனைய அனைவரும்

கட்சித்தாவல் தொடர்பில் தமது எதிர்ப்பை வெளியிட்டனர். அவர்களின் கருத்துப்படி, “தமது பிரதிநிதிகள் கட்சி தாவுவதாயின் அவர்கள் தொடர்ந்தும் தம்மை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த மாட்டார்கள். அவ்வாறான ஒரு நிலைமையில் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரு நிறுவனமாக பாராளுமன்றத்தைக் கருத முடியாது.”⁶³ அவ்வாறான ஒரு நிலையில் “மஹிந்த ராஜபக்ஷ அல்லது ரணில் விக்ரமசிங்ஹு பாராளுமன்றத்தில் நிரூபிக்கும் பெரும்பான்மையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.”⁶⁴ இவ்விடயம் தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த மற்றுமொருவர், “2015 பொதுத்தேர்தலில் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் தேசியப் பட்டியல் மூலம் மீண்டும் பாராளுமன்றத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளதால் பாராளுமன்றம் மக்களை உரிய முறையில் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது எனக்கருத முடியாது”⁶⁵ என்றார். இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த அனைவரும் பாராளுமன்றம் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யுமாயின் ஒருவிதத்தில் அது அவ்வாறு அல்லாவிடின், அவ்வாறான ஒரு பாராளுமன்றத்திற்கு மக்களின் இறைமையைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்வதற்கு உள்ள சட்ட வலிமை யாது என்ற கேள்வியை முன்வைத்தனர்.

“பாராளுமன்றத்தில் இருப்பவர்கள் பணத்திற்காக கட்சியையே மாற்றக் கூடியவர்கள். அந்தவகையில் அதிகாரத்தின் அத்திவாரம் பொதுமக்களாயின் நாம் திரிபுபடுத்தப்பட்ட இப்பாராளுமன்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா?”⁶⁶

“பாராளுமன்றத்தில் நீதி இல்லையென்பதைக் காணமுடிந்தது. ஆகவே அதற்குரிய கௌரவமும் அதிகாரமும் இனிமேலும் இல்லை.”⁶⁷

“பாராளுமன்றம் மேலாண்மை கொண்டதென அவர்களே கூறுகின்றனர். ஆனால் அவர்களே தான் அதன் கன்னியத்தையும் சீரழிக்கின்றனர். பாராளுமன்றத்தில் எடுக்கப்படும் முடிவு மக்களின் அபிப்பிராயத்திற்கு எதிரான ஒன்றாக இருந்தாலும் கூட அதை அரசியல் கட்சிகள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் மக்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏனென்றால் தம்மை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தாத பாராளுமன்றத்தை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.”⁶⁸

இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலைமையில் நேர்காணலுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட 143 பேரில் 61 பேர் (42%) இந்த சிக்கலான நிலைமைக்குப் பாராளுமன்றத்திலேயே தீர்வுண்டு எனவும், 48 பேர் (34%) தீர்வு காண பாராளுமன்றத்தால் முடியாது எனவும் 34 பேர் அதாவது 24%மாளோர் எந்தவொரு பதிலையும் அளிக்கவில்லை என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பாராளுமன்றம் மூலமாகவே இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாண வேண்டுமெனத் தெரிவித்தவர்கள் எந்தவொரு சூழ்நிலைமையிலும் ஜனநாயகத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் நிறுவனமொன்றை கைவிடவோ/தவிர்க்கவோ முடியாது என்பதை வலியுறுத்தியிருத்தனர். அவர்களின் கருத்துப்படி “எந்தவொரு கட்டத்திலும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தை நிராகரிப்பது இராணுவ அரசாங்கம் ஒன்றுக்கு வித்திடும்.”⁶⁹ நியமனமொன்றின் சட்டபூர்வத் தன்மையை பாராளுமன்றத்தால் மட்டுமே உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளமுடியும். அதைத் தவிர்த்து வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“யார் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் அது சட்டரீதியானதாக இருக்க வேண்டும்.”⁷⁰

“பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியில் எடுக்கப்படும் முடிவுகள் நாட்டை இராணுவமயப்படுத்துவதற்கான பாதையை வகுத்துக் கொடுத்துவிடும்.”⁷¹

“முழு உலகத்தின் கவனமும் பாராளுமன்றத்தை நோக்கித் திரும்பியுள்ளதால் பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரம் மிகவும் முக்கியமானது.”⁷²

இதுதொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த மேலும் சிலர் சட்டத்தை சவாலுக்குட்படுத்தும் ஒரு செயலை செய்த பின்னர் அதுதொடர்பில் பாராளுமன்றத்தின் பிரதிபலிப்பிலுள்ள சட்ட வலிமை குறித்துக் கேள்வியெழுப்புவது நியாயமற்றது எனத் தெரிவித்தனர். அவர்களின் கருத்துப்படி சட்டத் தவறினால் உருவான இத்திரிசங்கு நிலைக்கு மீண்டும் சட்டத்திற்கு அமைவாக நடந்துகொள்வதன் மூலமாகவே தீர்வுகாண முடியும்.

“பாராளுமன்றத்தின் விருப்பத்திற்குப் பதிலாக இங்கே அமுலுக்கு வந்திருப்பது இரண்டு பேரின் முடிவு. கடந்த வருடத்தில் 10 தடவைகள் மட்டுமே⁷³ பாராளுமன்றத்திற்கு வந்த ஒருவர்⁷³ இன்று பிரதமராகியுள்ளார்.

வெல்லவாய பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர் எம்மிடம் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், “எதுவாக இருந்தாலும் அதற்கான தீர்வு அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். மஹிந்த ராஜபக்ஷ ஜனாதிபதியாக இருந்த போது என்ன செய்தாலும் அவர் அதனை அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டே செய்தார்.”⁷⁵ எனத் தெரிவித்தார். பெரும்பாலானவர்கள் இவ்வாறான ஒரு நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்த போதும் ஒரு சிலர் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறையினுள் தீர்வுகாண முடியாதளவுக்கு இப்பிரச்சினை வளர்ந்து விட்டதாகத் தெரிவித்தனர். அநுராதபுரத்தில் நாம் சந்தித்த நபரொருவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், “நாட்டுக்கு சாபக்கேடு வந்த பின்னர் அரசியலமைப்பு எதற்கு?”⁷⁶ எனக் கூறினார். இரத்தினபுரிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர் இதே கருத்தினை மிகவும் அடக்கமான முறையில் தெரிவித்திருந்ததையும் குறிப்பிட வேண்டும். அதன்படி, இறுதி முடிவு சட்டத்திற்கு அமைவானதாகவும் அதேநேரம் அது மக்களின் விருப்பத்தையும் பிரதிபலிப்பதாக இருக்க வேண்டும். அதனடிப்படையில் சட்டம் மக்களுக்கு சேவை செய்கின்றது. ஏதோ ஒரு வகையில் சட்டத்தில் குறைபாடுகள் காணப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் அதற்குள்ளேயே அதற்கான தீர்வைத் தேடும் முயற்சியால்

சட்டத்தின் தோல்வி / வரையறை வெளிக்கொண்டு வரப்படுகிறது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் சட்டத்தால் பிரதானமாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட குறிக்கோள்களைக் கவனத்திற்கொண்டு அக்குறிக்கோள்களுக்கு ஏற்றவகையில் சட்டத் திருத்தங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும்.⁷⁷

கொழும்பில் நாம் சந்தித்த பல்கலைக்கழக மாணவியொருவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், ‘ஒக்டோபர் 26ஆம் திகதி சட்டம் மற்றும் செயல் நடைமுறை சார்ந்த ஒரு தவறு நடந்துள்ளது எனவும், ஆகவே பாராளுமன்றம் அதை அங்கீகரித்தாலும் அது சரியாகாது.’⁷⁸ எனவும் குறிப்பிட்டார். பானம பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர் எம்மிடம் கருத்துத் தெரிவித்தபோது, இச்சிக்கல் அரசியலமைப்பினூடாக தீர்வுகாண முடியாதளவுக்கு தீவிரமடைந்துள்ளதாகக் கூறினார். அவரது கருத்துப்படி மீண்டும் மீண்டும் அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டு அதற்கான தீர்வு தேடும் முயற்சி தொடர்வதால் மீண்டும் மீண்டும் அரசியலமைப்புக்குள்ள மதிப்பு கொச்சைப்படுத்தப்படுகின்றது.⁷⁹ மக்கள் இவ்வாறான கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதனூடாக அவர்கள் அரசியல் களநிலைமைகள் பற்றி எந்தளவுக்கு ஆழமாகச் சிந்திக்கின்றனர், அதேபோல் அவர்களின் பகுப்பாய்வுகள் எந்தளவுக்கு கூர்மையாக இருந்துள்ளன போன்ற விடயங்கள் எமக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தியது.

இந்நிலைமையில் தோன்றியுள்ள திரிசங்கு நிலைக்கு சகல அதிகாரங்களினதும் அடிநாதம் அதாவது, இறைமை அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள மக்களை நாடுவதன் மூலமே இதற்குத் தீர்வு கிடைக்குமென ஒருசிலர் தெரிவித்தனர். அதன்படி பொதுத் தேர்தல் ஒன்று நடாத்தப்பட்டு மக்களின் விருப்பங்கள் பிரதிபலிக்கப்படும் புதிய பாராளுமன்றம் ஒன்றை நியமிக்காதவரை இப்பொறியிலிருந்து விடுபடமுடியாது என்பது அவர்களின் கருத்தாகும்.⁸⁰

பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தை மீண்டும் ஒருமுறை பலப்படுத்துவதற்காக இறைமை அதிகாரத்தையுடைய மக்களின் முன் பொதுத் தேர்தல் ஒன்றினூடாகச் செல்ல வேண்டுமென ஒருசிலர் யோசனை தெரிவித்த அதேசமயம் பாராளுமன்றத்தில் பிரதிபலிக்கப்படும் பலதரப்பட்ட கருத்துக்களை முடக்கி தனியொரு தலைமைத்துவத்திடம் அதிகாரங்களை குவிப்பதற்கான மக்கள் ஆணையைப்

பெற்றுக்கொள்ள பொதுத் தேர்தலொன்றுக்குச் செல்லவேண்டுமெனக் குறிப்பிட்டனர். அவர்களின் கருத்துப்படி பெரும்பான்மையான மக்கள் அவ்வாறான ஒரு தலைமைத்துவத்தை எதிர்பார்க்கின்றனர். அது வேறு யாருமல்ல. மஹிந்த ராஜபக்ஷ என்ற தனிநபர் ஆளுமை. அதற்காக மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் வசீகரத்தை முதன்மைப்படுத்தி முன்வைக்கப்பட்ட சகல தர்க்கங்களும் சிங்களவர்களால் மட்டுமே முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

“மஹிந்த ராஜபக்ஷவைப் போல ஒரு சண்டியன் இந்த நாட்டில் தலைவர் பதவிக்கு இதுவரையும் வரவில்லை. என்ன செய்தாலும் அவர் நாட்டை விற்றுத்தின்று ஏப்பம் விட்டாலும் யாருக்கும் பிரச்சினையில்லை. ஏனென்றால் இது அவர் காப்பாற்றிய நாடு.”⁸¹

“பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அங்குமிங்கும் தாவினாலும் கூட மக்கள் விரும்புவது மஹிந்த ஜயாவைத்தான். பாராளுமன்றத்தின் தீர்மானமாக இருக்கப்போவது தமிழர்களினதும் முஸ்லிம்களினதும் அதிகாரம்.”⁸²

“தமிழர்களினதும் முஸ்லிம்களினதும் அதிகாரங்களுக்கு அடிபணியாமல் நாட்டைப் பற்றிச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமானால் பொதுத் தேர்தலொன்று நடாத்தப்பட வேண்டும்.”⁸³

இவ்வாறு பலதரப்பட்ட கருத்துக்கள் ஊடாக இறைமை அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள மக்களிடம் தான் இதற்கான இறுதித் தீர்வுண்டு என்ற விடயம் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. அதன்படி இவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில் மக்கள் தம் பொறுப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் விதம் பற்றி ஆராய்வது முக்கியமானது. அந்தவகையில் நாம் நேர்காணலுக்குட்படுத்திய 143 பேரில் 63 பேர் (44%) தேர்தலொன்றில் வாக்களிப்பதைத் தவிர அதற்கு அப்பாற்பட்டதொரு மக்கள் செயற்பாடு பற்றிய எந்தவொரு கருத்தினையும் முன்வைக்கவில்லை. பெரும்பாலானோர் தாம் விரும்பும் அரசியல் கட்சி அல்லது அரசியல் ஆளுமையை அதிகாரத்திற்குக் கொண்டுவருவதிலும் அப்பாற்பட்ட எந்தவொரு கருத்தினையும் முன்வைக்கவில்லை.

“இதைத்தான் நீங்கள் செய்ய வேண்டுமென அவர்கள் சொன்னால் அதை நாங்கள் செய்வோம். அது எதுவாகவும் இருக்கலாம்.

பேரணி நடாத்தச் சொன்னால் நடாத்துவோம். வாக்களிக்கச் சொன்னால் வாக்களிப்போம்.”⁸⁴

“வாக்களிப்பதைத் தவிர எங்களால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும். வெற்றிலைக்கூறு ஒன்றை விற்றுக்கொள்வதே பெரும்பாடு. நாம் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்?”⁸⁵

கருத்துத் தெரிவித்தவர்களின் இன்னுமொரு தொகுதியினர் இந்த ஸ்திரமற்ற அரசியல் சூழ்நிலைமையில் அமைதியாக இருக்க வேண்டுமென்பதையும், தாம் ஆதரவு தெரிவிக்கும் அரசியல் கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்த பின்னர் பொருளாதாரம் உட்பட ஏனைய சிரமங்களை குறுகிய ஒரு காலப்பகுதிக்கேனும் தாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஆதரவு தெரிவிக்க வேண்டுமென்பதையும் வலியுறுத்தினர். இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையில் அரசியலிலிருந்து விலகியிருப்பதுதான் புத்திசாதுரியம் என்பது மேலும் சிலரின் கருத்து.⁸⁶

“எம்மவர்கள் இதுவரைக் காலமும் பார்வையாளர்கள் தான். இனியும் அது அப்படித்தான் இருக்கும்.”⁸⁷

“இலங்கை வாழ்வதற்கு ஒரு பொருத்தமான நாடு அல்ல. நாட்டை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும்.”⁸⁸

“எம்மவர்களால் எமது நாட்டை ஆள முடியாவிட்டால் வேறு ஒரு நாட்டிலிருந்து வந்து பலவந்தமாக எமது நாட்டை ஆளவேண்டும்.”⁸⁹

நாட்டின் பிரதான அரசியல் கட்சிகளினுடைய செயற்பாடுகளில் விரக்தி கண்டவர்கள் இதுபோன்ற கருத்துக்களைத் தெரிவித்து தமது அதிருப்தியைப் பதிவு செய்தனர். இந்நிலையில் மேலும் சிலர் மாற்று அரசியல் பற்றி சிந்திப்பதற்கான காலம் வந்து விட்டதாகத் தெரிவித்தனர். பாராளுமன்ற ஜனநாயகம், மக்களின் இறைமையதிகாரம் பற்றிய மிகவும் கூர்மையான கருத்துக்களைத் தெரிவித்தவர்களும் ஆக்கபூர்வமான மக்களின் செயற்பாடு தொடர்பில் தெளிவற்ற தன்மையைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது எமது பொதுவான அவதானிப்பு.

மக்களின் அசமந்தப்போக்கு தொடர்பில் தமது கவலையை வெளியிட்ட ஒரு சிலரையும் காணமுடிந்தது. ஆனால், அவர்களும் இதற்கெதிராக ஆக்கபூர்வ மக்கள் செயற்பாடு தொடர்பான கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதில் தவறியிருந்தனர். இங்கு, பாராளுமன்றத்தின் ஜனநாயகத்தையும் சட்டத்தின் ஆட்சியையும்

உறுதிப்படுத்துவது தொடர்பில் மிகுந்த ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்திய வடக்கு மற்றும் கிழக்கைச் சேர்ந்தவர்களின் பிரதிபலிப்புகள் கூடுதலாக மேற்கிளம்பியிருந்தன. அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஆக்கபூர்வ மக்கள் செயற்பாடு ஒன்றுக்கு வாய்ப்பில்லை. போரின் முடிவோடு அவர்களின் ஆற்றல்களும் ஓய்ந்துவிட்டன. அதன்படி, தீர்க்கமான இந்த அரசியல் சூழ்நிலையில் சிங்களவர்களே பிரஜைகளுக்கான பொறுப்பை நிறைவேற்ற வேண்டியுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் நாம் நேர்காணலுக்கு உட்படுத்திய ஒருவர் தவிரந்த மற்றைய அனைவரும் இதனை தென்னிலங்கையிலுள்ள சிங்கள அரசில் ஏற்பட்ட ஒரு நெருக்கடியாகவே பார்க்கின்றனர். அவர்களுள் ஒருவர் ‘சிங்களவர்கள் இணைந்து தமக்காக உருவாக்கிக் கொண்ட 19வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை நகைப்புக்கு உட்படுத்துகிறார்கள். இந்நிலையில் அவர்கள் எமக்கு அரசியல் தீர்வு ஒன்றை வழங்கியிருந்தால் அதை சிதைத்திருப்பார்கள்’⁹⁰ என்றார்.

போர் ஓய்ந்து ஒரு தசாப்தம் உருண்டோடிய பின்னரும் நாட்டில் தோன்றியுள்ள நெருக்கடியை வடக்கு மக்கள் அது தமது தேசத்திற்குரியதல்ல மாறாக பிறதேசத்திற்கு உரியதென உணர்வதைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

26ஆம் திகதி சம்பவத்திற்கு ஆதரவு தெரிவித்து மஹிந்த ராஜபக்ஷ, அதிகாரத்திற்கு வந்த மகிழ்ச்சியில் கருத்துத் தெரிவித்த பலர், பின்னர் உருவான அரசியல் நெருக்கடியை அடுத்து திரிபுபடுத்தப்பட்ட பாராளுமன்றத்திற்குப் பதிலாக பொதுத்தேர்தல் ஒன்றினூடாக மக்களின் விருப்பத்திற்கு வாய்ப்பளிக்க வேண்டுமெனத் தெரிவித்தனர். எனினும், மற்றைய அனைத்தையும் மஹிந்த ராஜபக்ஷ நிறைவேற்றுவார் என்ற நம்பிக்கையால் அவர்கள் ஆக்கபூர்வமான பிரஜைகளின் செயற்பாடு பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கவில்லை. அதுபற்றிய அவர்களின் பதில்கள் மிகவும் குறுகியனவாகவும் உறுதியானவையாகவும் இருந்தன. குருநாகலில் நாம் சந்தித்த முச்சக்கரவண்டி ஓட்டுநர் அதை பின்வருமாறு சுருங்கக் கூறினார்.

“எம்மால் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. அதையெல்லாம் மஹிந்த ஜயா பார்த்துக்கொள்வார்”⁹¹

முடிவுரை

நவம்பர் 26 சம்பவம் நாட்டு மக்களை மிகவும் குறுகிய காலத்தில் முன்னொருபோதும் இல்லாதவாறு சட்டம் மற்றும் அரசியல் பற்றிய சொல்லாடல்களுக்கு இழுத்துச் சென்றுள்ளது. அன்று தொடக்கம் இக்கட்டுரை எழுதி முடிக்கப்பட்ட டிசெம்பர் 15ஆம் திகதி வரையான காலப்பகுதியில் மக்கள் கடந்து வந்த நாட்கள் ஓர் இடைவெளியினூடே பயணிப்பதாக ஒருபோதும் இருக்கவில்லை. பெரும்பாலானோர் மிகவும் துடிப்புடனும், விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடனும் இத்தோற்றப்பாடு குறித்துச் சிந்தித்தனர்; கலந்துரையாடினர். ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்கள் இதுபோன்ற தீவிரமான அரசியல் சூழ்நிலை தவிர்ந்த சாதாரண ஒரு சூழலில் எந்த வகையிலும் வெளிப்படும் சாத்தியம் இல்லையென்றே கூறவேண்டும். இவை சமூகத்தில் மிகவும் சாதாரண நிலையிலுள்ள ஆண்கள் மற்றும் பெண்களுடனான உரையாடல்களில் வெளிக்கொணரப்பட்டிருப்பது

குறிப்புகள்

- 1 சட்டம் மற்றும் சமூக நம்பிக்கை அறநிலையத்தின் நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர் சகுந்தலா கதிர்காமர் இந்த சிக்கலான அரசியல் சூழ்நிலையில் மக்களின் பிரதிபலிப்புக்களையும் கருத்துக்களையும் திறட்டுதல் முக்கியமானது என்ற அடிப்படைக் கருத்தினை முன்வைத்தார். ஒருமாதம் போன்ற குறுகிய காலப்பகுதியிலுள்ள மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடர் நேர்காணல்களை வெற்றியாக்கிக்கொள்வதற்கு சட்டம் மற்றும் சமூக நம்பிக்கை அறநிலையத்தின் பதவணியில் இடம்பெறும் பீ.எம். சேனாரத்ன, அந்ராதி ஜயசிங்ஹ, தர்மிகா செல்வராஜ், சம்றுத் ஜெஹான், மடசாமி விஜயகாந்த், இமேஷா பெரோ, கௌசல்யா ஆரியரத்ன, நாடாஷா வன்ஹொப் ஆகியோர் வழங்கிய ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி பாராட்ட வேண்டும். நாட்டிலுள்ள பல மாவட்டங்களுக்கு விஜயம் செய்து நீண்ட நேர்காணல்களை நெறிப்படுத்திய மற்றும் தரவுப் பகுப்பாய்வுக்கு உதவிய சட்டம் மற்றும் சமூக நம்பிக்கை அறநிலையத்தின் ஆராய்ச்சி உதவியாளர்களான பிரபாத் ஹேமந்த் குமார, மாலிங்க ஜயரத்ன, இஷான் சாமர வட்டவலகே மற்றும் லக்ஷான் அபேவர்தன ஆகியோரின் காத்திரமான பங்களிப்பிற்கு மனமார்ந்த நன்றிகள். மேலும், இச்செயற்பாட்டினுள் சட்டம் மற்றும் சமூக நம்பிக்கை அறநிலையத்தின் தொழிற்பாட்டு மற்றும் நிகழ்ச்சித்திட்டப் பணிப்பாளர் சந்துன் துகுகல திறனாய்வு ரீதியாக வழங்கிய ஒத்துழைப்புக்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். ஆகவே, இந்த ஆய்வு உண்மையிலேயே கூட்டு முயற்சியின் ஒரு விளைவு.
- 2 இந்தக் கட்டுரை 2018 டிசெம்பர் 08 - 15ஆம் திகதிக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டது.
- 3 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் பிரகாரம் பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகக் காணப்படுவதோடு, இறுதியாக 2015ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 17ஆம் திகதி பொதுத்தேர்தல் நடாத்தப்பட்டது. அதன்படி தற்போதைய பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் 2020 ஆகஸ்ட் மாதம் 16ஆம் திகதி முடிவுக்கு வரும். அரசியலமைப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட 19வது திருத்தத்தின் படி ஜனாதிபதிக்கு பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் 4½ வருடங்களாகப் பூர்த்தி செய்திருந்தால் மட்டுமே பாராளுமன்றக் கலைக்க முடியும்.
- 4 2094/43ஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தல்.
- 5 2094/43Aஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தல்.
- 6 2094/44ஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தல்.
- 7 பாராளுமன்ற அடுத்த அமர்வுக்கான திகதி நவம்பர் 5 ஆகக் காணப்பட்டது.
- 8 2095/50ஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தல்.
- 9 2096/70ஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தல்.
- 10 ஜனாதிபதியினால் பாராளுமன்றக் கலைப்பதாக அறிவித்து வெளியிடப்பட்ட வர்த்தமானிப் பத்திரிகையைத் தற்காலிகமாக இடைநிறுத்துவதாக 2018.11.13ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட இடைக்காலத் தடையுத்தரவு.
- 11 2018.11.23ஆம் திகதி நேர்காணல், பாளம பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்.

முக்கியமானது. எவ்வாறாயினும், கூர்மையான அரசியல் கருத்துக்களைத் துடிப்பான பிரஜைகளின் வகிபங்காக மாற்றிக்கொண்டதற்கான சிந்தனை அல்லது தயார்நிலை அவர்களிடமிருந்து அவ்வளவாக வெளிப்படவில்லை.

முக்கியமானதொரு அரசியல் சூழ்நிலையில் சமகாலத்தின் நிலைகள் தவிர்க்கப்படுவதை தடுப்பதையும், வரலாற்றின் மனிதர்கள் அதற்கு எவ்வாறு பிரதிபலிப்புச் செய்கின்றனர், அதேபோல பொருள் விளக்கம் தருகின்றனர் என்பதை ஆராய்வதையும் நோக்கமாகக் கொண்டு நாட்டிலுள்ள 143 பேரை இணைத்துக்கொண்டு நடாத்தப்பட்ட இந்த ஆய்வில் வரையறைகள் இருக்க வாய்ப்பு உள்ளபோதும், வளர்ச்சியடைந்த ஓர் அரசியல் சமூகத்திற்கான துடிப்புள்ள பிரஜைகளின் வகிபங்கு தொடர்பான உரையாடலை கைவிட முடியாது என்ற விடயம் மீண்டும் ஒரு முறை வெளிப்பட்டுள்ளதென்பதை ஒருபோதும் மறுக்க முடியாது.

- 12 2018.11.26ஆம் திகதி நேர்காணல், வெல்லவாய பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்
- 13 அதே
- 14 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளி.
- 15 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வர்த்தகர், 2018.11.25ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 16 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வர்த்தகர்.
- 17 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த விவசாயி.
- 18 2018.11.08ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் பெண்.
- 19 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 20 2018.11.11ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மாத்தறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 21 2018.11.06ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பொலன்னறுவை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த முச்சக்கரவண்டி சாரதி.
- 22 2018.11.11ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், புத்தளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வர்த்தகர்.
- 23 2018.11.24ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 24 2018.11.01ஆம் திகதி நேர்காணல், குருநாகல் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி.
- 25 2018 பெப்ரவரி மாதம் 10ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட 337 உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 34 சபைகளில் மாத்திரமே வெற்றி பெற்றது. மஹிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையில் கனிமிறங்கிய ஸ்ரீ லங்கா பொதுஜன பெரமுன 231 சபைகளில் வெற்றியீட்டியது.
- 26 2018.11.02ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பாணந்துறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அரச உத்தியோகத்தர்.
- 27 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், வெல்லவாய பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 28 2018.11.25ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மொனராகலைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 29 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், வெல்லவாய பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்.
- 30 2018.11.23ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பாளம பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்.

- 31 2018.11.24ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 32 2018.11.19ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், வல்லமுல்லை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 33 2018.11.01ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், குருநாகல் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அதிர்ஷ்டசீட்டு விற்பனையாளர் (பெண்)
- 34 2018.11.02ஆம் திகதி நேர்காணல், அம்பாந்தோட்டை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அரச உத்தியோககத்தர்.
- 35 பிணைமுறியென்றால் என்ன என்பதை அறியாதவர்கள் கூட இந்தக் குற்றச்சாட்டை முன்வைப்பதில்லாது அது எந்தளவுக்கு ஆழமாக சமூகத்தில் பேசப்படும் பொருளாக மாறியிருக்கின்றது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.
- 36 2018.11.20ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசவாசி.
- 37 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசவாசி.
- 38 2018.11.23ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், காத்தான்குடிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 39 2018.11.01ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், குருநாகல் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி.
- 40 2018.11.02ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், இரத்தினபுரி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பழக்கடை வியாபாரி.
- 41 2018.11.12ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், காலி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்.
- 42 2018.11.11ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மாத்தறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 43 2018.11.23ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், புத்தளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த தனியார் பாதுகாப்பு உத்தியோககத்தர்.
- 44 2018.11.23ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பாமை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருவர்.
- 45 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வியாபாரி ஒருவர்.
- 46 2018.11.23ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 47 2018.11.27ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பதுளை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 48 2018.11.06ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பொலன்னறுவை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி ஒருவர்.
- 49 2018.11.11ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மாத்தறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருவர்.
- 50 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், 2018.11.17ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், 2018.11.07ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 51 2018.11.17ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வர்த்தகர் ஒருவர்.
- 52 2018.11.08ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 53 'முதல்வன்' இது 1999ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் திரையிடப்பட்ட இயக்குனர் எஸ்.சங்கர் இயக்கிய ஒரு தமிழ்த் திரைப்படம். ஊடகவியலாளர் ஒருவர் தமிழ் நாட்டில் ஒரு நாள் முதல்வராகப் பதவி வகிப்பதும் அதன் பின்னர் அவர் எதிர்நோக்கும் கெடுபிடிகளும் இத்திரைப்படத்தின் கதை அம்சமாக உள்ளது.
- 54 2018.11.21ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பண்டாரவளை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 55 2018.11.01ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், கண்டிப் பிரதேசத்தில் வியாபார நிலையமொன்றில் தொழில்புரிடும் ஒருவர்.
- 56 2018.11.05ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், அநுராதபுரம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வாடிவீட்டு உரிமையாளர்
- 57 2018.11.04ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பொலன்னறுவை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பஸ் நடத்துநர் ஒருவர்.
- 58 2018.11.03ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், தலவத்துகொட பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்.
- 59 2018.11.02ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், இரத்தினபுரி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 60 2018.11.01ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், குருநாகல் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 61 2018.11.10ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பொலன்னறுவைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வியாபாரி (பெண்)
- 62 2018.11.11ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மாத்தறைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 63 2018.11.12ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், அம்பாறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 64 2018.11.21ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பண்டாரவளை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 65 2018.11.25ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், புத்தளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 66 2018.11.12ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், காலி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 67 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 68 2018.11.21ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், கண்டி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 69 2018.11.11ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், காலி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 70 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், ரத்துபஸ்வல பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வியாபாரி ஒருவர்.
- 71 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 72 2018.11.14ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மாத்தறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருவர்.
- 73 அறிக்கைகளின் படி இந்த ஆண்டில் பாராளுமன்றம் கூடிய 96 நாட்களில் 22 நாட்கள் (10 நாட்கள் அல்ல) பாராளுமன்ற அமர்வுகளில் மலர்ந்த ராஜபக்ஷ கலந்துகொண்டுள்ளார். (https://parliament.lk/enmembers_ofparliament/attendance)
- 74 2018.11.15ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளி ஒருவர்.
- 75 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், வெல்லவாய பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருவர்.
- 76 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், அநுராதபுரம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 77 2018.11.24ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், இரத்தினபுரி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர்.
- 78 2018.11.16ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், கொழும்பு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழக மாணவி ஒருவர்.
- 79 2018.11.23ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பாமை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர்.
- 80 2018.11.06ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மொனராகலை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர், 2018.11.21 ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பண்டாரவளை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி, 2018.11.26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், புத்தளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், 2018.11.13ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 81 2018.11.03ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், புத்தளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த தனியார் பாதுகாப்பு உத்தியோககத்தர்..
- 82 2018.11.23ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், சியம்பலாண்டுவு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 83 2018.11.10ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், காலி பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிறு வியாபாரி ஒருவர்
- 84 2018.11.03ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், புத்தளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பாதுகாப்பு உத்தியோககத்தர்
- 85 2018.11.06ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், பொலன்னறுவை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிறு வியாபாரி (பெண்)
- 86 2018.11.04 திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல் கொழும்பு பிரதேசத்தில் தனியார் துறையில் பணியாற்றும் ஒருவர், 2018.11.03 திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், தலவத்துகொட பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவர். 2018.11.02 திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், இரத்தினபுரிபிரதேசத்திலுள்ள உணவகமொன்றில் பணியாற்றும் ஒருவர்.
- 87 2018.11.05ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், அநுராதபுரம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த விவசாயி.
- 88 2018.11.11ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், மாத்தறை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 89 2018.11.13ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், குருநாகல் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 90 2018.11.14ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், யாழ்ப்பாணம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.
- 91 2018.11.01ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட நேர்காணல், குருநாகல் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி ஒருவர்.

மக்களின் அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதற்கான செயன்முறை

லால் விஜேநாயக்க

தற்போது நடைபெற்று வருகின்ற அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கல் செயன்முறை பற்றிய ஆழமான பார்வையினை வழங்கும் ஆசிரியர் பொதுமக்களினதும் தேர்வுசெய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளினதும் பிரதிநிதித்துவத்தை வலியுறுத்தி அதனை முன்பு பொதுமக்களின் கலந்தாலோசிப்பு இல்லாமல் நடத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு உருவாக்க முன்னெடுப்புக்களுடன் ஒப்பிடுகின்றார்.

தற்போது நடைபெற்று வருகின்ற அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புச் செயன்முறையானது சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கைக்கு நான்காவது அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதற்கான முயற்சியாகும்.

1948 முதல் 1972ம் ஆண்டு வரை அமுலில் இருந்த அரசியலமைப்பு எமது நாட்டு மக்களினால் வரையப்பட்டு இயற்றப்பட்ட அரசியலமைப்பல்ல. அது 1947 இலங்கைச் (சிலோன்) சபையின் கட்டளை எனக் கூட்டாக அறியப்பட்ட 1946 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புக் கட்டளைச் சபையினாலும் 1947 ஆம் ஆண்டின் சுதந்திரக் கட்டளைச் சபையினாலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும்.

இந்த மறுசீரமைப்புக்கள் சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளினை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். சோல்பரி அரசியலமைப்பினை வரைவதற்கான கலந்துரையாடல் பிரித்தானிய அரசாங்கத்திற்கும் இலங்கையின் அரசியல் மேட்டுக்குடியினருக்கும் இடையில் இடம்பெற்றது. அரசியலமைப்பு உருவாக்கச் செயன்முறையில் மக்கள் எவ்வித பங்களிப்பினையும் வழங்கவில்லை. சோல்பரி அரசியலமைப்பு பிரித்தானிய பாராளுமன்ற மாதிரியின் அடிப்படையில் அரசாங்கத்திற்கான சனநாயகப் பாராளுமன்ற முறையினை அறிமுகப்படுத்தியது.

இலங்கையின் முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு 1970 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தேர்வு செய்யப்பட்ட சகல உறுப்பினர்களையும் கொண்ட அரசியலமைப்புச் சபையினால் 1972 ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டில் அரசியலமைப்பினை உருவாக்கும் செயன்முறையில் மக்களுடன் நேரடியான கலந்துரையாடல் நடைபெறவில்லை. 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு 1972 ஆம் ஆண்டின் முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 52 இன் கீழ் 1972 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பினை நீக்கி 1972 ஆம் ஆண்டின்

லால் விஜேநாயக்க இலங்கை உயர்நீதிமன்ற சட்டத்தரணி என்பதுடன் அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புக் குழுவின் பொதுமக்கள் பிரதிநிதித்துவங்களின் தலைவராவார்.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 51(5) இன் கீழ் தேசிய அரச பேரவையில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை மூலம் சட்டமூலத்தினை நிறைவேற்றியதன் மூலம் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பினை ஏற்றுக்கொண்டது. புதிய அரசியலமைப்புத் தொடர்பாக தேசிய அரச பேரவையின் தெரிவுக்குழு ஓர் அறிக்கையினைச் சமர்ப்பித்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்ற போதிலும் மக்களுடன் கலந்தாலோசிப்பு நடத்தப்படவில்லை. எனவே இந்த அரசியலமைப்பு இரகசியமாக வரையப்பட்டது எனச் சொன்னால் அது தவறல்ல.

தற்போது நடைபெறுகின்ற அரசியலமைப்புச் செயன்முறை முன்னைய அரசியலமைப்பு உருவாக்கச் செயன்முறைகளிலிருந்து இரண்டு முக்கியமான அம்சங்களினால் வேறுபடுகின்றது. முதலாவதாக, தற்போது நடைபெறுகின்ற செயன்முறை 2016 இல் நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சர்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த அமைச்சர்கள் கல்வியியலாளர்களையும் தொழில்வாண்மையாளர்களையும் உள்ளடக்கிய 20 பேர் கொண்ட குழுவொன்றினை அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கம் தொடர்பாக மக்களின் கருத்துக்களை அறிந்து அதன் பரிந்துரைகளுடன் அறிக்கையொன்றினைச் சமர்ப்பிப்பதற்காக 2016 ஜனவரியில் நியமித்தது. வாய்மூலமாகவும் எழுத்து மூலமாகவும் பொதுமக்களின் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்குமாறு குழு கோரியிருந்தது. நாட்டின் 25 மாவட்டங்களிலும் பொதுமக்கள் கருத்தறியும் அமர்வுகள் நடத்தப்பட்டன. இவற்றிற்கு மேலதிகமாக 10 அமர்வுகள் கொழும்பிலும் நடத்தப்பட்டன.

2516 பேர்/ நிறுவனங்கள் குழுவின் முன் தோன்றி வாய்மூலமாகக் கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். இதில் 1000 இற்கும் மேற்பட்டவை தொழிற் சங்கங்கள், தொழில் வல்லுனர்களின் சங்கங்கள், சமய நிறுவனங்கள் மற்றும் பல்வேறு மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் சிவில் சமூக நிறுவனங்கள் போன்ற பாரிய நிறுவனங்களாகும். மேலும் குழுவானது கிட்டத்தட்ட சகல சமய நிறுவனங்களினதும் தலைவர்களையும் சந்தித்தது. குழுவின் முன் மாகாணங்களின் ஏழு முதலமைச்சர்கள் தோன்றினர். மேலும் தனிநபர்களிடமிருந்தும் சிவில் சமூக நிறுவனங்களிடமிருந்தும் குழு 3000 இற்கும் மேற்பட்ட எழுதப்பட்ட சமர்ப்பணங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது. குழு அதன் பரிந்துரைகளுடன் அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கம் பற்றிய பொதுமக்களின் கருத்துக்களைக் கொண்ட

பரிபூரணமான அறிக்கையினை (300 பக்கங்களிற்கு மேல்) 2016 மே 10 ஆம் திகதி சமர்ப்பித்தது.

2016 மார்ச் 09 ஆம் திகதி அரசியலமைப்புப் பேரவையினை நியமிப்பதற்காகப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தீர்மானம் ஒன்றினை நிறைவேற்றினர். பாராளுமன்றத்தில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட பிரகடனம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது:

“இலங்கைக்கென அரசியலமைப்பொன்றினை இயற்றுவது அவசியம் என்பது தொடர்பாக இலங்கை மக்களின் மத்தியில் பரந்த உடன்பாடு காணப்படுகின்றமையினால் இலங்கைக்கான அரசியலமைப்புத் தொடர்பாக மக்களின் கருத்துக்களையும் ஆலோசனைகளையும் பெறுவதற்கும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 75 இன் கீழ் பாராளுமன்றம் அதன் அதிகாரங்களை நிறைவேற்றுகையில் கருத்தில் கொள்வதற்காக அரசியலமைப்புச் சட்ட மூலத்தின் வரைபினைத் தயாரிப்பதற்கும் முழுப் பாராளுமன்றத்தின் சகல உறுப்பினர்களையும் கொண்ட குழுவின் அதிகாரத்தினைக் கொண்ட குழு ஒன்று தாபிக்கப்படும் எனப் பாராளுமன்றம் தீர்மானிக்கின்றது”.

எனவே, மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் புதிய அரசியலமைப்பு ஒன்று இயற்றப்படுவது அவசியமானது என ஏகமனதாகத் தீர்மானித்துள்ளனர். எனவே அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள ஆணையினைச் சவாலுக்குட்படுத்துவது நெறி அற்றதாகும்.

பாராளுமன்றத்தின் சகல உறுப்பினர்களையும் கொண்ட அரசியலமைப்புப் பேரவையின் பணி பாராளுமன்றத்தினால் வழங்கப்பட்ட ஆணையினை அமுல்படுத்துவதாகும். இப்பணியினை இலகுவடுத்துவதற்காக பிரதமரின் தலைமையின் கீழ் 21 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட வழிகாட்டல் குழுவினை நியமிப்பது என அரசியலமைப்புப் பேரவை ஏகமனதாகத் தீர்மானித்துள்ளது.

பின்வருவோர் வழிகாட்டல் குழுவின் உறுப்பினர்களாவர்:

ரனில் விக்கிரமசிங்க, (யு.என்.பி), நிமல் சிரிபால த சில்வா (எஸ்.எல்.எப்பி), ரவூப் ஹகீம் (எஸ்.எல். எம்.சி), லக்ஷ்மன் கிரிஎல்ல (யு.என்.பி), சுசில் பிரேமஜயந்த (எஸ்.எல்.எப்பி/ கூட்டு எதிர்க்கட்சி),

ரிசாட் பதியுதீன் (ஏ.சி.எம்.சி), பாட்டளி சம்பிக்க ரணவக்க (ஜே.எச்.யு), டி.எம். சுவாமிநாதன் (யு.என்.பி), மனோ கணேசன் (டி.பி.ஏ), மலிக் சமரவிக் கிரம (யு.என்.பி), டிலான் பெரெரா (எஸ். எல்.எப்பி / கூட்டு எதிர்க்கட்சி), ஆர் சம்பந்தன் (டி.என்.ஏ), தினேஸ் குணவர்தன (எம்.ஈ.பி), டக்ளஸ் தேவானந்தா (ஈ.பி.டீ.பி), அநுர திசநாயக்க (ஜே.வி.பி), விஜேதாச ராஜபக்ச (யு.என்.பி), பிமல் ரத்நாயக்க (ஜே.வி.பி), எம். ஏ. சமந்திரன் (டி.என்.ஏ), பிரசன்ன ரணதுங்க (கூட்டு எதிர்க்கட்சி), ஜயம்பதி விக்ரமரத்ன (யு.பி.எல்.எப்), துசித விஜேமன்ன (யு.என்.பி)

இந்தக் குழுக்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக நிபுணர்களுடனும் பொதுமக்களுடனும் கலந்துரையாடி வழிகாட்டல் குழுவிற்கு அறிக்கையினைச் சமர்ப்பிப்பதற்காக மேலும் ஆறு உபகுழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. உபகுழுக்கள் சகல கட்சிகளையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய உபகுழு மஹிந்த சமரசிங்ஹ (எஸ்எல்எப்பி) தலைமையாகக் கொண்டிருந்தது. நீதித் துறை பற்றிய உபகுழு ரவூப் ஹகீமைத் (எஸ்எல்எம்சி) தலைமையாகக் கொண்டிருந்தது. நிதி பற்றிய உபகுழு பந்துல குணவர்தனவினை (கூட்டு எதிர்க்கட்சி) தலைமையாகக் கொண்டிருந்தது. சட்டம் ஒழுங்கு பற்றிய உபகுழு சாகல ரத்நாயக்காவினைத் (யுஎன்பி) தலைமையாகக் கொண்டிருந்தது. அரச வேலைகள் பற்றிய உபகுழு சுசில் பிரேமஜயந்தவினைக் (கூட்டு எதிர்க்கட்சி) தலைமையாகக் கொண்டிருந்தது. மத்திய- அயல் உறவுகள் பற்றிய உபகுழு டி.சிறிதரனைத் (டிஎன்ஏ) தலைமையாகக் கொண்டிருந்தது.

அரசியலமைப்புப் பேரவையினதும் வழிகாட்டல் குழுவினதும் உபகுழுக்களினதும் உறுப்பினர்களை நோக்குகையில் அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புச் செயன்முறை என்பது பல்கட்சிச் (சகல கட்சிகளும்) செயன்முறை என்பது தெளிவாகின்றது. இது கடந்த காலத்தில் இடம்பெற்ற அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புச் செயன்முறையிலிருந்து தற்போதைய செயன்முறை வித்தியாசப்படுகின்ற இரண்டாவது முக்கியமான அம்சமாகும்.

இற்றைவரையில் செயன்முறையானது பல்கட்சிச் செயன்முறையாக இருந்து வருவதுடன் செயன்முறையிலிருந்து எந்தத் தரப்பும்

வெளியேறவில்லை. பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவத்தினைக் கொண்டுள்ள சகல கட்சிகளும் உபகுழுக்களில் தமது பிரதிநிதிகளை இடம்பெறச் செய்துள்ளமை மூலம் செயன்முறைக்குத் தலைமைத்துவம் வழங்கியுள்ளமை முக்கியமானதாகும். எனவே புதிய அரசியலமைப்பின் தேவை பற்றியோ அச்செயன்முறையின் காத்திரம் பற்றியோ கேள்வி கேட்பதற்கு எந்தக் கட்சிக்கும் உரிமை இல்லை என்பது புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும்.

ஆறு உபகுழுக்களும் நீண்ட கலந்துரையாடல்களின் பின்னரும் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு நிபுணர்களைக் கலந்துரையாடிய பின்னரும் அவற்றின் அறிக்கைகளை வழிகாட்டல் குழுவிற்குச் சமர்ப்பித்தன.

வழிகாட்டல் குழு இதுவரையில் 78 அமர்வுகளை நடத்தியுள்ளது. இந்த அறிக்கைகளை வாசித்த பின்னர் அரசியலமைப்புச் செயன்முறையினை உருவாக்கும் செயன்முறையில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள பிரதான விடயங்கள் தொடர்பாக எழுப்பப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு அறிக்கையிடுவது என வழிகாட்டல் குழு தீர்மானித்தது. அனைத்திலும் உடன்பாடு எட்டப்பட்டுள்ளது என்பது இதன் அர்த்தம் அல்ல. சில விடயங்களில் உடன்பாடு எட்டப்பட்டுள்ளது மேலும் சில விடயங்களில் உடன்பாடு எட்டப்படவில்லை. இவை அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ள அறிக்கையில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே அறிக்கையில் ஒட்டுமொத்தமாக உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை அரசியலமைப்புப் பேரவை அறிந்துகொள்வது இயலுமாக்கப்படுகின்றது. அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பில் இலங்கை சுதந்திரக் கட்சி முதலமைச்சர்களுக்கும் வழிகாட்டல் குழுவிற்கும் இடையில் பரந்த உடன்பாடு எட்டப்பட்டுள்ளமை மிக முக்கியமான விடயமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். 2017 செப்டெம்பர் 21 ஆம் திகதியிடப்பட்ட அறிக்கையில் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடு உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இவை பிரதான அறிக்கையின் இணைப்பாக உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

எனவே எழுந்துள்ள கருத்துக்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கோ அல்லது ஏனைய கருத்துக்களைத் திணிப்பதற்கோ எவ்விதமான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

ஆனால் அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு பல்வேறு கருத்துக்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

வழிகாட்டல் குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையினைப் பற்றி அரசியலமைப்புப் பேரவை ஐந்து நாட்கள் ஆராய்ந்தது. அரசியலமைப்புப் பேரவையில் அறிக்கை மீதான விவாதம் எடுக்கப்படுகையில் பேரவையில் பட்டாசு கொளுத்தப்படும் என எனது நண்பர் ஒருவர் கூறினார். ஆனால் நான் சபாநாயகரின் கலரியில் இருந்து பார்க்கையில் அங்கே பட்டாசு என்ன, மெழுகுதிரி கூட ஏற்றப்படவில்லை என்பதே உண்மையாக இருந்தது. பேரவையின் 115 உறுப்பினர்கள் அறிக்கை பற்றிய தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டனர்.

புதிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவது தொடர்பில் இது ஒரு பாரிய சாதகமான படியாகும். விவாதத்தின் போது உறுப்பினர்கள் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் மிகவும் பயன்மிக்கவையாகும். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் செயன்முறையில் நம்பிக்கையுடன் தொடர்ந்தும் ஈடுபடுவதற்கு விவாதம் ஊக்கமளித்தது. விவாதத்தின் முதலாம் நாளின் போது டிஎன்ஏ உறுப்பினர்களான சம்பந்தன் மற்றும் சுமந்திரன் ஆகியோர் முக்கியமான கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். தேசியப் பிரச்சினை தொடர்பாக வடக்கு மக்களின் நிலைப்பாட்டினைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு இந்த இரண்டு உரைகளையும் வாசிப்பது முக்கியமானதாகும். சகல உறுப்பினர்களினதும் சாதகமான பங்களிப்பிற்கு இந்த இரண்டு உரைகளும் அத்திவாரமிட்டன என்றே நான் நம்புகின்றேன். புதிய அரசியலமைப்பிற்கான தேவையினை இரண்டு உறுப்பினர்கள் மாத்திரமே சவாலுக்குட்படுத்தினர். செயன்முறையினை ஓர் உறுப்பினர் மாத்திரமே சவாலுக்குட்படுத்தினார்.

அரசியலமைப்புப் பேரவையின் விவாதத்தின் பின்னர் புதிய அரசியலமைப்பின் பூச்சிய வரைபினை அரசியலமைப்புப் பேரவையில் சமர்ப்பிக்க வழிகாட்டல் குழு தீர்மானித்தது. அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கல்கள் பற்றிய பொதுமக்கள் பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் அறிக்கை, ஆறு உபகுழுக்களின் அறிக்கைகள், அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு வழிகாட்டல் குழு வழங்கிய அறிக்கை மற்றும் வழிகாட்டல் குழுவின் அறிக்கை பற்றி அரசியலமைப்புப் பேரவையில் நடைபெற்ற விவாதத்தில் அரசியலமைப்புப் பேரவை உறுப்பினர்கள் வெளிப்படுத்திய

கருத்துக்கள் ஆகியவற்றினைப் பரிசீலித்த பின்னரே இது வரையப்பட்டது.

அரசியலமைப்புப் பேரவைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படுவதற்குத் தயாராக உள்ள புதிய அரசியலமைப்பின் வரைபு என்பது விவாதத்திற்கான ஒரு வரைபு அல்ல. ஆனால் அது “கலந்துரையாடல் ஆவண” (பூச்சிய வரைபு) வடிவத்திலுள்ளது. சிங்களம் மற்றும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்கள் தயாராக இல்லாத காரணத்தினால் வரைபினைக் கலந்துரையாடல் ஆவணமாகச் சமர்ப்பிப்பதில் தாமதம் ஒன்று ஏற்பட்டதை நான் புரிந்துகொள்கின்றேன். ஆனால் கார்த்திகை மாதத்தில் கலந்துரையாடல் ஆவணம் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் முன் சமர்ப்பிக்கப்படும் என்பது இப்போது அனேகமாக நிச்சயமாகி விட்டது. இந்த ஆவணத்தின் உள்ளடக்கமே புதிய அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கமாக இருக்கும் என யாரும் உடன் தீர்மானத்திற்கு வரக்கூடாது. இது வெறும் கலந்துரையாடல் ஆவணம் மாத்திரமே. தீவிரமான கலந்துரையாடலினை உருவாக்குவதற்காகப் பொதுமக்களின் கருத்தினைப் பெற இது சமகாலத்தில் பொதுமக்களிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். நான் சந்தித்த பொதுமக்களின் கருத்துக்கள் மற்றும் அபிப்பிராயங்களுக்கு அமைய அரசியலமைப்புப் பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய பல முக்கியமான சர்ச்சைக்குரிய விடயங்கள் இருக்கின்றன. அவை கலந்துரையாடல் ஆவணத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசியலமைப்பு நீடித்து நிலைக்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டுமாயின் அது நாட்டின் சகல மக்களினாலும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். எனவே சமரசத்திற்கும் நெகிழ்வுத் தன்மைக்கும் இடம் இருக்கவேண்டும். 1972 மற்றும் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பினைப் போல அக்காலத்தில் ஆட்சியிலிருந்த கட்சியின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிராமல் அனைத்து மக்களினாலும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வரைபு அரசியலமைப்பினைச் சமர்ப்பிப்பதே செயன்முறையின் நோக்கமாக இருக்கின்ற காரணத்தினாலேயே வரைபு அரசியலமைப்பினைச் சமர்ப்பிப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டுள்ளது என நான் நினைக்கின்றேன்.

எமக்குப் புதிய அரசியலமைப்புத் தேவையா இல்லையா என்கின்ற விடயமே நாளாந்தம்

இலத்திரனியல் ஊடகங்களினால் எழுப்பப்படுகின்ற விடயமாக மாறியுள்ளது. 1948 ம் ஆண்டு சுதந்திரம் கிடைத்ததிலிருந்து எமது நாட்டின் சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசாரத் தராதரங்களை ஒருவர் பரிசீலித்தால் அந்த அனைத்துத் துறைகளிலும் பாரதூரமான நெருக்கடி நிலவுவதைக் காணலாம். சமவாயங்கள், சனநாயக விழுமியங்கள் மற்றும் நல்லாட்சி ஆகியவை பாரதூரமாக மறுதலிக்கப்படுவதையும் சட்ட ஆட்சி, நீதித்துறையின் சுயாதீனம், மனித உரிமைகளுக்கான மதிப்பு மற்றும் சனநாயக ஆட்சிக்கான மதிப்பு ஆகியவை சவாலுக்குட்படுத்தப்படுவதையும் காணலாம். 2015 ஜனவரி 15 இற்கு முன்பு நிலவிய மோசமான சூழ்நிலையில் இருந்து நாம் வெளியேறியுள்ள போதிலும் இந்த மறுசீரமைப்புக்கள் உறுதியான அரசியல் அத்திவாரத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதுடன் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சீர்குலையலாம்.

நாம் இன்று எதிர்நோக்குகின்ற நெருக்கடிக்கான காரணங்களை ஆழமாக ஆராய்ந்தால் ஒரு ‘தேச அரசாக’ நாம் உருவாகத் தவறியமையிலேயே நெருக்கடி இருப்பதைக் காணலாம். நாம் அதனை நோக்கிச் செல்ல இன்னும் சிரமப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம். “இலங்கையர் எனும் அடையாளத்துடன்” சுதந்திரம் கிடைத்ததைத் தொடர்ந்து வந்த 70 வருட காலத்தில் ஒரு தேச அரசாக நாம் உருவாகத் தவறியிருக்கின்றோம். இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்ததைத் தொடர்ந்து 1950 இல் அது உடனடியாக உருவாக்கிய அரசியலமைப்பு மூலமாக “இந்திய அடையாளத்துடன்” ஒரு தேச அரசாக உருவாகக் கூடியதாக இருந்திருக்கின்றது. புவியியல் ரீதியாகப் பரவலாகப் பரந்துள்ள பல்வேறு சமூக, பொருளாதார, மொழி மற்றும் கலாசாரக் குழுக்கள் இந்திய அடையாளத்துடன் ஒரு தேச அரசாக ஒன்றிணையக் கூடியதாக இருந்துள்ளது. இதனை நிறைவேற்றிய பெருமை அக்காலத் தலைவர்களையே சாரும். சுதந்திரத்தினைப் பெற்றுக் கொண்ட அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பிரதான பிரச்சினையினைத் தீர்ப்பதற்கான மற்றும் இந்தியாவின் மனித வளத்தினையும் பொருள் வளத்தினையும் ஒன்று சேர்ப்பதற்கான அவர்களின் ஞானம் இதற்குக் காரணமாக இருந்துள்ளது. தேசிய ஒருங்கிணைப்பு எனும் பணியினை நிறைவேற்றவே அரசியலமைப்பு வடிவமைக்கப்பட்டது. அக்காலத்திலே இந்தியாவினைச் சூழ்ந்திருந்த வறுமையினை அகற்றத் தேவையான சமூக மற்றும் பொருளாதார

அபிவிருத்திக்கான அடிப்படைத் தேவை இது என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டனர். எந்தவொரு நாட்டினதும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசாரப் பிரச்சினைகளை அரசியலமைப்பினால் தீர்க்கமுடியாது என்பது உண்மை என்கின்ற போதிலும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பிற்கு அவசியமான தளத்தினை நாட்டின் அரசியலமைப்பு உருவாக்கவேண்டும். இலங்கையில் இலங்கையர் எனும் அடையாளத்துடன் ஒரு தேசத்தினை உருவாக்க நாம் தவறியுள்ளோம்.

எனவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எமக்குத் தேவை இலங்கைக்கான மற்றுமோர் அரசியலமைப்பல்ல ஆனால் பிரதான பிரச்சினையினைத் தீர்க்கின்ற ஓர் அரசியலமைப்பே ஆகும். சகல பிரஜைகளும் தம்மை “இலங்கையர்” எனப் பெருமையுடன் அழைத்துச் சமமானவர்களாக “இலங்கையர்” எனும் அடையாளத்துடன் இலங்கை தேசத்தினை உருவாக்குவதற்குத் தேவையான கருத்தொருமிப்பு இன்றி இப்பிரச்சினையினைத் தீர்க்க முடியாது.

இதனை எவ்வாறு மேற்கொள்வது என்பதே எமக்கு முன்னாலுள்ள சவாலாகும். பொதுமக்கள் பிரதிநிதித்துவத்திற்கான குழுவின் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கருத்துக்களில் இருந்து தற்போது தேவையானது எனத் தெரிய வருவது அரசினை மீளக் கட்டமைப்பதும் பின்வருவனவற்றிற்கான உத்தரவாதத்திற்காக அரசியலமைப்பில் ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்வதுமாகும்:

1. நாட்டை ஆளுவதில் சகல சமுதாயங்களும் பங்கினைக் கொண்டுள்ளனர்
2. சமத்துவம்
3. பாகுபாடினமை
4. மத்தியிலும் மாகாணங்களிலும் அதிகாரப் பகிர்வு (13வது திருத்தத்தின் பூரண அமுல்படுத்தல்) மேலும் மத்தியில் அதிகாரப் பகிர்வு (மாகாண சபைகளின் சமமான பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பிரதானமாகக் கொண்டு இரண்டாம் சபையினை உருவாக்கல்)
5. குழும உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் (சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் உறுப்புரை 29 இன் உற்பொருளைக் கொண்டுள்ள உறுப்புரையினை உள்ளடக்கல்)
6. அரசியலமைப்பின் மேலாண்மை.

பொதுமக்கள் பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள், வழிகாட்டல் குழுவின் முதலாவது அறிக்கை மீதான விவாதத்தின் போது அரசியலமைப்புப் பேரவையின் உறுப்பினர்கள் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் ஆகியவை 13 வது திருத்தத்தில்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அளவிற்காவது அதிகாரப் பரவலாக்கத்தினைப் பரவலாக ஏற்றுக்கொண்டமை மூலம் குழு ஒரு தடையினை அகற்றியுள்ளது.

எமது மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் அரசியல் தீர்வொன்றிற்கு ஆதரவாக உள்ளனர் என்பதுவும் தீர்வொன்றிற்கான அவசரத் தேவையினை அவர்கள் உணர்ந்துள்ளனர் என்பதும் மிகத் தெளிவாகத் தெரிய வந்துள்ளன. உண்மையிலேயே குழுவின் முன் ஆஜரான வடக்கினையும் கிழக்கினையும் சேர்ந்த பல நிறுவனங்கள் இதுவே தீர்வொன்றினைக் காண்பதற்கான கடைசிச் சந்தர்ப்பமாக இருக்கலாம் எனும் குறிப்பிட்ட கருத்தினை வெளியிட்டுள்ளனர். எனவே எமது நாட்டிலே அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புக்கள் மீதான அணுகுமுறைகள் பற்றி மீளச் சிந்திப்பதற்கான தளம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நீடித்த தீர்வொன்றினைக் காண்பதற்கான அரசியல் ஆர்வமின்மையே இருக்கின்ற பிரதான பிரச்சினையாகும்.

பிற்சேர்க்கை

தற்போது இலங்கை முகங்கொடுக்கின்ற அரசியலமைப்பு நெருக்கடி முன்னெப்பொழுதினையும் விட அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புக்களுக்கான தேவை (புதிய அரசியலமைப்பு), ஜனநாயகத்தினைப் பாதுகாப்பதற்கான தேவை மற்றும் பாராளுமன்ற முறைமையினைப் பாதுகாப்பதற்கான தேவை ஆகியவற்றினைத் தற்பொழுது பரவலாக அறியச்செய்துள்ளது. 1961 ஆம் ஆண்டின் இராணுவச் சதிப்புரட்சி, 1971 மற்றும் 1989 ஆம் ஆண்டுகளின் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் கிளர்ச்சி, 1983 ஆம் ஆண்டின் இனப் படுகொலை, விடுதலைப் புலிகளின் எழுச்சியும் 30 வருட யுத்தமும் மஹிந்தவின் அராஜக ஆட்சி போன்ற மோசமான சூழ்நிலைகளின் கீழேயே மக்கள் சுதந்திரத்தின் பின்னரான 70 வருட ஜனநாயக ஆட்சியினை அனுபவித்து வந்துள்ளனர். 2015 ஜனவரியில் கிடைத்த மக்கள் வெற்றி ஜனநாயகத்திற்கான சவால்களை மக்களினால் எதிர்கொள்ள முடியும் என்பதையே காட்டுகின்றது.

19 வது திருத்தத்தின் கீழ் ஜனாதிபதி மற்றும் பிரதமர் எனும் இரண்டு அதிகார மையங்களை உருவாக்கியதன் மூலம் ஜனநாயக ஆட்சிக்கு ஏற்பட்ட சவால்களையும் ஸ்திரமின்மையினையும் தற்போது நிலவும் நெருக்கடி நம் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றது. அரசியலமைப்பிற்கான 19 வது திருத்தத்தின் மூலம் எது அடையப்பட

வேண்டும் என உத்தேசிக்கப்பட்டதோ அது ஒருபோதுமே சந்தேகத்திற்குரியதாக இருந்ததில்லை. ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களைக் குறைத்து பாராளுமன்ற அதிகாரங்களை வலுப்படுத்துவதே அதன் நோக்கமாக இருந்தது. மைத்திரிபால சிறிசேன பதவிக்கு வந்ததே அந்த ஆணையின் மீதுதான். பிரதமரை அகற்றுவதற்கான அதிகாரம் அரசியலமைப்பின் 47 ஆம் உறுப்புரையின் கீழ் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. பொதுத் தேர்தல் நடந்து ஒரு வருடத்தின் பின்னர் எந்த நேரத்திலும் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான அதிகாரம் 19 வது திருத்தத்தின் மூலம் நீக்கப்பட்டது. ஓர் உறுப்பினரைத் தவிர சகல உறுப்பினர்களினாலும் இது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இன்று காணப்படும் நெருக்கடிக்கான காரணம் ஜனாதிபதி முறைமையினை அகற்றி அதற்குப் பதிலாக பிரதமரின் தலைமையிலான அமைச்சரவைக்கு நிறைவேற்று அதிகாரத்தினை வழங்காமையாகும். பாராளுமன்றத்தில் யார் பெரும்பான்மையினைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதைப் பாராளுமன்றம் தீர்மானிப்பதன் மூலம் இந்த நெருக்கடியினைத் தீர்க்கலாம் என்கின்ற போதிலும் நெருக்கடியினால் ஏற்பட்ட சேதங்களும் ஸ்திரமின்மையும் முறைமையில் அது ஏற்படுத்தியுள்ள அவநம்பிக்கையும் இலகுவாகத் தீர்க்கப்படமுடியாதவையாகும். 1977 இற்கு முன்னர் இருந்தது போன்ற பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தினை உருவாக்கி ஜனாதிபதி முறைமையினை இல்லாமலாக்குகின்ற புதிய அரசியலமைப்பே எமக்குத் தேவைப்படுகின்றது. மைத்திரிபாலவின் அரசாங்கத்திற்கு 2015 ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலின் போதும் அதனைத் தொடர்ந்து 2016 ஆகஸ்ட் பொதுத் தேர்தலின் போதும் மக்கள் வழங்கிய ஆணை இதுவேயாகும் என்பது முக்கியமானதாகும். புதிய அரசியலமைப்பிற்கான தேசிய கருத்தொருமிப்பு மட்டுமே ஜனநாயகத்தின் பாதுகாப்பினையும் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாப்பினையும் உறுதிப்படுத்தும். மக்களின் நம்பிக்கையினையும் கடப்பாட்டினையும் ஈட்டக்கூடிய அரசியலமைப்பிற்கு இந்தத் தேசிய கருத்தொருமிப்பு மாத்திரமே உயிர்கொடுக்க முடியும். புதிய அரசியலமைப்பு பல்லின மற்றும் பன்மைவாத சமூகத்தில் எழும் அவசரமான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் இது எமது அரசியலமைப்பு என அனைவரும் பெருமிதத்துடன் கூறக்கூடிய இலங்கையர் எனும் அடையாளத்துடன் கூடிய ஒரு தேசத்தினைக் கட்டியெழுப்ப புதிய அரசியலமைப்பினால் அத்திவாரமிடக் கூடியதாக இருக்கும்.

அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தினைத் தக்கவைத்தல் - இலங்கையின் தேவையற்ற அரசியல் நெருக்கடியிலிருந்து கிடைக்கும் பாடங்கள்

சூரி ரத்னபால

தாராளவாத ஜனநாயகத்தின் சுயாதீனம், பக்கச்சார்பின்மை மற்றும் பாரம்பரியங்கள் ஆகியவற்றின் ஒட்டுமொத்தக் கலாசாரம் உள்ளிட்ட அரசியலமைப்பு ஆளுகையின் கோட்பாடுகளை நிர்ணயிக்கும் சூரி ரத்னபால, அவற்றிற்குள்ள அச்சுறுத்தல்கள் மற்றும் சவால்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அரசியலமைப்பு ஆளுகையினைப் பற்றிப்பிடித்தலில் பொதுமக்களின் மனப்பாங்குகளில் வேருன்றியுள்ள சமூக சக்திகள் மற்றும் நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தினையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அரசியலமைப்பு இருக்கின்றது. ஆனால் அதிக நாடுகளில் அரசியலமைப்பு அரசாங்கம் இல்லை. அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தினை அடைந்து அதனைப் பேணுவதற்கு நன்னோக்கமும் திறமையாக உருவாக்கப்பட்ட கூற்றும் தேவை. சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் தாராளவாத ஜனநாயகத்தின் வடிவம் மற்றும் பாரம்பரியங்கள் ஆகியவற்றிற்கான கௌரவம் எனும் கலாச்சாரத்திலேயே அரசியலமைப்பு வேர் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறான ஒரு கலாச்சாரம் நிலவுகையில் ஐக்கிய இராச்சியமும் நியூசிலாந்தும் உலகிற்குக் காட்டியுள்ளது போல மேலாண்மை மிக்க சட்டம் இன்றியே அரசியலமைப்பு அரசாங்கம் சாத்தியமானதாகும்.¹ ஜனாதிபதியினால் 2018 ஓக்டோபர் 26 இல் தூண்டப்பட்ட இலங்கையின் அரசியலமைப்பு நெருக்கடி சாதகமான விளைவினைக் கொண்டிருந்தால், அரசியலமைப்பினை நிலைபெறச் செய்கின்ற சமூக சக்திகள் இன்றி அதன் பதிப்புருவினால் அது பாதுகாக்கப்படமாட்டாது என்பதன் வெளிக்காட்டலே அதுவாகும். இக்கட்டுரையின் பிரதான தொனிப்பொருளை இதுவாகும்.

நீதித்துறைச் சுயாதீனம், அரச சேவையின் சுயாதீனம், ஊடகத்தின் புறவயமான தன்மை, உண்மைகள் மற்றும் சான்றுகளுக்கான மதிப்பு, அறிவார்ந்து நடத்தப்படும் விவாதங்கள், கருத்து வேறுபாடுகளைச் சகித்துக்கொள்ளல், பிரஜைகளின் (பெரும்பான்மை மற்றும் சிறுபான்மை எனும் பேதமின்றி) அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றிற்கான மரியாதை மற்றும் அரசியல் நாகரிகம் போன்ற தாராளவாத ஜனநாயகத்தின் முறைமைக்குத் தேவைப்படும் சகல நிபந்தனைகளையும் சட்டபூர்வமான தன்மை மற்றும் நெறிசார் பண்பு ஆகியவற்றின் கலாச்சாரமே தீர்மானிக்கின்றது.

சூரி ரத்னபால குயின்ஸ்லாந்து பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் சட்டப் பேராசிரியர்.

இவ்வகையான அரசாங்கத்தினை விரும்புகின்ற இடதுசாரிகளான அல்லது வலதுசாரிகளான அல்லது இரண்டிற்கும் இடைப்பட்டவர்களான சகல சிந்திக்கும் நபர்களுக்கும் இது தெளிவானதாக இருக்கவேண்டும். அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் நோக்கம் சகலவற்றிலும் இணங்காத நபர்களின் மத்தியில் நாகரீகமானதும் செழிப்பானதும் சௌஜன்யமானதுமான வாழ்வினைச் சாத்தியமாக்குவதே என்பதைத் துரதிஸ்டவசமாக கட்சி அரசியலின் உன்மத்தத்திலும் உண்ணத்திலும் மக்கள் மறந்து விடுகின்றனர்.

நிகழ்வுகள்

நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதி முறைமையினை ஒழிப்பேன் என்ற வாக்குறுதியுடன் பதவிக்கு வந்த இலங்கையின் ஜனாதிபதி தற்போது அப்பதவியினைத் தக்கவைக்க விரும்புகின்றார் என விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். பாராளுமன்றத்தின் நம்பிக்கையினைப் பெற்றிருந்த ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் அரசாங்கத்தினை அவ்வாறான நம்பிக்கையினைக் கொண்டிராத மஹிந்தவினைக் கொண்டு அவர் பதிலீடு செய்ய முயற்சித்தார். அதற்கு எதிர்ப்புக் காட்டப்பட்டபோது பாராளுமன்றத்தின் விருப்பமின்றியும் அவரால் கொண்டுவரப்பட்ட 19 ஆவது திருத்தத்தினை மீறியும் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தார். 2018 டிசம்பர் 13 ஆம் திகதி உயர் நீதிமன்றம் அப்பிரகடனத்தினை வலுவற்றதாகி தற்போதைய அரசாங்கத்தின் தொடர்ச்சியினை உறுதிப்படுத்தியது. யாதாரிமை எழுத்தாணை தீர்ப்பு வரும் வரையில் பறிக்கப்பட்ட அமைச்சுக்கள் செயற்படுவதற்கு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் தடைவிதித்தது. இடைக்காலத் தடை உத்தரவை நீக்குவதற்கான மேன்முறையீட்டினையும் உயர் நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. சட்டரீதியான அரசாங்கம் பறிக்கப்பட்ட நிலையிலும் பறித்தவர்கள் சட்டரீதியாக ஆட்சிசெய்ய முடியாத நிலையிலும் அரசு அரசாங்கமின்றிக் காணப்பட்டது. 2018 டிசம்பர் 15 ஆம் திகதி தான் சட்டரீதியாக வகிக்காத பதவியினை மஹிந்த ராஜபக்ச இராஜினாமாச் செய்தார். ரணில் விக்கிரமிங்ஹ தனது பதவியினை அரசியலமைப்பு ரீதியாகத் துறக்காத போதிலும் ஜனாதிபதி அவரை மீண்டும் பிரதமராக நியமித்தார். பாராளுமன்றம் விரும்புகின்ற போதிலும் தான் அவரைப் பிரதமராக நியமிக்கப் போவதில்லை என ஜனாதிபதி முன்பு அரசியலமைப்புக்கு முரணாகப் பிரகடனப்படுத்தியதைத் தாண்டியே இந்த நியமனம் இடம்பெற்றது.

இந்த ஆவணம் அச்சிடப்படுகையில் இந்த அரசியல் துன்பியல் நகைச்சுவை முடிவடைந்து அரசியலமைப்பு மீள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இதன் அர்த்தமாவது 2015 இல் இயற்றப்பட்ட 19 ஆவது திருத்தத்தின் அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கம் அதன் முதலாவது அமிலப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்துள்ளது. அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தில் மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையின் நிரூபணமாகவும் அரசியலமைப்பிற்கான எடுத்துக்காட்டாகவும் இந்த நீண்ட கதை திகழும். இது உலகின் புதிய மற்றும் பழைய ஜனநாயகங்களிற்கு பெறுமதியான உதாரணமாக விளங்கும்.

ஜனாதிபதியின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக அரசியலமைப்பினை நிலைநிறுத்துவதற்கு உயர் நீதிமன்ற மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகள் தீர்த்துடன் செயற்பட்டமை பாராட்டப்படுகின்றது. தீர்த்துக்கும் நேர்மைக்காகவும் நாம் நீதிமன்றத்தினைப் பாராட்ட வேண்டியிருப்பது சற்று மனவருத்தத்தினை ஏற்படுத்தவே செய்கின்றது. உறுதியான தாராளவாத ஜனநாயகத்தில் நீதித்துறையின் இந்தப் பண்புகள் பொருட்படுத்தப்படுவதில்லை. இலங்கையின் அண்மைய வரலாற்றில் நடைபெற்றது போல் நீதிமன்றங்கள் அழுத்தத்தின் கீழும் தூண்டுதலின் கீழும் வருகையிலேயே இவை கவனத்தினைப் பெறுகின்றன.

அண்மைக் காலத்தில் முன்னைய இலங்கைப் பாராளுமன்றம் அப்போது கடமையிலிருந்த பிரதம நீதியரசர் சிராணி பண்டாரநாயக்காவை உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆகியவற்றின் தீர்ப்புக்களைப் பொருட்படுத்தாது பாரதூரமான தவறுகள் நிறைந்த செயன்முறை மூலம் பதவியிலிருந்து குற்றவியல் பிரேரணை மூலம் அகற்றியது. சர்வதேச சட்டத்தரணிகள் சங்கத்தின் மனித உரிமைகள் நிறுவனம் பின்வருமாறு அறிக்கையிட்டிருந்தது:

இலங்கை அரசியலமைப்பு நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுத்துள்ளது. அதன் 43 ஆவது பிரதம நீதியரசரான பெண்மணி உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக 14 வருடங்கள் கடமையாற்றியவர். இப்போது அவர் இலங்கையின் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தெளிவான தீர்ப்பிற்கு முரணாக நாட்டின் பாராளுமன்றத்தினாலும் ஜனாதிபதியாலும் பதவியிலிருந்து அகற்றப்பட்டுள்ளார். ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ச பிரதம நீதியரசர்,

பண்டாரநாயக்காவிற்கு பதிலாக இலங்கை அரசாங்கத்தில் சட்டத்தரணியாக கடமையாற்றி மிக அண்மையில் சட்டமா அதிபராகவும் அமைச்சரவையின் சட்ட ஆலோசகராகவும் இருந்த ஒருவரைத் தெரிவுசெய்துள்ளார். இவரை அகற்றியமைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தவர்கள் இனத்தெரியாத நபர்களின் துன்புறுத்தலுக்கும் அச்சுறுத்தலுக்கும் மரண அச்சுறுத்தலுக்கும் உள்ளாகியுள்ளனர். நீதித்துறையில் வருடக்கணக்காக நிறைவேற்று அதிகாரம் தலையிட்டமை மற்றும் அரசாங்கத்தின் விமர்சகர்கள் தொடர்ச்சியாகத் தாக்கப்பட்ட, கடத்தப்பட்ட மற்றும் கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவங்கள் அரிதாக விசாரிக்கப்பட்டு ஒருபோதுமே சட்ட நடவடிக்கைக்கு உட்படுத்தப்படாத ஒரு பின்புலத்திலேயே இது நடந்தேறியுள்ளது. (சர்வதேச சட்டத்தரணிகள் சங்கம், 2013)

அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியலமைப்பு அரசாங்கம்

அரசியலமைப்பு அரசாங்கம், சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் ஜனநாயகம் ஆகியவை பற்றிய வெவ்வேறு புரிதல்கள் உள்ளது போலவே அரசியலமைப்பு என்பது பற்றியும் வெவ்வேறு புரிதல்கள் காணப்படுகின்றன. சிலர் அரசியலமைப்பினைத் திட்டவட்டமானதும் சவாலுக்குட்படுத்த முடியாததுமான அரசியல் அதிகாரங்கள் குவிந்துள்ள மையத்தினைத் தீர்மானிக்கின்ற ஒரு மேலாண்மை மிக்க சட்டம் எனக் கருதுகின்றனர். இவ்வகையில் நோக்குகையில் மக்கள் சீனக் குடியரசு அல்லது கொரிய ஜனநாயக மக்கள் குடியரசு (வடகொரியா) அல்லது கியூபக் குடியரசு அல்லது சவூதி இராச்சியம் ஆகியவை அரசியலமைப்பு அற்றவை எனக் குறிப்பிடப்படலாம்.

அரசியலமைப்பிற்கு மற்றுமொரு தத்துவரீதியான அர்த்தமும் இருக்கின்றது. இதனையே கிரேக்கர்கள் நொமோகிரசி என அறியப்படுகின்ற *politeia* என அழைத்தனர். இவ்வகையில் அரசியலமைப்பு என்பது ஆட்சியாளர்களினால் தன்னிச்சையாகத் துறக்க முடியாத சட்டங்களிற்கு அவர்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்வதன் மூலம் அவர்களின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது ஆகும். ஆட்சியாளர்களின் நேரத்திற்கு நேரம் மாறுபடும் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு மக்கள் பலியாகாது உயிர், சுதந்திரம் மற்றும் சொத்து ஆகியவற்றிற்கான உறுதியான சுதந்திரத்தினை

அவர்கள் அனுபவிக்கின்றனர் என்பதை உறுதிப்படுத்த நாடுகின்ற சட்டத்தின் ஆட்சியின் இலட்சியத்துடன் அரசியலமைப்பு நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியல் எனும் நூலில் அரிஸ்டோடில் குறிப்பிடுகையில் 'சட்டமே அனைத்தையும் விட மேன்மை மிக்கதாக இருக்க வேண்டும். நீதி வழங்குவோரும் அரசாங்கமும் விரிவான விளக்கங்களுக்கே நீதி வழங்க வேண்டும். இதனால் ஜனநாயகமே அரசாங்கத்தின் உண்மையான வடிவமாக இருக்க வேண்டுமாயின் சகல விடயங்களும் கட்டளை மூலம் ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்ற அரசியலமைப்பு உண்மையிலேயே அரசியலமைப்பல்ல. ஏனெனில் கட்டளைகள் விபரங்களுடன் மாத்திரமே தொடர்புபடுகின்றன' சிக்கலானதும் தொழில்நுட்ப ரீதியாக முன்னேற்றமடைந்ததுமான நலன்புரி அரசில் சட்டங்களின் அரசாங்கம் எனும் அரிஸ்டோடிலின் இலட்சியம் அடைவதற்குக் கடினமானதாகும். இருந்தபோதிலும் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம், பரிசீலனைகளும் சமன்படுத்தல்களும், அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களின் உத்தரவாதங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் இந்தத் தராதரங்களையே தாராளவாத ஜனநாயகங்கள் அடைவதற்கு அபிலாசை கொண்டுள்ளன. அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் மையமான கோட்பாடுகள் பின்வருவனவற்றினை உள்ளடக்குகின்றன.

1. பொதுமக்களின் இணக்கமின்றி சட்டவாக்க அதிகாரத்தினைத் தற்காலிகமாகச் சொற்ப காலத்திற்குக் கொண்டுள்ளவர்களின் விருப்பப்படி மாற்றப்பட முடியாத அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள்.
2. ஆளுபவர்கள் மற்றும் பிரஜைகளை விட நீதியான சட்டங்களின் மேலாண்மை.
3. சட்டத்தின் குறிக்கோள் பொதுமக்களின் நலன்களை முன்னெடுப்பதும் ஆட்சியாளர்களின் தனிப்பட்ட திட்டங்களை அடக்குவதும் ஆகும்.
4. பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகமே சட்டத்தினைப் பொதுமக்களின் நலனுடன் ஒருங்கிணைப்பதற்கு இருக்கின்ற (செம்மையானது அல்லாத போதிலும்) சிறந்த வழியாகும்.
5. பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகமானது துணையாதரவுத் தன்மைக் கோட்பாடுகளை உள்வாங்க வேண்டும். இதற்கமையவே சாத்தியமான அளவு தீர்மானம் அதனால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவர்களுக்குப் பரவலாக்கப்பட வேண்டும்.
6. சட்டவாக்கம் மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரச் செயற்பாடுகளின் சட்டரீதியான தன்மையினை

உறுதிப்படுத்தும் அதிகாரம் நீதிமன்றங்களுக்கு உண்டு.

7. சுயாதீனமான, பக்கச்சார்பற்ற மற்றும் தகைமை மிக்க நீதிமன்றங்கள் உள்ளிட்ட வழிவகைகள் மூலம் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

எனவே அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் முதலாவது தேவைப்பாடு இந்தக் கோட்பாடுகளை அமுல்படுத்துவதற்கு வடிவமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும். இலங்கையின் அரசியலமைப்பு, குறிப்பாக 19 ஆவது திருத்தத்தின் பின்னர், செம்மையாக அன்றியேனும் இக்கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றுகின்றது. எவ்வாறாயினும் அடைந்துகொள்வதற்கு மிகவும் கடினமான இரண்டாம் நிபந்தனை ஒன்றும் இருக்கின்றது. அது தேசத்தின் கலாச்சாரத்தில் வேருன்றியுள்ள உதவும் நிறுவனங்களின் கூட்டு காணப்படுகின்றமையாகும். இவ்வாறான கலாச்சாரத்தின் பலவீனம் அல்லது அது இல்லாமலிருத்தல் உருவாகிவரும் ஜனநாயகங்களில் அரசியலமைப்பு வாதத்தின் தோல்வியினையே விளக்குகின்றது. இலங்கையின் தற்போதைய அரசியலமைப்பு நெருக்கடி இப்பரிமாணத்தினை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

வாழும் அரசியலமைப்பு

அரசியலமைப்பு அமுல்படுத்தப்படும் போது தான் அதன் நன்மைகள் கிடைக்கின்றன. சிம்பாப்வே மற்றும் வெனிகூலா போன்ற குடியரசுகளின் அரசியலமைப்புக்களை எடுத்து நோக்குவோம். சிம்பாப்வேயின் அடிப்படைச் சட்டம் நீதித்துறைச் சுயாதீனத்தினையும் சுதந்திரமான பல் கட்சித் தேர்தல்களையும் சட்டத்தின் முன் சமத்துவத்தினையும் சர்வதேச மனித உரிமைகள் மற்றும் பரிகாரங்களின் பகட்டினையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. வெனிகூலாவின் உரிமைகளின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலம் அவுஸ்திரேலியாவின் அரசியலமைப்பினை விட நீண்டதாகும். எவ்வாறாயினும், இந்த நாட்டு மக்களின் அனுபவத்தில் அரசியலமைப்புக்கள் என்பவை வெற்று வாக்குறுதிகளே ஆகும். சிம்பாப்வே ரொபேட் முகாபேயின் சர்வாதிகார ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. மக்களைச் சுரண்டி அபரிமிதமாகச் சொத்துக்களைச் சேர்த்தவர்தான் முகாபே. அபரிமிதமான இயற்கை வளங்களைக் கொண்ட இந்த நாட்டு மக்களை இந்த நாட்டின் ஆட்சியாளர்கள் வறியவர்களாக்கி பல இலட்சக்கணக்கானவர்கள் நாட்டிலிருந்து அரசியல்

அகதிகளாகவும் பொருளாதார அகதிகளாகவும் வெளியேறுவதற்குக் காரணமாக இருந்துள்ளனர். உருவாகிவரும் ஏனைய பல பொருளாதாரங்களில் அதிகரித்து வரும் அரசியலமைப்புச் செயலின்மை மற்றும் பொதுமக்களின் இடர் ஆகியவை பற்றிய இதேபோன்ற கதைகள் கிடைத்த வண்ணமுள்ளன. அபாயகரமான தன்னாதிக்க சர்வாதிகார ஆட்சி நிலவிய போதிலும் இலங்கை இதுவரையில் சர்வாதிகார ஆட்சிக்குள் செல்லவில்லை. அண்மையில் நிகழ்ந்த நெருக்கடி உள்ளடங்கலாக அடிப்படையில் தாராளவாதமிக்க அரசியலமைப்பு ஒழுங்கிற்கு ஏற்பட்ட பல அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து இலங்கை தப்பியிருக்கின்றது.

அரசியலமைப்பு யாருக்கு அதிகாரத்தினை வழங்குகின்றதோ அவர்களிடமிருந்தே பாரிய அச்சுறுத்தல்களை எதிர்நோக்குகின்றது. அதிகாரத்தின் ஊறுபடுத்தும் தன்மை பற்றிய எக்டன் பிரபுவின் கூற்றினைத் தொடர்ச்சியாக நினைவுபடுத்துவதாகவே வரலாறு இருந்து வருகின்றது. பரிசீலிப்புக்களும் சமநிலைப்படுத்தளும் அரசியலமைப்புச் சார்ந்து செயற்படுபவர்களின் நடத்தையில் தங்கியுள்ளது. மோசடி அல்லது அச்சுறுத்தலுக்குள்ளான நீதிமன்றம் சக்தி வாய்ந்த நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் வழிக்குக் குறுக்கே நிற்கும் சக்தியற்றதாகும். இராணுவம், பொலிஸ் மற்றும் அரசசேவை ஆகியவை சுயாதீனம் மற்றும் நேர்மை ஆகியவற்றின் உறுதியான கலாச்சாரம் அற்றவையாக இருந்தால் அவற்றினை அரசாங்கத்தின் அரசியல் நோக்கங்களுக்குச் சேவையாற்றப் பயன்படுத்த முடியும். தேர்தல்களில் மோசடி செய்ய முடியும். ஊடகம் தனியார் கைகளில் இருந்தாலும் அவற்றினைத் தணிக்கை செய்யவோ அல்லது மௌனமாக்கவோ முடியும். ஒவ்வொரு நீதிபதியும் நவீன அதிநாயகனோ அல்லது ஹேர்குலிசோ அல்ல என்பதை நாம் ரூபகத்தில் கொள்ளவேண்டும்.² நாயகன் அல்லாத மனித நீதிபதிக்கு அரசியல் எஜமான்களின் அச்சுறுத்தல்களையும் சூதாட்டங்களையும் எதிர்ப்பதற்குத் தேவையான பாதுகாப்பு உணர்வினையும் நம்பிக்கையினையும் எது வழங்குகின்றது? நிச்சயமாக அரசியலமைப்பின் பக்திப் பரவசமான சொற்கள் அல்ல. நிறுவனரீதியான அதிகாரங்களின் பிரிப்பே அதுவாகும். கலாச்சாரம் மற்றும் மக்களின் மனப்பாங்குகளில் இருந்து பெறுகின்ற பலமாக அது இருக்க வேண்டும். அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி ஆகிவற்றின் தலைவிதியைச் சமூகம் கண்டும் காணாமல் இருந்தால் நீதிமன்றங்கள் பலவீனப்படுத்தப்படுகின்றன. அல்லது மௌனமாக்கப்படுகின்றன.

சமூகத்தின் கட்டமைப்பு சட்டத்தரணிகளின் சட்டத்தினை விட அதிக இக்கட்டுக்களினாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றது என்பதை முதலில் அடையாளம் கண்டவர்கள் சமூகவியல் நீதிபதிகளே. சமூக யதார்த்தம் என்பது பல்வேறு அடுக்குகளைக் கொண்டுள்ளது என்பதை ஜோர்ஜ் கேர்விச் விளக்கியுள்ளார். குடிசனப் பரம்பல், புவியியல் மற்றும் சமூகத்தின் தொழில்நுட்பம் போன்ற எமது புலன்களால் உணரக்கூடிய வெளி அடுக்கு ஒன்று உள்ளது. இதன் கீழ் நிறுவன அடுக்கு (அரசாங்கங்கள், சட்டங்கள் மற்றும் நீதிமன்றங்கள்), ஒழுங்கமைக்கப்படாத சமூகப் பாங்குகள் (பாரம்பரியங்கள், மோஸ்தர்கள்) மற்றும் இன்னும் பல அடுக்குகள் காணப்படுகின்றன. கேர்விச் இவ்வாறான எட்டு அடுக்குகளை அடையாளம் காண்கின்றார். இதில் கடைசி அடுக்காகக் காணப்படுவது மக்களின் ஆன்மீக விழுமியங்களாகும். (ஜோர்ஜ் கேர்விச் 1947). சமூகத்தின் கட்டமைப்பினைப் புரிந்துகொள்வதற்கு இதேபோன்ற அணுகுமுறையினை நிறுவனப் பொருளியலாளர்கள் எடுக்கின்றனர். நிறுவனம் எனும் கருத்தியல் விளையாட்டின் விதிகளை உருவாக்குகின்ற இக்கட்டுக்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. தனிநபர்களாகவும் நிறுவனங்களாகவும் இருக்கின்ற மற்றும் ஆட்டத்தில் ஈடுபடுகின்ற ஆட்டக்காரர்களுடன் இணைக்கப்படவில்லை (டக்லஸ் நோர்த் 1990). சட்ட விதிகள் மற்றும் அறம் சார்ந்த விதிகள், நாகரீகப் பண்புகள், கலாச்சார இக்கட்டுக்கள், மூடநம்பிக்கைகள் மற்றும் பெற்றோர்களின் மற்றும் பிள்ளைகளின் பாசம் மற்றும் சக மனிதர்களின் மீதான கருணை போன்ற செயற்பாடுகளுக்கு வழிகாட்டுகின்ற மிகவும் தனிப்பட்ட மற்றும் குறைவாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட விழுமியங்கள் உள்ளிட்ட மனித நடத்தையில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன சகல வகையான இக்கட்டுக்களையும் உள்ளடக்குவதற்கு நிறுவனம் எனும் சொற்பதம் நெகிழ்ச்சி மிக்கதாகும் (டக்லஸ் நோர்த் 1990, பக் 4-5).

சட்டங்கள் என்பவை ஏனைய விதிகளைப் போலவே புலப்படாத விடயங்களாகும். இவை மனித நடத்தை எனும் வடிவில் வெளிப்படுகின்றன. சம்பிரதாயம் என்பதும் சம்பிரதாயங்களின் நீட்சியடைந்த தாயத்தின் பகுதியாக மாத்திரம் இருக்கவும் முடியும். சுதந்திரமான மக்களின் சமூக ஒழுங்கு என்பது சக்தி வாய்ந்ததும் எங்கும் நிறைந்ததுமான பொலிஸ் படையினால் மாத்திரம் பேணப்படுவதில்லை. ஆனால் அதிகமான மக்கள் அதிகமான சந்தர்ப்பங்களில்

சமூகத்தின் சட்டங்கள் மற்றும் அறம் சார்ந்த விதிகள் ஆகியவற்றினைத் தன்னிச்சையாகப் பின்பற்றுக்கின்றனர் எனும் உண்மையினாலும் அது பேணப்படுகின்றது. புராதன சட்டப் பாரம்பரியமான *pacta sunt servanda* என்பதற்கு (ஒப்பந்தங்கள் பின்பற்றப்பட வேண்டும்) மக்கள் மற்றும் சொத்துக்களுக்கான மரியாதை, உண்மை, மூன்றாந்தரப்பு நடுவர்களின் பக்கச் சார்பின்மை மற்றும் சட்டத்தினை அமுல்படுத்துதல் அதிகாரிகளின் நேர்மை போன்ற ஏனைய பல்வேறு சம்பிரதாயங்களினாலும் ஆதரவு வழங்கப்படுகின்றது. சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு மிகவும் இன்றியமையாத நீதித்துறையின் சுயாதீனம் மற்றும் பக்கச்சார்பின்மை ஆகியவற்றின் அடிப்படையான அரசியலமைப்பு சம்பிரதாயம் நீதித் துறையின் நெறிகளில் மாத்திரமின்றி நீதித்துறைத் தீர்மானங்களினால் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் மற்றும் பிரசைகள் அவற்றினை ஏற்றுக்கொள்வதிலும் தங்கியுள்ளது. அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வதானது 'விதிகளினால் செயற்படுவது எனும் ஒட்டுமொத்தக் கலாசாரத்தினை உருவாக்குகின்ற எண்ணற்ற ஏனைய சம்பிரதாயங்களின் பலாபலனாகும்.'

மேலிருந்தும் கீழிருந்தும் அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்திற்கு ஏற்படும் அச்சுறுத்தல்கள்

அரசியலமைப்பு என்பது மேலிருந்தும் கீழிருந்தும் அழிக்கப்படலாம். தாராள விழுமியங்கள் மற்றும் அரசியலமைப்பு அரசாங்கம் ஆகியவற்றிற்கு எதிராக உருவாகிவரும் பொதுமக்களின் புரட்சி எனும் போக்கினை நாம் அவதானித்து வருகின்றோம். ஜனரஞ்சகம் என்பது வரையறுக்கப்படாத சொற்பதமாகும். இது 'நிறுவனம்' என அழைக்கப்படுவதை எதிர்க்கின்ற இடதுசாரிக் கட்சிகள் மற்றும் வலதுசாரிக் கட்சிகள் ஆகியவற்றினால் கைப்பற்றப்பட்ட சொற்பதமாகும். நிறுவனம் எனும் சொற்பதம் ஆளுகையின் சம்பிரதாயங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் தொடர்பாக நடப்பில் நிலவுகின்ற நிலைமையினைப் பொதுவாகக் குறிக்கின்ற மற்றுமொரு துல்லியமற்ற பெயராகும். ஜனரஞ்சகம் தாராள ஜனநாயகத்திற்கு நல்லதாகவும் இருக்கலாம் அல்லது கெட்டதாகவும் இருக்கலாம். அதேபோன்று நிறுவனமும் அவ்வாறே இருக்கலாம். புதிற்செயற்பாடற்றதும் கவனிப்பினைச் செலுத்தாததும் சமூகத்தின் பொது நலனைத் தாரைவார்த்து விசேட நலன்களுக்குச் சேவையாற்றுகின்றதுமான 'நிறுவனம்'

கூடாததாகும். இவ்வாறான நிறுவனத்தினை மறுசீரமைக்க நாடுகின்ற ஜனரஞ்சகம் சிறந்ததாகும்.

தேசத்துடன் சாதி அல்லது சமயத்தினையும் அரசுடன் தேசத்தினையும் ஆகர்சமிக்க மீட்பருடன் அரசினையும் அடையாளம் காண்கின்றதினைக் குடியாதரவுக் கோட்பாட்டின் மீது ஜனரஞ்சகத்தின் ஆபத்தான வகை ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. தேசத்தினை மகிமை மிக்கதாக மீண்டும் ஆக்கும் வாக்குறுதியுடன் அதிருப்தியும் காலகட்டத்தில் வெகுஜனத் தலைவர்கள் பொதுவாகத் தோன்றுகின்றனர். எந்தவொரு சமூகத்தினாலும் அதிருப்தியினை முற்றுமுழுவதுமாக அகற்ற முடியாது. கம்யூனிச அரசுகள் போன்று அதனை முயற்சித்த சமூகம் எதையும் பெரிதாக சாதிக்கவில்லை. அதிருப்தி என்பது மனிதனாக இருப்பதன் பகுதியாகும். அதுவே மாற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியின் ஊக்கியாகும். ஆனால் ஸ்டீவன் பிங்கர் எச்சரிப்பது போல: 'கடுமையாகப் பாடுபட்டுப் பெற்ற முன்னேற்றத்தினை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தவறுகையில் தீங்கு செய்பவர்களைக் குறைகூறக் கோரி, கேட்டினை ஏற்படுத்தும் நிறுவனங்களைக் குறைகூறக் கூறி நாட்டினை அதன் பொருத்தமான மகிமைக்கு மீண்டும் கொண்டுவரும் ஒரு தலைவரை வலுப்படுத்தும் ஒவ்வொரு பிரச்சினையும் பழி தீர்த்தலேயாகும் (ஸ்டீவன் பிங்கர் 2018). இந்த வில்லன்களுள் வழமையாக வெளிநாட்டவர்களும் சிறுபான்மையினரும் சர்வதேச வர்த்தகர்களும் பெரும்போக்கு அரசியல்வாதிகளும் பணித்துறை ஆட்சியாளர்களும் துப்பரவு செய்யப்பட வேண்டிய சகதி என டொனால்ட் டிரம்ப் கூறுகின்ற நிபுணர்களும் அடங்குகின்றனர். சிலவேளைகளில் 'சகதியினைத் துப்பரவு செய்தல்' என்பது பாசிச சர்வாதிகாரி பெனிடோ முசோலினி அதிகார எழுச்சியின் போது பயன்படுத்திய ஆரம்ப சுலோகம் என்பதை டிரம்ப் அறியாமலிருக்கலாம். நிச்சயமாக அவரின் ஆலோசகர் ஸ்டீவ் பென்னன் அறிவார்.

இவ்வாறான ஜனரஞ்சகத்தினை சிங்கள மேலாதிக்க வடிவில் கொண்டிருக்கும் துயர அனுபவம் இலங்கைக்கு இருக்கின்றது. இதுவே சொலமன் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவைப் பதவிக்குக் கொண்டுவந்ததுடன் அடுத்த தேர்தல் உள்ளடங்கலாக ஒவ்வொரு பொதுத் தேர்தலிலும் தொடர்ந்தும் பிரதான காரணியாக இருந்து வருகின்றது. தாராளவாதப் போக்குடைய தமிழ்த் தலைவர்களின் ஒரு தலைமுறையினையே

கிட்டத்தட்ட அழித்த ஆகர்சமும் சர்வாதிகாரமும் கொண்ட வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனினால் வழிநடத்தப்பட்ட வன்முறை மிக்க பிரிவினைவாத இயக்கத்தினால் தமிழ் சமுதாயம் அதைவிட பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வகையான திணைக்குடியாதரவுக் கோட்பாட்டிற்கு அப்பால் வாக்காளர்கள் முதிர்ச்சியடைந்துள்ளனர் என நான் நினைக்கின்றேன். நாட்டிற்குத் தேவை உறுதியான தலைவர்களே. ஆனால் அரசியலமைப்பினைக் கலைத்து சட்டத்தின் ஆட்சியினை இடம் மாற்றுவதன் மூலம் பலம் பெறும் தலைவர்களல்ல.

எவ்வாறாயினும், வரலாற்று ரீதியாக, அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்திற்கான பாரிய அச்சுறுத்தல் உயர் மட்டங்களில் இருந்தே வந்திருக்கின்றது. அதிருப்தியிலிருந்து பலம் பெறுகின்ற இராணுவத் தளபதிகளும் அதிருப்தியினைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தேசிய மகிமைக்கு அட்டகாசமான வாக்குறுதிகளை வழங்கும் தேர்வு செய்யப்பட்ட அரசியல்வாதிகளுமே அச்சுறுத்தலாக இருந்து வருகின்றனர். ஹிட்லரும் முசோலினியும் தேர்தல்களின் மூலமே பதவிக்கு வந்தனர். ரஷ்யாவின் புடினும் சிம்பாப்வேயின் முகாபேயும் வெனிசூலாவின் சாவேசும் நிகரகுவாவின் ஓர்டேகாவும் துருக்கியின் எர்டோகானும் ஈரானின் இறையியல் அதிகாரமும் ஒற்றைக் கட்சி அதிகாரத்தினைத் திடப்படுத்த ஜனநாயக வழியினையே பயன்படுத்தினர் அல்லது பயன்படுத்தி வருகின்றனர். ஜனநாயக ரீதியாகத் தேர்வுசெய்யப்பட்ட ஹங்கேரியப் பிரதமர் விக்டர் ஓர்பன் ஜனநாயகம் தாராளமானதாக இருக்கக்கூடாது என நினைக்கின்றார். தாராளவாதக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஜனநாயகம் நிலைக்காதது என அவர் தவறாக நினைக்கின்றார் (விக்டர் ஓர்பன் உரை 2014). சர்வாதிகாரத்திற்கான பரீட்சையப்பட்ட பாதையில் இவர் செல்கின்றார் எனப் பலரும் அச்சப்படுகின்றனர்.

முசோலினியினாலும் ஹிட்லரினாலும் நடத்தப்பட்ட செம்மையான பாசிச அரசுகள் ஆகர்சமிக்க தலைவரினால் தலைமை தாங்கப்பட்ட ஒற்றைக் கட்சியின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட சர்வாதிகார ஆட்சியினையே கொண்டிருந்தன. கட்சியும் அரசாங்கமும் பிரிப்பதற்குக் கடினமானவை எனப் பாசிஸ்டுகள் கூறுகின்றனர். பெருந்தலைவர்களின் வடிவில் சாதியுடனும் அரசுடனும் தேசம் அடையாளம் காணப்பட்டு அதுவே மிகச்சிறந்ததாக மாறுகின்றது. தனிநபர் வாதம் சமுதாய

நலனிற்காக அடக்கப்படுகின்றது. அறிவு தணிக்கை செய்யப்படுகின்றது. குடிமைச் சுதந்திரம் திணறடிக்கப்படுகின்றது. பாசிச அரசு சுதந்திர வர்த்தகத்திற்கு எதிராக வர்த்தகவாதத்தினை விரும்புகின்றது. அது தாராளவாதம் மற்றும் சமவுடைமையினை மறுதலித்து அரசு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உற்பத்திக்கான வழியாக முதலீட்டியத்தினைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றது. மேலும் சட்டத்தின் ஆட்சியினை அரசாங்கத்தின் விருப்பத்தினைக் கொண்டு பதிலீடு செய்கின்றது. இந்த எல்லா அம்சங்களையும் சொற்பமான அரசுகளே இன்று காட்டுகின்றன. ஆனால் துரதிர்ஸ்டவசமாக இதன் அசல் வடிவினை நோக்கிப் பல அரசுகள் நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சர்வாதிகாரப் பாதையில் ஆழமாகச் செல்லத் துணிந்த அரசாங்கங்களைப் புரட்டியதன் மூலம் இலங்கை வாக்காளர்கள் இதுவரையில் இந்தப் போக்கினை எதிர்த்து வந்துள்ளனர். துரதிர்ஸ்டவசமாக அரசிலமைப்பு வாதத்தின் கொள்கைகளுக்கு உயர் நீதிமன்றங்கள் சகல சந்தர்ப்பங்களிலுமே உதவினை எனக் கூற முடியாது. இலங்கையின் நீதித்துறை: அரசியல் மயமாக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள், சமரசப்படுத்தப்பட்ட உரிமைகள் என்கின்ற தனது அறிக்கையில் சர்வதேச நெருக்கடிக்குழு பிரதம நீதியரசர் சரத் சில்வா காலத்தில் நீதித்துறையின் செயலாற்றுகை பற்றிய அதன் நீண்ட விசாரணையின் பின்னர் பின்வரும் முடிவுக்கு வந்துள்ளது.

இலங்கையின் நீதித்துறை அரசியலமைப்பினையும் மனித உரிமைகளையும் பாதுகாக்கத் தவறியுள்ளது. முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துவைப்பதற்குப் பதிலாக, நீதிமன்றங்கள் சட்டத்தின் ஆட்சிக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தி இனப் பதற்றங்களை மோசமாக்கியுள்ளன. இராணுவமயமாக்கத்தினைக் கட்டுப்படுத்தி சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்குப் பதிலாக தற்போது ஓய்வுபெற்றுள்ள பிரதம நீதியரசரின் கீழான அரசியல் மயமாக்கப்பட்ட நீதிபதிகள் குழாம் தமது விருப்பத்திற்குரியவர்களுக்கு உதவி வருவதுடன் எதிரிகளைத் தண்டித்து தமிழ் சிறுபான்மையினருடன் சமரசங்களைத் தடுத்துள்ளன. முக்கியமான அரசியல் பிரச்சினைகளில் இக்குழாமின் அடிக்கடி நிகழும் தலையீடு இன மோதலுக்கான தீர்வுத் தெரிவுகளை மட்டுப்படுத்தியுள்ளது. விடுதலைப் புலிகளின் மீதான இராணுவ வெற்றி சகல இனத்துவச் சமுதாயங்களினதும் ஆதரவுடனான நிலையான சமாதானத்திற்கு இட்டுச்செல்ல வேண்டுமென்றால் நீதித்துறை முறைமையின் விரிவான மறுசீராக்கம் - புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட பிரதம நீதியரசரின்

அணுகுமுறை மாற்றத்துடன் ஆரம்பித்து - மற்றும் பலனளிக்காத அவசரகாலச் சட்டத்தின் மறுசீராக்கம் ஆகியவை அவசியமானவையாகும் (சர்வதேச நெருக்கடி குழு 2009).

உயர் நீதிமன்றத்தின் அந்தஸ்தினை மீண்டும் நிலைநாட்ட எடுக்கும் தமது முயற்சிகளில் அண்மைக்கால பிரதம நீதியரசர்கள் கனகசபாபதி சிறிபவன் மற்றும் பிரியசாத் டெப் ஆகியோர் கௌரவத்தினையும் பணிவினையும் ஆற்றலினையும் காட்டியுள்ளனர்.

கட்டற்ற பெரும்பான்மைவாத ஜனநாயகம் அசாத்தியமானதாகும்

வெகுஜனத் தலைவர்களினால் விரும்பப்படுகின்ற கட்டற்ற பெரும்பான்மைவாத அரசாங்கம் தவிர்க்க முடியாமல் சிறுபான்மை ஆட்சியாக மாறிவிடுகின்றது. பெரும்பான்மை ஆட்சிக்கும் தாராளவாத ஜனநாயகத்திற்கும் இடையில் பாரிய வித்தியாசம் காணப்படுகின்றது. தாராளவாத ஜனநாயகம் என்பது பெரும்பான்மை ஆட்சியின் ஒரு வடிவமாகும். இது தேர்வு செய்யப்பட்ட அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் அரசியலமைப்பு ரீதியான பரிசீலனைகள் மற்றும் சமநிலைப்படுத்தல்களாலும் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களினாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. இது தவறான ஆட்சியின் ஜனநாயகத் திருத்தத்தினை இயலுமாக்குவதுடன் அதிகாரம் திரளுவதைத் தடுக்கின்றது. இக்காரணத்தினாலேயே திரு. ஓர்பன் தாராளவாதமின்றி ஜனநாயகத்தினை விரும்புகின்றார்.

தேர்வுசெய்யப்பட்ட தலைவர்கள் பொதுவாகத் தமது அதிகாரத்தினைச் சதா நிலைக்க வைக்கவே விரும்புகின்றனர். ஜனநாயகத்தின் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியின் பிரதான நிறுவனங்களைத் துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கும் காலம்தோறும் பரிசீலிக்கப்பட்டு வெற்றி கண்ட உபாய மார்க்கம் மூலமாகத் தமது ஆட்சிக்கு எதிரான எதிர்ப்பினை அவர்கள் பலவீனமாக்குவதன் மூலம் இதனை மேற்கொள்கின்றனர். நீதித்துறை, ஊடகம் மற்றும் தேர்தல் முறைமை ஆகியவை வெகுமக்களினால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அரசாங்கங்களின் சர்வாதிகார இலட்சியங்களுடன் அச்சுறுத்தல் மற்றும் ஊழலுக்கான ஆரம்ப இலக்குகளாக இருக்கின்றன. இதனையே ரஷ்யாவிலும் துருக்கியிலும் வெனிசூலாவிலும் நிகரவாவிலும் உலகம் கண்டிருக்கின்றது. இப்போது

போலந்திலும் ஹங்கேரியிலும் கண்டுவருகின்றது. தமது தேர்வுசெய்யப்பட்ட அரசாங்கங்களின் இவ்வாறான நடத்தைக்கு இலங்கையர்கள் பரிச்சயப்பட்டுள்ளனர்.

தற்போதைய நெருக்கடியின் விதைகள்

திரு. ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனவின் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் 1978 ஆம் ஆண்டிலே அரசியலமைப்பினைத் திருத்துவதற்கு அல்லது பதிலீடு செய்வதற்குத் தேவையான பெரும்பான்மையுடன் பொதுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. மூன்று அதிகாரங்களினதும் வேறாக்கத்தின் அமெரிக்க முறைமை, வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாராளுமன்ற அரசாங்கம் மற்றும் பிரான்சின் கோலின் ஜனாதிபதி - பாராளுமன்ற முறைமை ஆகிய பிரதான ஜனநாயக மாதிரிகளுள் சீர்கெட்ட கடைசி முறைமையினைப் பின்பற்றுவது என அரசாங்கம் தீர்மானித்தது. பிரான்சின் ஜனாதிபதிக்கு வரையறுக்கப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகாரமே உண்டு. ஆனால் அடிப்படை உடன்பாடு இல்லாத போது தேசியப் பேரவையினைக் கலைப்பதற்கு அவருக்கு அதிகாரமுண்டு. நீதிபதிகள், அமைச்சர்கள் மற்றும் உயர் அதிகாரிகளின் நியமனம் தொடர்பாக முக்கியமான பாதுகாப்பு உண்டு. மேலும் மிக முக்கியமாக, ஐரோப்பிய சங்கச் சட்டம் மற்றும் மனித உரிமைகளுக்கான ஐரோப்பிய சமவாயம் ஆகியவை அரசியலமைப்பு மேற்பார்வைக்கான மேலதிக அடுக்கினைச் சேர்க்கின்றன. இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு பாரிய நிறைவேற்று அதிகாரத்தினை வழங்கியது. இதில் அமைச்சினை மாற்றுவதற்கும் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் உயர் அதிகாரிகளையும் நியமிப்பதற்கும் பாராளுமன்றம் அதன் தவணைக் காலத்தின் முதல் வருடத்தினைக் கடந்த பின்னர் தனது விருப்பின் பேரில் அதனைக் கலைப்பதற்கான அதிகாரமும் உள்ளடங்குகின்றன.³ ஜனாதிபதியின் கட்டளையின் கீழ் காணப்படும் ஏராளமான போஷிப்பு, அரசு பதவிகளை மோசடி செய்வதற்கும் பாராளுமன்றத்தில் கடமை வழுவினைப் பாதுகாப்பதற்கும் அனுமதி வழங்குகின்றது.

அதன் முக்கியமான பாதுகாப்புக்களை அகற்றி அதன் கலாசாரச் சூழமைவிலிருந்து அகற்றுகையில் கோலின் முறைமையானது ரஷ்யாவின் புஷின், வெனிசூலாவின் சாவேஸ் மற்றும் மதுரோ,

சிம்பாப்வேயின் முகாபே போன்ற பலமான அரசியல் தலைவர்கள் காட்டியுள்ளது போல அடக்குமுறை மிக்க அதிகாரத்தினைப் பறித்தெடுக்கச் சிறந்த தளமாகும். துருக்கி ஜனாதிபதி எர்டோகான் தனது சாதாரண ஜனாதிபதிப் பதவியினைச் சக்திவாய்ந்த நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க பதவியாக மாற்றுவதற்கு அரசியலமைப்பினை மாற்றியுள்ளார். இலங்கையின் சொந்தத் தலைவர்கள் மேலாண்மை மிக்க பதவியின் ஆசாபாசத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்களாக இல்லை. 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் முதன்மைச் சிற்பியான ஜனாதிபதி ஜெயவர்தன பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தினை நீட்டிப்பதற்குத் தனது கட்சியின் அசாதாரணப் பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையினைப் பயன்படுத்தி தனது மீள் தேர்தலுக்கான நேரத்தினைத் தெரிவு செய்யும் சுதந்திரத்தினைத் தனக்கு வழங்கிக் கொண்டார். அனுதாபம் கொண்ட உயர் நீதிமன்றத்தின் ஆதரவுடன் ஜனாதிபதி ராஜபக்ச தனது அதிகப்படியான பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையினைப் பயன்படுத்தி ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு இருந்த இரண்டு தவணைகள் என்ற வரையறையினை அகற்றுவதற்காகவும் மேலாண்மை நீதிமன்றங்களுக்கும் ஏனைய மிக முக்கியமான அரசியலமைப்புப் பதவிகளுக்கும் நியமனங்களை மேற்கொள்வதற்கான தனது அதிகாரங்களை விஸ்தரிப்பதற்காகவும் பதினெட்டாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தினை அறிமுகப்படுத்தினார்.

2015 இல் ராஜபக்ச தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர், இரண்டு தவணை என்கின்ற எல்லையினை மீள அறிமுகப்படுத்துவதற்கும் பாராளுமன்றத்தின் தவணைக் காலத்தின் கடைசி ஆறு மாதங்கள் தவிரந்த காலத்தில் அதனைக் கலைப்பதற்கான அதிகாரத்தினை அகற்றுவதற்கும் அரசியலமைப்புச் சபையினை அமைப்பதற்காகவும் நீதித்துறை, அரசசேவை, பொலிஸ், இராணுவம் மற்றும் பிரதான அரசியலமைப்புப் பதவிகள் அரசியல் மயமாக்கப்படுவதிலிருந்தும் பாதுகாப்பதற்காக சுயாதீனமான துணை ஆணைக்குழுக்களை நிறுவுவதற்கும் பாராளுமன்றம் 19 ஆவது திருத்தத்தினை இயற்றியது. வெற்றிகரமான பொது வேட்பாளராக வருவதற்காகக் கடைசி நேரத்தில் ராஜபக்சவின் கட்சியிலிருந்து வெளியேறிய மைத்திரிபால சிறிசேன ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை அகற்றுவதற்கான பிரச்சாரத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார். தனது தவணைக் காலத்தின் நூறாவது நாள் நிறைவின் போது நாட்டிற்கு அவர் வழங்கிய கூற்றிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

ஜனநாயகமும் நாகரீகமும் நிறைந்த சமூகத்தினைக் கட்டியெழுப்புவதற்காக சர்வாதிகாரம் உருவாகுவதைத் தடுப்பதும் அரச அதிகாரத்தினையும் அரச சொத்துக்களையும் நீதித்துறையினையும் பாராளுமன்றத்தினையும் நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதி முறைமையிலிருந்து வருகின்ற ஒருவரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவருவதைத் தடுப்பதும் அவசியமானதாகும்.

இது உடனடியாக மாற்றப்பட வேண்டும். கடந்த மூன்று மாதங்களாக நான் இது தொடர்பாக முயற்சி செய்துள்ளேன். இந்த உலகில் இவ்வளவு அதிகாரங்களுடன் பதவியினைப் பெற்றுக்கொண்ட எந்தவொரு தலைவரையும் நாணறியேன். ஆனால் அவ்வாறான தலைவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை அகற்ற முயற்சிப்பதில் நெகிழ்ச்சித்தன்மையுடையவனாக இருந்து வருகின்றேன் (சனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன, 2018)

தூரதிஸ்ட்வசமாக அப்பதவியின் கவர்ச்சிமிக்க அரவணைப்பில் சிறிசேனவும் தன்னை இழந்துவிட்டது போலவே தென்படுகின்றது. இரண்டாம் தவணை போட்டியிடப் போவதில்லை என்கின்ற தனது வாக்குறுதியினை மீறிய அவர் தான் தோற்கடித்தவர்களுடன் சேர்ந்து மீண்டும் தேர்தலில் நிற்பதற்காக உபாய மார்க்கத்தினையும் உருவாக்கி நெருக்கடியினை மோசமாக்கியுள்ளார்.

வாழும் அரசியலமைப்பின் பரிசீலனை

ஜனாதிபதியின் உபாய மார்க்கம் அவரின் அதிகாரம் மீது இடப்பட்டிருந்த அரசியலமைப்பு விலங்கினால் (இயற்றுவதற்கு அவரே உதவியது) தடைசெய்யப்பட்ட போது அவரும் அவரது ஆலோசகர்களும் அதனைப் புறக்கணிக்க முடிவுசெய்தனர். இதற்கான காரணமாக இருக்கக்கூடியது அண்மைக் காலங்களில் நடைபெற்றது போல நிறைவேற்று அதிகாரம் பற்றி நிறைவேற்று அதிகாரம் வழங்கும் அர்த்தப்படுத்தலுக்கு நீதிபதிகள் இணங்குவர் என்ற நம்பிக்கையாக இருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் சமூகச் சூழமைவு மாறியுள்ளது. தனிநலனை விட அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு முன்னுரிமை வழங்கும் மக்களின் புதிய எதிர்பார்ப்புக்களில் பத்தொன்பதாவது திருத்தம் ஆழமாக வேருன்றியுள்ளது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நெருக்கடியினைத் தீர்ப்பதில் நீதிபதிகள் வகித்த வகிபாத்திரத்தினை நான் சிறுமைப்படுத்த

விரும்பவில்லை. அவர்களின் கற்றறிந்த மற்றும் சொல்வன்மை மிக்க தீர்ப்புக்கள் பத்தொன்பதாவது திருத்தத்தினைக் குப்பைக் கூடைக்குச் செல்வதிலிருந்தும் காத்து ஜனாதிபதியின் அதிகாரப் பரப்பினைத் தெளிவாகவும் ஏகமனதான அதிகாரத்துடனும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன.

அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் அடிப்படைக்கு சமூக பலங்களின் பொருத்தப்பாடு பற்றியே நான் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அரசியல் அழுத்தங்களுக்கு அசைந்து கொடுக்காத தீர்மிக்க, நேர்மையான, கற்றறிந்த நீதிபதிகள் இருந்து வருகின்றனர். எவ்வாறாயினும் தேவையற்ற அரசியல் அழுத்தங்கள் சிவில் சமூகத்தின் எதிர் அழுத்தங்களினால் நடுநிலையாக்கப்பட்டால் நீதித்துறையின் சுயாதீனத்திற்குப் பாதகமான சூழல் நிலவாமலிருக்க முடியும். தவிர்க்க முடியாத அரசியல் மற்றும் தனியார் சதி முயற்சிகளில் இருந்து தப்புதவற்கு பொது மனப்பாங்குகளில் வேருன்றியுள்ள ஆதரவு வழங்கும் நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பிலிருந்து அரசியலமைப்பு எழுதப்பட்டவாறாக பலத்தினைப் பெறவேண்டும்.

அண்மைக் காலத்தில் சட்டரீதியான எதிர்ப்புக்கள், தொழிற்சங்கங்கள், ஊடகம் மற்றும் சிவில் சமூகம் ஆகியவை குரூரமாக மௌனமாக்கப்பட்டுள்ளன (ஜஷோன் டி ஸ்டோன் 2014 சர்வதேச சட்டத்தரணிகள் சங்கம் 2013; ராதிகா குமாரசுவாமி மற்றும் ஷர்மனி டி லொஸ் ரேயஸ் 2004) இக்காலகட்டத்தில் அதிகார வரிசையின் உயர் மட்டத்திலுள்ள நீதிபதிகளின் நடத்தை சர்வதேச விமர்சனங்களுக்கு உட்பட்டமை ஆச்சரியத்திற்குரியதல்ல. தொலைதூரத்தில் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த இந்த நாட்டவனாக இருந்த காரணத்தினால் இலங்கை சமூகத்தின் மனநிலையினைப் பற்றிய தீர்ப்பினை என்னால் கூற முடியாது. இருப்பினும் 2015 தேர்தல்களில் இருந்து இந்த நாட்டில் புலப்படக்கூடிய அளவில் அச்சுறுத்தல் குறைந்திருந்தது. மேலாண்மை நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மூப்புரிமையின் அடிப்படையில் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆட்சியாளர்கள் நீதிமன்ற அலுவல்களில் முக்கு நுழைக்க முடியாத தூரத்தில் வைக்கப்பட்டனர். எதிர்க் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் ஊடகம் ஆகியவை வலுப்படுத்தப்பட்டன. அரசாங்கம் பற்றிய சாதகமான மற்றும் பாதகமான மிகப் பலமான விமர்சனங்கள் அச்சு ஊடகங்களிலும் ஒன்லைன் தளங்களிலும் அச்சமின்றி வெளியிடப்பட்டன. சுயாதீனமான பொதுக் கொள்கை ஆய்வு மையங்கள் பெருகின. குறிப்பாக இந்த

ஆக்கத்தின் வெளியீட்டாளர் உள்ளடங்கலாக, சட்டத்தின் ஆட்சியின் பாதுகாப்பிற்காகத் தன்னிச்சையான சிவில் சமூக எதிர்ப்புக்கள் அமைதியான முறையில் நடத்தப்பட்டன.

ஜனாதிபதியின் நடவடிக்கைக்கு எதிராக சிவில் எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடத்திய பல புலமையாளர்களும் குழுக்களும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் மீதான அல்லது அதன் தலைவரின் மீதான பற்றினால் செயற்படாது அரசியலமைப்பிற்காகவும் சட்டத்தின் ஆட்சிக்காவும் ஜனநாயகத்திற்காகவமே செயற்பட்டனர். இவர்கள் சமூகப் படைக்கு தலைமைத்துவத்தினையும் வரைவிலக்கணத்தினையும் வழங்கினர். இவை இன்றி அரசியலமைப்பின் புனித வார்த்தைகள் செல்லுபடியற்றதாகியிருக்கும். உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு ஒரு தரப்பின் அரசியல் வெற்றியாகப் பார்க்கப்படலாகாது. ஆனால் அனைவரின் நலனுக்குமான அதைவிட தேச மக்களின் நலனுக்கான அரசியலமைப்பின் நிரூபணமாகவே பார்க்கப்பட வேண்டும். உலகம் முழுவதுமுள்ள தாராளவாத ஜனநாயகத்தின் நண்பர்கள் இவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டும்.

ஒரு முக்கியமான போர் வெற்றிகொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பணி நிறைவடைந்து விட்டது என ஒரு கனமேனும் நினைக்கக் கூடாது. அரசியலமைப்பு ஜனநாயகத்தினைப் பாதுகாத்தல் என்பது ஒரு முடிவற்ற பயணமாகும். அது நீதியான சட்டத்தின் கீழ் சுதந்திரத்தினைப் போஷிப்பவர்களின் என்றும் நிலைத்திருக்கும் சமையாகும்.

குறிப்புகள்

- 1 நாடுகளின் பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்புக்கு விதிவிலக்காக இஸ்ரேலின் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு மாத்திரம் காணப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும், 1995 இல் இஸ்ரேல் உயர் நீதிமன்றம் அதன் தலைவர் அஹரோன் பாராக்கின் கீழ் அடிப்படை சட்டங்களுக்கு மீ உயர்வாக அரசியலமைப்பு சக்தி காணப்படுகின்றது. இவற்றுக்கு மாற்றமான சந்தர்ப்பத்தில் சட்டத்தின் அடிப்படையில் செல்லாததாக்கப்படும் என்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்ப்பொன்றினை வழங்கியது. யுணைரட் மிஸ்ராஹி வங்கி எதிர் மிக்டால் கோபரேடிவ் வில்லேஜ் (சீஏ 6821/93, 1908/94, 3363/94) பக்கம் 352.
- 2 ஹெர்குலஸ் என்பவர் சட்டத்துறை மேதை றொணால்ட் ட்வோர்கினால் 'Hard Cases' என்ற அவரது கட்டுரையில் முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முன்னோடி நீதிபதியாவார், (1975) 88 ஹாவார்ட் சட்ட மறுசீரமைப்பு, 1057.

³ கோலிசம் மற்றும் 1978 இலங்கை அரசியலமைப்பு தொடர்பான ஒப்பீட்டுப் பகுப்பாய்வு, பார்க்க சூரி ரத்பால 2012, 'இலங்கையில் அரைகுறையான கோலிச சனாதிபதி முறைமை', இலங்கை சனாதிபதி முறைமை மறுசீரமைப்பு: தோற்றுவாய், பிரச்சினைகள் மற்றும் வாய்ப்புக்கள், மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம், கொழும்பு, தொகுதி 2, 666-671.

உசாத்துணைகள்

சனாதிபதி சிறிசேன, மைத்ரிபால (2018). வெளிநாட்டு செய்தியாளர் சங்கத்தினருக்கு நிகழ்த்திய உரை, 25 நவம்பர் 2018, டெய்லி நியூஸ், 27 நவம்பர் 2018, <http://dailynews.lk/2018/11/27/local/169540/will-never-reappoint-ranil-pm-president> அணுகுகை 16.12.2018.

சர்வதேச சட்டத்தரணிகள் சங்கம். (2014). சட்டபூர்வதன்மை தொடர்பான நெருக்கடி: பிரதம நீதியரசர் பண்டாரநாயக்க மீதான நம்பிக்கையில்லா பிரேரணையும் இலங்கையில் சட்டவாட்சி அரிப்பும், சர்வதேச சட்டத்தரணிகள் சங்கம், லண்டன், 5

அரிஸ்டோடல், 1916 (330 BC). த பொலிடிக்ஸ், பீ ஜோவெட், க்ளரென்டென் ப்ரஸ், ஓக்ஸ்போர்ட்

குர்விட்ச், ஜோர்ஜ் (1947) சட்டத்தின் சமூகவியல், கேகன் பவுல், ட்ரென்ச், ட்ரபனர் அன்ட் கோ., இலண்டன், 25-37

நோர்த், டக்ளஸ் (1990). நிறுவனங்கள், நிறுவன மாற்றம் மற்றும் பொருளாதார செயலாற்றுகை, கேம்ப்ரிஜ் பல்கலைக்கழக அச்சகம், கேம்ப்ரிஜ், 3.

பின்கர், ஸ்டீவன் (2018). அறிவொளி: காரணகாரியம், மானுடவியல் மற்றும் முன்னேற்றம் என்பவற்றுக்கான வழக்கு, வைகிங், நியூயார்க், 452.

பல்வானியோஸ் ப்ரீ சம்மர் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் 2014 யூலை 26 இல் இடம்பெற்ற இளைஞர் முகாமில் ஆற்றப்பட்ட உரை, த புடாபெஸ்ட் பீகொன்><https://budapestbeacon.com/full-text-of-viktor-orbans-speech-at-baile-tusnad-tusnadfurdo-of-26-july-2014/>

சர்வதேச நெருக்கடிக் குழு (2009). இலங்கை நீதித்துறை: அரசியல்மையப்படுத்தப்பட்ட நீதிமன்றங்கள், சமரசத்துக்குள்ளான உரிமைகள், ஆசிய அறிக்கை 0-172 - 30 யூன் 2009 <http://www.president.gov.lk/president-maithripala-sirisenas-statement/> அணுகுகை 2018 டிசம்பர் 9

ஸ்டோன், ஜாசான். டி (2014) "இலங்கையின் யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சந்ததியினர்", 25:2 ஜேர்னல் ஒப் டிமோக்ரஸி, பக்கம் 146-157

சர்வதேச சட்டத்தரணிகள் சங்கம் (2013). சட்டபூர்வதன்மை தொடர்பான நெருக்கடி: பிரதம நீதியரசர் பண்டாரநாயக்க மீதான நம்பிக்கையில்லா பிரேரணையும் இலங்கையில் சட்டவாட்சி அரிப்பும், ஐபீஏ, லண்டன்

குமாரஸ்வாமி, ராதிகா மற்றும் சார்மன் டி லொஸ் ரயிஸ் (2004). 'அவசரகால நிலைமையில் ஆட்சிபுரிதல்: இலங்கையின் காலணித்துவத்துக்குப் பின்னரான அரசியலமைப்பு அனுபவம்', 2: 2 அரசியலமைப்பு சட்டத்திற்கான சர்வதேச இதழ், பக்கம் 272-295.

உயர் நீதிமன்றத்தின் விதியுடனான சந்திப்பு

ராதிகா குமாரசுவாமி

2018 ஒக்டோபரில் இடம்பெற்ற அரசியலமைப்பு நெருக்கடியினைத் தொடர்ந்து 19 ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்த ஏற்பாடுகளின் மூலம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் பற்றிய அண்மைய உயர் நீதிமன்ற தீர்ப்புப் பற்றிய ஆழமான நீதிமுறைப் பகுப்பாய்வினை ஆசிரியர் வழங்குகின்றார்.

எந்தவொரு திருப்புமுனையான உயர் நீதிமன்ற வழக்கும் பாழ்வெறுமையில் நடப்பதில்லை. தமக்கு முன்னாலுள்ள சட்டத்தில் அடங்கியுள்ள சொற்களின் வெறும் அர்த்தத்திற்கு நீதிபதிகள் தம்மை அர்ப்பணித்த போதிலும் சட்டவாக்கத்தினதும் தேர்தல்களில் வாக்களித்திருக்கக்கூடிய பிரஜைகளினதும் நோக்கங்களை தவிர்க்க முடியாமல் பகுப்பாய்வினை உருவாக்குகின்றனர். பொருள் தொக்கி நிற்கும் இந்த விளக்கமே எமது புரிதலுக்கு வழிகாட்டுகின்றது. சமூக மற்றும் அரசியல் சூழமைவு குறிப்பிடப்படுவதை நீதிமன்றங்கள் வெறுக்கின்றன. தீர்ப்புக்களை எழுதுவதற்கு நீதிமன்றங்கள் சாதாரண அர்த்தத்துடன் நெருக்கமாக இருப்பது தேவைப்படுகின்றது. அதிகமானவர்கள் பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளில் உள்ளடங்கியுள்ளதைப் போன்ற சட்டவாக்க நோக்கத்தினைத் தெரியப்படுத்தும் ஆவணங்களை உசாவுகின்றனர். எவ்வாறாயினும், அமெரிக்க யதார்த்தவாத சிந்தனை¹ மற்றும் திறனாய்வுச் சட்டக் கற்கை அறிஞர்களால்² சிறந்த முறையில் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் பற்றிய யதார்த்தபூர்வமான புரிதல், சட்டத்தின் சாதகமான சட்டகத்திற்கு அப்பால் நாம் சென்று அரசியலமைப்பு விபரிப்பினை அரசியல் மற்றும் சமூகச் சூழமைவினுள் நிலைநிறுத்துவதைத் தேவைப்படுத்துகின்றது.

அரசியலமைப்பிற்கான 19 ஆவது திருத்தம் ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளது. 2015 தேர்தலில் அதன் ஆரம்பத்தினைக் கொண்ட இத்திருத்தம் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் பரந்த வீச்சிலான அதிகாரத்தினைப் பற்றி ஆழமான கரிசனை கொண்டு அக்காரணத்தினால் அதனை இல்லாமலாக்குவதற்காக ஆதரித்து வாதாடலில் ஈடுபட்ட மாதுலுவாவே சோபித தேரரின் தலைமையிலான சிவில் சமூகச் செயற்பாட்டாளர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட தளத்தில் அது பற்றிய கருத்துரைகளை முதலில் பெற்றுக்கொண்டது. 2015 தேர்தலுக்கு முன்சென்ற வருடங்களில் முடியாட்சிக்குரிய தனிச்சிறப்புரிமைப் பாங்கிலே நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. நிகழ்ந்த துஷ்பிரயோகங்களும் அநீதிகளும் ஒரு முழுச் சமூக இயக்கத்தினை உருவாக்கின.

ராதிகா குமாரசுவாமி சர்வதேச அங்கீகாரம் பெற்ற மனித உரிமைகள் தொடர்பான வழக்கறிஞர், பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை பற்றிய ஐ.நா விஷேட பிரதிநிதி. மேலும் அவர் இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் முன்னாள் தலைவராவார்.

கண்காணிக்கப்படுதல் மற்றும் அச்சம் ஆகியவை நிலவிய சூழலைத் தாண்டி இந்தச் சமூக இயக்கம் வலுப்பெற்று அதன் சக்தியினை ஜனநாயக நிறுவனங்களை வலுவானதாகவும் சுயாதீனமானதாகவும் ஆக்குவதற்காக நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதி முறைமையினை இல்லாதொழிப்பதற்கான தேவையில் கவனம் குவித்தது. சமூக நீதிக்கான தேசிய இயக்கத்தின் முன்மொழிவுகள் நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதி முறைமையினை ஒழிக்குமாறும் உயர் பதவிகளுக்கான நியமனங்களில் தேசிய கருத்தொருமிப்பிற்கும் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்கள் மற்றும் சுயாதீன நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துவதற்கும் கோரிக்கை விடுத்தன.³

வெகுஜன ரீதியான மற்றும் சிவில் சமூக ரீதியான செயற்பாட்டியத்தில் தனது வேர்களைக் கொண்ட இந்தப் போராட்டத்தின் விளைவே 19 ஆவது திருத்தமாகும். ஆனால் திருத்தமானது நிறைவேற்று அதிகாரத்தினை இல்லாதொழிக்காதது பலருக்கும் அதிருப்தியினை ஏற்படுத்தியது. இருந்தபோதிலும் திருத்தம் நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதி முறையின் பலங்களைப் பெருமளவிற்குக் கத்தரித்தது. குறிப்பாக பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை வரையறை செய்ததன் மூலமும் நீதிபதிகளையும் சுயாதீனமான ஆணைக்குழுக்களையும் நியமிப்பதற்கான கருத்தொருமிப்புமிக்க செயன்முறைக்கு அனுமதித்ததன் மூலமும் முக்கியமான நிறுவனங்களின் சுயாதீனத்தினை உறுதிப்படுத்துவதற்கான செயல்விதிகளை அமுல்படுத்தியது மூலமும் திருத்தமானது மோசடி மற்றும் வழக்களைப் பரிசீலிப்பதற்கான உள்ளகப் பொறிமுறையினை வலுப்படுத்தியது. 19 ஆவது திருத்தத்தின் இந்த முக்கியமான வரலாறு எழுத்துக்கள் சிக்கலானவையாகவும் வரைதல் கடினமானதாகவும் இருக்கும் சூழ்நிலையில் நம்மை வழிநடத்த வேண்டும். 19 ஆவது திருத்தத்தின் நோக்கமும் பாதையும் எந்தவிதமான சந்தேகமுமின்றி நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் கட்டற்ற தற்றுணிபினைக் கத்தரிப்பதேயாகும்.

நிறைவேற்று அதிகார நடவடிக்கை மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கை பற்றிய நீதிமுறை மீளாய்வு

பாராளுமன்றம் அண்மையில் கலைக்கப்பட்ட சம்பவத்தின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று நீதிமுறை மீளாய்வு, அதன் நோக்கெல்லை மற்றும் அதன் பிரயோகம் பற்றிய வினாவாகும்.

ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தபோது உயர் நீதிமன்றத்திற்கு நியாயாதிக்கம் இருந்ததா? அவ்வாறாயின் எந்த அளவு தற்றுணிபினை அல்லது எல்லையினை ஜனாதிபதியின் செயற்பாடுகளுக்கு அது வழங்கவேண்டும்? பிரதிவாதிகளின் ஆரம்ப பதிர்செயற்பாடு பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தல் பற்றிய அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளின் நெருக்கமான வாசிப்பினில் கவனம் குவித்ததேயன்றி நீதிமுறை மீளாய்வில் அல்ல. மறுபுறத்திலே அவர்களின் எழுத்து மூலமான சமர்ப்பணம் மற்றும் சட்டமா அதிபரின் சமர்ப்பணம் ஆகியவற்றின் வாதங்கள் வழக்கின் பெரும்பகுதியில் வழக்கினை விசாரிக்க உயர்நீதிமன்றத்திற்கு நியாயாதிக்கம் இல்லை, மேலும் வழக்கினை விசாரிக்க அதற்கு உரிமையில்லை, மேலும் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான பிரகடனத்தின் நீதிமுறை மீளாய்வு இருக்க முடியாது என்பவற்றிலேயே நிலைத்திருந்தன.

காலணித்துவ ஆட்சிக்குப் பின்னரான எமது வரலாற்றின் பெரும்பகுதியில் எமது அதிசிறந்த சட்ட மேதைகளும் செல்வாக்கு மிக்க நீதிபதிகளும் ஜோன் ஒஸ்டின் மாணவர்களாக இருந்தனர்.⁴ மக்கள் இறைமைக்குச் சமமானவர்கள் அதுபோல் இறைமை பாராளுமன்றத்திற்குச் சமமானது. ஏனைய அனைத்து நிறுவனங்களும் இரண்டாம் நிலையானவையாகும். 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு, நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதி முறைமையினை அறிமுகப்படுத்தியது. ஆனால் பாராளுமன்றத்தின் மேலாண்மை அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேள்விக்குட்படுத்தப்படவில்லை. பாராளுமன்றத்தினைப் பாதுகாப்பது பல பழைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் மத்தியில் மையமான தொனிப்பொருளாக அமைந்துள்ளது. மனித உரிமைகள் பற்றிய வழக்கு விசாரணைகள் வளர்ச்சியடையும் வரையில் பிரித்தானிய மற்றும் அமெரிக்கச் சட்டத்தில் பாரிய செல்வாக்காக இருந்த ஜோன் ஒஸ்டின், சட்டம் மற்றும் நெறிக்கு இடையிலான இணைப்புகளுக்கு எதிராக வாதிட்டார்.

அறிவியல் ரீதியான சட்ட அறிவே உண்மையான அறிவு எனும் வாதத்தின் தந்தை என்கின்ற ரீதியில் இறைமையினை ஒரு தனித்த அலகாக ஒஸ்டின் கண்டார். மேலும் அவரின் பகுப்பாய்வுகளில் பெரும்பான்மையானவற்றினை அதிகார அடுக்கின் ஒழுங்கினுள் தடை, கட்டளை மற்றும் கடமை ஆகியவற்றில் நிலைகொள்ளச் செய்தார். மத்திய பாராளுமன்றம் அந்த அலகாக

இருந்தது. மேலும் ஒஸ்டின் உரிமைகள் அல்லது அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் உறுதியான சட்டமூலத்தின் ஆதரவாளராக இருக்கவில்லை. சட்டமா அதிபரின் சமர்ப்பனங்கள் ஒஸ்டின் தொனியைக் கொண்டிருந்தன. அவை காலங் கடந்தவையாக இருந்தன. எச்.எல்.எஹார்ட் (Hart 1961) போன்ற ஒஸ்டினைப் பின்பற்றிய அறிவியல் ரீதியான அறிவுக் கோட்பாட்டாளர்கள் கூட சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் வெவ்வேறு அமைப்புகளுக்கு மத்தியில் மிகப் பரவலாகப் பரந்துள்ளது என்கின்ற கருத்தினையே கொண்டிருந்தனர். குற்றவியல் பிரேரணை ஒன்றின் மூலம் ஜனாதிபதியினை அகற்றுவதற்கான தனித்த அதிகாரத்தினைப் பாராளுமன்றமே கொண்டுள்ள காரணத்தினால் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு நியாயாதிக்கம் இல்லை என்று சட்டமா அதிபர் வாதிட்டார். ஏனைய பிரதிவாதிகளுள் மற்றொருவர் இதை வலிந்து வாதிடுகையில் எமது 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 4(இ) இல் நீதித்துறை அதிகாரம் முதலில் பாராளுமன்றத்தினாலேயே நிறைவேற்றப்படுகின்றது அதன் பின்னரே பாராளுமன்றம் மூலம் நீதிமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்படுகின்றது என்பது தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டார். பாராளுமன்றத்தினைச் சம்பந்தப்படுத்துகின்ற குற்றவியல் பிரேரணை ஒன்று உள்ள காரணத்தினால் வழக்கினை எடுத்துக்கொள்வதிலிருந்து உயர் நீதிமன்றம் தடுக்கப்படுகின்றது என அவர்கள் மேலும் வாதிட்டனர். இருப்பினும், அரசியலமைப்பு என்பது ஜனாதிபதியின் அரசியல் வகைப்பொறுப்பு மற்றும் சட்டவாக்க வகைப்பொறுப்பு ஆகிய இரண்டினையும் கருதுகின்றது என *அசங்க வெலிகல* அவரின் குறுகிய ஆவணமான *Groundviews*, (Welikala 2018) இல் காத்திரமாக வாதிடுகின்றார். அரசியல் வகைப்பொறுப்பு என்பது பாராளுமன்றத்தினால் குற்றவியல் பிரேரணை மூலம் அகற்றப்படுவதைக் குறிக்கின்றது. சட்டவாக்க வகைப்பொறுப்பு என்பது சட்டத்தின் ஆட்சியினையும் அரசியலமைப்பினைப் பாதுகாப்பதில் நீதித்துறை அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்துவதையும் குறிக்கின்றது.

1970 களில் இருந்து உலகின் அதிகமான நாடுகள் ஒஸ்டினிலிருந்தும் குறுகிய அறிவியல் ரீதியான சட்டத்திலிருந்தும் ஏகவினமான இறைமைக் கருத்தியலில் இருந்தும் விலகிச் சென்று அதிகார வேறாக்கல் எனும் சித்தாந்தத்தினையும் அரசாங்கத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளின் மத்தியில் ஊழலுக்கும் தவறுகளுக்கும் எதிரான பரிசீலிப்புக்கான உள்ளகப் பொறிமுறைகள்

இருக்கின்றமையினையும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. அமெரிக்க உயர் நீதிமன்ற வழக்கான *மார்பெரி எதிர் மெடிசன்* எனும் வழக்கில் தனது ஆரம்பத்தினைக் கொண்டுள்ள அதிகார வேறாக்கல் கருத்தியல், தன்னிச்சையான அரச நடவடிக்கைக்கு எதிராக நீதித் துறைப் பரிசீலனையைத் தனிநபர்கள் கோரிய காரணத்தினால் சர்வதேச மற்றும் தேசிய மனித உரிமைகள் இயக்கங்களுடன் வளர்ச்சியடைந்தது.⁵ இலங்கையில், இச்சிந்தாத்தத்தினை ஏற்றுக்கொண்டமை 1990 களில் ஆரம்பித்து 2015 இலேயே பலன்தர ஆரம்பித்தது. தற்போதைய பிரதம நீதியரசரினால் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட, ஜனாதிபதி சட்டத்தரணி பிரியந்த ஜயவர்தன அவர்களின் கருத்தானது-, *ஜாதிக சேவக சங்கமய எதிர் இலங்கை ஹதபிம அதிகாரசபை* வழக்கில் பின்வருமாறு:

“அரசொன்றின் அரசாங்கத்திலே மூன்று தனித்துவமான செயற்பாடுகள் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. அவையாவன சட்டவாக்கம், நிறைவேற்று அதிகாரம் மற்றும் நீதித்துறைச் செயற்பாடுகள். அரசாங்கத்தின் இந்த மூன்று கிளைகளும் அரசாங்கத்தின் வெவ்வேறு அங்கங்களாக வித்தியாசமான அதிகாரங்களையும் செயற்பாடுகளையும் கொண்டுள்ளன. அவை மூன்றும் அரசியலமைப்பு ரீதியாகச் சமமான அந்தஸ்தினைக் கொண்டுள்ளதுடன் ஒன்றில் இருந்து மற்றையது சுயாதீனமானதுமாகும்.”

தற்போதைய உயர் நீதிமன்றமும் ‘*பேக்கர் எதிர் கார்*’ (1962) வழக்கினை மேற்கோள் காட்டி அறிவியல் ரீதியான சட்டக் கோட்பாடு நெறி ரீதியான பால்வெளிக்கு ஆதரவு வழங்குவதற்குத் திரும்புவதனை சட்டவிரோதமானது எனக் குறிப்பிடுகின்றது, ‘நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் - அது பணப்பையினையோ அல்லது வாளினையோ உடமையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை- ஈற்றில் அதன் நெறி ரீதியான அங்கீகாரத்தின் மீது மக்கள் கொண்டுள்ள நீடித்த நம்பிக்கையில் நிலைகொள்கின்றது.”

உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளிலே இலங்கையின் சட்ட மற்றும் அரசியல் ஒழுங்கு அரசியலமைப்பின் மேலாண்மையில் தங்கியுள்ளது என்கின்ற ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட புரிதல் காணப்படுகின்றது. ஆனால் அவ்வாறான கருத்தொருமிப்பு விருத்தியடைவதில் தாமதமானதாக இருக்கின்றது. பிரதிவாதிகளில் ஒருவர் வாதிடுகையில், ஜோர்ஜ் புஷ் அமெரிக்க

அரசியலமைப்புத் தொடர்பில் செய்தது போல, இலங்கை அரசியலமைப்பின் அடிப்படையாகக் காணப்படுவது பாராளுமன்றத்தினதோ அல்லது அரசியலமைப்பினதோ மேலாண்மை அல்ல ஆனால் ஜனாதிபதியின் மேலாண்மையே ஆகும். (ஆர்.சம்பந்தன் மற்றும் ஏனையோர் எதிர் சட்டமா அதிபர் பக் 52). இலங்கை மற்றும் சர்வதேச (நிக்சன் எதிர் பிட்ஜெரால்ட்) வழக்குகளின் உதாரணங்களைப் பயன்படுத்தி நீதிமன்றம் இந்த வாதத்தினைத் தள்ளுபடி செய்துள்ளது. எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிராத சிறப்புரிமைமிக்க அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்திய இலங்கையின் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதிகளின் சமூகச் - சட்டப் பகுப்பாய்வானது, கோட்பாட்டில் எது உள்ள போதிலும் நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதிப் பதவி என்பது கட்டமைப்பு ரீதியாக மிக முக்கியமான நிறுவனம் என்பதைப் பலரும் வாதிடுவதற்கு இட்டுச்செல்லும். செயற்பாடுகள், தாக்கம் மற்றும் அதிகாரங்கள் என்ற அடிப்படையில் நோக்குகையில் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு இயற்றப்பட்டதிலிருந்து 19 ஆவது திருத்தம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் அண்மைய தீர்ப்பு வரையில் ஜனாதிபதி முறையே தொடர்ந்தும் மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக இருந்துவருகின்றது.

ஜனாதிபதியின் மேலாண்மை எனும் கருத்தியலைச் சிலர் முன்வைக்கின்ற அதேவேளை, ஏனைய பலர் பாராளுமன்றத்தின் மேலாண்மைக்காக வாதிடுகின்றனர்.⁶ மேலாண்மை எனும் விடயத்தில் அரசியலமைப்பு தெளிவற்றதாகவும் மௌனமாகவும் இருக்கின்றது. அரசியலமைப்பு தாமே மேலாண்மை மிக்கதாக இருக்க வேண்டும் அதனால் மக்கள் மக்களினால் அன்றி சட்டங்களினால் ஆளப்படும் ஒரு முறைமை உருவாக்கப்படுவதை சட்டத்தின் ஆட்சிக் கோட்பாடு தேவைப்படுத்த வேண்டும் என்பதை அது எங்கேயும் குறிப்பிடவில்லை. எவ்வாறாயினும் நீதிமுறைக் கட்டமைப்பினைப் பயன்படுத்தும் தற்போதைய தீர்ப்பு விடயத்தினை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்துள்ளது போலவே தெரிகின்றது. தற்கால நீதிமன்றம் அனைத்து நிறுவனங்களுக்கும் மேல் அரசியலமைப்பின் மேலாண்மையினை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி ஏற்றுக்கொண்டு நீதிமுறையினை மத்தியஸ்தராக நிலைநிறுத்துகின்றது. இவ்வகையிலான நியாயப்படுத்தல் பிரேமச்சந்திர எதிர் மேஜர் மொண்டேகு ஜயவிக்ரம பெரெரா⁷ வழக்குடன் 1994 இல் ஆரம்பித்து வேறு சில வழக்குகளில் விருத்தியடைந்தது.⁸ ஆனால் அண்மைக் காலத்தில்

உயர் நீதிமன்றத்தின் விளங்காப் போக்குகள் கேள்விகளுக்கான தெளிவினை எப்போதுமே கொண்டுவந்ததில்லை. 2005 காலப்பகுதிக்குப் பின்னர், அரசாங்கத்தின் ஏனைய பிரிவுகளைப் பொறுத்த அளவில் நீதிமன்றம் எங்கே நின்றது என்பது பற்றிய பாரதாரமான சந்தேகங்கள் இருந்தன. பிரதம நீதியரசர் சிராணி பண்டாரநாயக்க தொடர்பாக (சிராணி பண்டாரநாயக்க குற்றப் பிரேரணை வழக்கு) ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப் பற்றி நாம் மறந்து விடக்கூடாது. நீதிமுறை மீதான அவ்வாறான தாக்கங்கள் ஏனைய ஆட்சிகளின் போதும் நிகழ்ந்துள்ளன. பல வருடங்களாகப் பொதுவாகக் காணப்பட்ட இழுபறி நிலையினைத் தாண்டி, உயர்நீதிமன்றமே மேலாண்மை மிக்கது, சட்ட ஆட்சி அரசியலமைப்பு எனும் இழைமத்தின் ஊடாகவே ஓடுகின்றது மேலும் நீதிமுறை என்பது அதன் இறுதி நடுவராகும் என்பதைக் குறிப்பிடுவதில் உலகம் முழுவதிலுமுள்ள ஏனைய முன்னேற்றகரமான நீதித்துறைகளை ஒத்தே அது காணப்பட்டுள்ளது. அதிகாரத்தின் நுண்மையான பிறள்வு, நீதிமுறையினை இணைச் - சமமான பிரிவாக மாத்திரம் உயர்த்தாமல் அரசியலமைப்பின் ஒவ்வொரு வாசகத்தினதும், கருதப்படாமல் புலப்படுகின்ற அர்த்தம் தவிர்ந்த, இறுதி மொழிபெயர்ப்பாளராக உயர்த்துதல் ஆகியவை நம்பிக்கை மிக்க மற்றும் முன்னோக்கிய நீதித்துறைக்கான அடையாளங்களாகும்.

பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தது அரசியல் பிரச்சினையாகும் என்கின்ற காரணத்தினால் நீதிமன்றத்திற்கு நியாயாதிக்கம் இல்லை என்று ஜனாதிபதியின் செயலாளரும் வாதிட்டார் (ஆர். சம்பந்தன் மற்றும் ஏனையோர் எதிர் சட்டமா அதிபர், பக் 23). திருப்புமுனையான தீர்ப்பு அமெரிக்காவிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளது. அங்கே அரசியல் பிரச்சினைகள் என்ற கேள்வி பொதுவாக அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றத்தின் ஆரம்ப காலங்களில் சட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த விடயத்தில் திருப்பு முனையான வழக்காகக் காணப்படுவது பேக்கர் எதிர் கார் வழக்காகும். இவ்வழக்கு அமெரிக்காவில் வாக்காளர் மாவட்டங்களின் விநியோகம் பற்றிய தீர்மானங்களை மீளாய்வு செய்யும் விடயத்திலும் சிறுபான்மையினரின் வாக்குகளின் சக்தியினை மழுங்கடிக்கச் செய்வதற்காக வாக்காளர் தொகுதிகளின் எல்லைகளைச் சூழ்ச்சித் திறனுடன் கையாளும் விடயத்திலும் நீதிமுறை அதிகாரத்தின் பிரயோகம் பற்றியதாகும். இந்த விடயம் முற்றுமுழுவதும் வாக்களிக்கும் பிரதேசம் பற்றியது என்கின்ற காரணத்தினால்

அது முற்றுமுடிவதும் சட்டவாக்கத்தின் விடயம் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இருப்பினும் மாவட்ட எல்லைகளைத் தீர்மானிப்பது வாக்களிக்கும் உரிமைகளை நேரடியாகப் பாதிக்கின்றது என்று நீதிமன்றம் வாதிட்டது. அரசியல் பிரச்சினை போன்று தெரிகின்ற விடயத்துடன் இணைந்துள்ள பிரஜைகளின் உரிமை இப்போது நீதிமன்றங்கள் நியாயாதிக்கத்தினைப் பயன்படுத்துவதற்கான வழியாகியுள்ளது. அமெரிக்காவில் உரிமைகள் நியாயாதிக்கச் சட்டமூலத்தின் உறுதியான நாட்களின் போதும் வாக்களிப்பதற்கான உரிமை அமெரிக்க சிவில் உரிமைகள் இயக்கத்தின் பிரதான விடயமாக இருந்தபோதே இது நடைபெற்றது. அன்றிலிருந்து உரிமைகள் சட்டமூலத்தினைப் பாதிக்கின்ற எவையும் அவற்றின் அரசியல் தன்மையினைத் தாண்டி நீதி வழங்கக்கூடிய விடயமாகப் பார்க்கப்பட்டன. இன்று அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றத்தில் குடியரசுக் கட்சியின் எதிர்வினைகள் காணப்படுகின்றன. இந்த வருடம் அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றம் தேர்தல் மாவட்ட எல்லைகளை மாற்றியமைக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் பற்றிய நீதிமுறை மீளாய்வினை ஏற்றுக்கொண்டாலும் குடியரசுக் கட்சி தயாரித்த சட்டவாக்க மாவட்டங்களையே ஏற்றுக்கொண்டது. அமெரிக்காவின் வலதுசாரிப் பக்கத்திற்கு நீதிமன்றத்தின் நகர்வுடன் அரசியல் பிரச்சினை வாதத்தின் மீள்வருகையானது சிவில் உரிமைகளின் நீதி வழங்கக்கூடிய தன்மையினைத் தடுப்பதற்கான சாத்தியமாக ஏற்கனவே பார்க்கப்பட்டு வருகின்றது. குறிப்பாக ஜனநாயக நிறுவனங்கள் மற்றும் சமூக மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கை ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையவை (மில்லர் எதிர் ஜோன்சன், சா எதிர் ரெனோ, புஷ் எதிர் வெரா).⁹

நாட்டின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகள் மோசமானதாக இருந்த காரணத்தினால் அது மிகுந்த அவசரகால நிலையினைக் கொண்டதாகக் கருதப்பட்டு அரசியல் நெருக்கடி நிலை காரணமாக ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தார் என்று தற்போதைய வழக்கின் பிரதிவாதியும் வாதிட்டார். பெப்ரவரிக்கான உள்ளூராட்சித் தேர்தல்கள், பாராளுமன்றத்திலுள்ள சவால்கள் மற்றும் அண்மைக் கால நிகழ்வுகள் ஆகியவை “அழுத்தம் மிக்கவையாகவும் முன்னெப்பொழுதும் நடைபெறாதவையாகவும் நெருக்கடி மிக்க சூழ்நிலையினைக் கொண்டவையாகவும்” இருந்தன என்பதால் ஜனாதிபதிக்குப் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்க வேண்டிய தேவையேற்பட்டது எனப்

பிரதிவாதிகள் வாதிட்டனர். (ஆர். சம்பந்தன் எதிர் சட்டமா அதிபர் பக் 19). உறுப்புரை 62(2) அந்த அவசரகாலப் பின்கதவினை வழங்கியது.¹⁰ இந்த வாதத்தின் நிகழ்வுகளின் அடிப்படை சந்தேகத்திற்குரியது என்பதுடன் நீண்ட விசாரணையினையும் தேவைப்படுத்துகின்ற ஒன்றாகும். முழு நாடுமே நெருக்கடி நிலையில் இருந்தது என்பது வலிந்து கருத்தீர்க்கின்ற ஒரு வாதமல்ல. அரசியலமைப்புச் செயல்முறைகள் மற்றும் செயல்விதிகள் ஆகியவற்றினைத் தவிர்த்துச் செல்வதை அரசியலமைப்பு நெருக்கடிகள் நியாயப்படுத்துகின்றன என்பதை நீதிமன்றம் திட்டவாட்டமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அடிப்படை உரிமைகள் வழக்கில் நீதிமுறை மீளாய்விற்கான தேவைப்பாடான “நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் அல்லது நிர்வாகத்தின் செயலல்ல” பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பது என்று சட்டமா அதிபரும் பிரதிவாதிகளும் வாதிட்டனர். பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தலானது உறுப்புரை 126 இற்கும் அடிப்படை உரிமைகளின் நோக்கெல்லைக்கும் வெளியேயான ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரச் செயல் எனவும் அவர்கள் வாதிட்டனர். இதற்காக அவர்கள் நிறைவேற்று அதிகாரத்தினை அடிப்படையில் இரண்டு வகைகளாகக் கட்டுடைத்தனர்: அரசின் தலைவர் என்கின்ற ரீதியில் ஜனாதிபதியினால் நிறைவேற்றப்படுகின்ற பொதுவான அதிகாரங்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்கின்ற ரீதியில் ஜனாதிபதியினால் நிறைவேற்றப்படுகின்ற நிறைவேற்று அதிகாரங்கள். அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்கின்ற ரீதியில் ஜனாதிபதியினால் நிறைவேற்றப்படுகின்ற நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்குரிய செயற்பாடுகளை மாத்திரமே மீளாய்வு செய்யலாம் என்றும் அரசின் தலைவர் என்கின்ற ரீதியில் அவரின் செயற்பாடுகளை மீளாய்வு செய்ய முடியாது என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர். சட்டமா அதிபரின் வாதத்திற்கு அமைய பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்கும் அதிகாரம் அரசின் தலைவர் என்கின்ற ரீதியில் ஜனாதிபதியினால் நிறைவேற்றப்படும் ஒரு பொதுவான அதிகாரமாகும். இது அரசர்களுக்கே உரித்தான சிறப்புரிமை வாய்ந்த அதிகாரத்தினை ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றது. காலனித்துவ முடியாட்சியிலிருந்து வருவித்துக்கொண்ட இந்த அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான தற்றுணிபு போன்ற சில பரப்புக்களில் முழுமையானதும் பூரணமானதும் ஆகும் என்ற கருத்தினையே சட்டமா அதிபர் தெரிவித்தார். அரசின் தலைவர் முடியாட்சியை

ஒத்ததான தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கின்றார் என்கின்ற வாதம் நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்குச் சகல விடயங்கள் மீதும் கட்டற்ற தற்றுணிபினை வழங்குகின்ற அதேவேளை, ஓர் அரசனைப் போலச் செயற்படுவதற்கான உரிமையினையும் நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கு வழங்குகின்றது. ஒரு ஜனநாயக நாட்டின் சட்டமா அதிபர் இவ்வாறான வாதத்திற்கு அனுமதியளிப்பது அதீத ஆச்சரியத்தினை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கின்றது.

இலங்கை வழக்குகளின் ஒரு தொடரினை மேற்கோள் காட்டிய உயர் நீதிமன்றம் இலங்கை ஜனாதிபதி முடியாட்சியின் அதிகாரத்தினை வருவித்துக்கொள்ளவில்லை என்பதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டது. இங்கிலாந்தின் முடிக்கு உரித்தான முழுநிறைவான நிறைவேற்று அதிகாரம் குவிக்கப்பட்டவரல்ல ஜனாதிபதி என்கின்ற சரத் சில்வாவின் வார்த்தைகளை நீதிமன்றம் கோடிட்டுக் காட்டியது. “பொருத்தமான சூழ்நிலைகளில் இலங்கை ஜனாதிபதி அரசின் தலைவர் என்கின்ற ரீதியிலும் அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்கின்ற ரீதியிலும் அவர் உத்தியோகபூர்வமாக நிறைவேற்றுகின்ற செயற்பாடுகளுக்கு வகைப்பொறுப்புடையவர்” என்பதை நீதிமன்றம் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டது (ஆர்.சம்பந்தன் மற்றும் ஏனையோர் எதிர் சட்டமா அதிபர், பக் 43).

“நிறைவேற்று அதிகாரச் செயற்பாடுகள் அல்லது நிர்வாகச் செயற்பாடுகள்” எனவை என்பது வழக்கின் நிகழ்வுகளில் தங்கியுள்ளன என நீதிமன்றம் வாதிட்டது. (ஆர்.சம்பந்தன் மற்றும் ஏனையோர் எதிர் சட்டமா அதிபர், பக் 39) பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான அதிகாரங்கள் உள்ளடங்கியுள்ள அத்தியாயத்தின் தலைப்பினை ஆராய்ந்ததன் மூலம் நீதிபதிகள் பகுப்பாய்வினை ஆரம்பித்தனர். அது தெளிவாக “நிறைவேற்று அதிகாரம்” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே நிறைவேற்றப்படும் அதிகாரங்கள் நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் அல்லது நிர்வாக அதிகாரங்கள் என்பதற்கான சான்றாக அது இருக்கின்றது என்பது தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பின்னர் அவர்கள் தமது பகுப்பாய்வினை வழங்குவதற்காக வியாக்கியானத்தின் ஒரு முக்கியமான விதியினைப் பயன்படுத்தினர். *Expressio unius est exclusio alterius* எனும் அந்த விதியின் அர்த்தம் ‘ஒரு குறிப்பிட்ட வகையின் ஒன்று அல்லது ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட விடயங்களை மிக வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடுவது வகையின்

மற்றைய அனைத்து அங்கங்களையும் மௌனமாக விலக்கிவைப்பது என்பதாகும்.’¹¹ யுத்தம் மற்றும் சமாதானத்தினைப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கான நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் (1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 33(2) (எ) உறுப்புரை 126 இன் கீழான அடிப்படை உரிமை மனு ஒன்றினால் நீதிமுறை மீளாய்வில் இருந்து குறிப்பாக விலக்கிவைக்கப்பட்டுள்ளது. அடிப்படை உரிமைகள் எனும் அடிப்படையில் நீதிமுறை மீளாய்வினைத் தடுக்கும் அந்தக் கட்டுப்பாடு ஏனைய எந்த வாசகங்களிற்கும் இல்லை. அந்த வாசகம் விலக்கிவைக்கப்பட்டதன் காரணத்தினால், யுத்தம் மற்றும் சமாதானத்தினைப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கான உரிமை நீங்கலாகப் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான அதிகாரம் நீதிமுறை மீளாய்விற்கு உட்பட்டது என்பதைப் பதிப்புருவினை வாசித்ததன் மூலம் நீதிமன்றம் புரிந்துகொண்டது.

எவ்வாறாயினும், நீதிமன்றத்தினால் சாதாரண அர்த்தத்தினை வழங்கும் வியாக்கியானப்படுத்தலுக்கு ஆதாரமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட வழக்குகளில் சில சர்ச்சைக்குரியவையாகும். நீதிமுறை மீளாய்வு என்பது அதன் தனிப்பட்ட நுணுக்கங்களில் கவனம் செலுத்தப்படாமல் பொதுவாகவே விபரிக்கப்படுகின்றது மேலும் வாதத்திற்கு ஆதாரமாக மேற்கோள் காட்டப்படும் வழக்குகள் அவற்றிற்கெதிராகக் குறை கூறுவோரையும் கொண்டுள்ளது. 2012 ஆம் ஆண்டிலே தேடுவார பாராளுமன்ற சபாநாயகருக்கு எதிராக வழக்கொன்றினைத் தாக்கல் செய்தார் (தேடுவார எதிர் பாராளுமன்ற சபாநாயகர்). தெரிவுக் குழுவொன்றினை நியமிக்க சபாநாயகர் தீர்மானித்தார். இது நீதிமன்றம் மீளாய்வு செய்யக்கூடிய நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க மற்றும் நிர்வாகச் செயற்பாடு என்றே உயர் நீதிமன்றத்தினால் பார்க்கப்பட்டது. தெரிவுக் குழுவொன்றினை நியமிப்பது தெளிவாகவே பாராளுமன்றச் சிறப்புரிமைக்குரிய விடயம் என்றும் பாராளுமன்றமும் சபாநாயகரும் தெளிவான தனித்த தற்றுணிபினைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமெனவும் பலர் வாதிடலாம். பாராளுமன்றம் அதன் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தீவிர செயற்படுனர் ஒருவராக இல்லாமலிருந்த காரணத்தினால் அந்தப் பிரச்சினை கவனத்தினைப் பெறாமல் போய்விட்டது. சில சந்தர்ப்பங்களில் நீதிமுறை அதற்குள்ள அதிகாரத்தினைத் தாண்டிச் செயற்படுகின்றமை கடுமையான பொதுமக்கள் எதிர்வினையினை

உருவாக்கலாம். மிக முக்கியமாக அதிகார முறைமையின் வேறாக்கலினால் கருதப்படுகின்ற உள்ளகப் பொறிமுறைகளின் உரிய செயற்பாட்டினைத் தடுக்கலாம்.

நீதிமன்றத்தினால் பாராட்டுதல்களுடன் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட மற்றுமொரு வழக்கான சிங்கராசா வழக்கும் அதீத சர்ச்சைமிக்க வழக்காகும் (சிங்கராசா பக். 245). அப்போதைய ஜனாதிபதி, உடன்படிக்கைகளை உருவாக்குவதற்கான அவரின் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச சமவாயத்திற்கான தெரிவுக்குரிய மரபொழுங்கில் ஒப்பமிட்டார். இதன் விளைவாக, உள்நாட்டுப் பிரகாரங்கள் இல்லாத பட்சத்தில் தனிநபர் ஒருவர் அவரின் வழக்கினை ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் முன் கொண்டுவரலாம் என்கின்ற செயல்விதி ஒன்று உருவாகியது. உடன்படிக்கைகளை உருவாக்குவதற்கான ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் நிறைவேற்று அதிகாரங்களினுள் உள்ளதாகவே பொதுவாகத் தெளிவாகப் பார்க்கப்படுகின்றது.¹² அதிகமான நியாயாதிக்கங்களில் அவை நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் அல்லாதவையாக இருப்பதுடன் நீதிமுறையின் மீளாய்விற்கு உட்படுகின்ற நிர்வாகச் செயற்பாடுகளாகவே உள்ளன. இருப்பினும் இரட்டை முறைமைகளில் அவை கட்டாயப் படுத்துகின்றவையாக மாறுவதற்கு சட்டவாக்கத்தின் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும். சிங்கராசா வழக்கில் நிறைவேற்று அதிகாரத்தினால் தெரிவுக்குரிய மரபொழுங்கில் கையொப்பமிட முடியுமா என்பதே பிரச்சினையாக இருந்தது. சகல உடன்படிக்கைகளையும் வியாக்கியானப்படுத்துவதற்கான தனித்த அதிகாரத்தினை ஜனாதிபதி கொண்டுள்ளார் என்பதுவே ஜனாதிபதி முறைமையினைக் கொண்டுள்ள நாடுகளில் பாரம்பரியமான நிலைப்பாடாக இருக்கின்றது.¹³ சிங்கராசா வழக்கு அந்த அதிகாரம் தொடர்பாக முன்பு அணுகமுடியாமல் இருந்த பரப்புக்களிற்கு அணுகலை வழங்கியுள்ளது. தற்போதைய நீதிமன்றம் அந்த நிலைப்பாட்டினை அங்கீகரித்துள்ளது.

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் வார்த்தைகளில் இருந்தும் அவர்கள் மேற்கோள் காட்டுகின்ற தீர்ப்புக்களில் இருந்தும் தெளிவாகத் தெரிய வருவது என்னவென்றால் தற்போதைய நீதிமன்றம் வழக்கின் நிகழ்வுகளை நோக்குகின்ற அதேவேளை,

நீதிமுறை மீளாய்வினைப் பரந்த அளவில் வியாக்கியானப்படுத்தும் என்பதாகும். அவ்வாறு செய்கையில், அவர்கள் பாரம்பரிய எல்லைகளைக் கடந்து, இயக்கவியலை மாற்றி, சட்டத்தின் ஆட்சியினால் பரிசீலிக்கப்படுவதற்காக நிறைவேற்று அதிகாரத்தினதும் சட்டவாக்க அதிகாரத்தினதும் பல பரப்புக்களைத் திறக்கின்றனர். மேலும் அந்த அதிகாரத்தின் மூலம் நீதிமுறையினையும் பரிசீலிக்க வழிவகுத்துள்ளனர். பெரும்பாலும் இது ஒரு வரவேற்கக்கூடிய போக்காகும். ஆனால் மிக அண்மைக் காலத்தில் பாகிஸ்தானிய உயர் நீதிமன்றம் நடந்து கொண்டது போன்ற நிலை ஏற்படும் ஓர் அபாயமும் இதில் இருக்கின்றது. அதாவது நீதிமன்றம் அதிகாரத்தினை வழங்குகின்ற ஒரு மாற்று நிறுவனமாக மாறலாம். அரசின் நாளாந்த விவகாரங்களில் அது தீவிரமாகத் தலையிடலாம். இவ்வகிபாத்திரம் அதிகாரங்களின் வேறுபிரிப்புக்களுடன் பொருந்தாத வகிபாத்திரமாகும். சரியான சமனிலையினைக் கண்டுபிடிப்பதே இப்புதிய மற்றும் சக்திமிக்க நீதிமன்றத்தின் சோதனையாக இருக்கும்.

நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் அல்லது நிர்வாகத்தின் செயற்பாடு பற்றிய நீதிமுறை மீளாய்வின் மறுபக்கம் அரசியலமைப்பின் கீழ் ஜனாதிபதிக்கு இருக்கின்ற விடுபாட்டுரிமையாகும். 19 ஆவது திருத்தத்தின் முன்னர் ஜனாதிபதி அவரின் பதவியின் பெயரினால் அல்லது தனிப்பட்ட ரீதியில் மேற்கொண்ட அத்துடன் / அல்லது மேற்கொள்ளாது தவிர்ந்த செயற்பாடுகளுக்குப் பூரணமான விடுபாட்டுரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. (மல்லிஹாராச்சி எதிர் சிவா பசுபதி, சட்டமா அதிபர்). இருப்பினும் அவ்வாறான விடுபாட்டுரிமை; செய்பவரைப் பாதுகாத்ததேயன்றி செயலையல்ல என நீதிமன்றங்கள் வியாக்கியானப்படுத்தின. (கருணாதிலக்க மற்றும் ஏனையோர் எதிர் தயானந்த திசாநாயக்க). 2015 ஆம் ஆண்டின் 19 ஆவது திருத்தம் உறுப்புரை 126 இன் கீழ் தாக்கல் செய்யப்படுகின்ற அடிப்படை மனித உரிமைகள் வழக்கிற்கு விசேட விதிவிலக்கினை உருவாக்கியது. அந்த வழக்குகளில் ஜனாதிபதியினால் நிறைவேற்றப்பட்ட அல்லது நிறைவேற்றப்படாமல் தவிர்க்கப்பட்ட செயற்பாடுகளுக்காக சட்டமா அதிபருக்கெதிராக விண்ணப்பம் செய்யப்படலாம். (அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 35(1) 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு). ஜனாதிபதியின் செயற்பாட்டினால் ஏற்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மீறல்களுக்காகப் பிரகாரத்தினை உறுதிப்படுத்துவதற்கு

சட்டமியற்றுவோர் தரப்பில் தெளிவான நோக்கம் இருக்கின்றது.

ஐனாதிபதியின் சார்பில் சட்டமா அதிபரைப் பொறுப்புக்கூற நிர்ப்பந்திப்பதன் மூலம் ஐனாதிபதியின் செயற்பாட்டிற்கெதிராக அடிப்படை உரிமைகளை நீதி ஆய்வுக்குரியதாக ஆக்குதல் வரவேற்கத்தக்கது என்கின்ற போதிலும் அவரின் சுயாதீனம் அதன்மூலம் கேள்விக்குட்படுத்தப்படுகின்றதா என ஒருவர் ஆச்சரியப்படலாம். தொடர்ச்சியாகப் பதவியில் இருந்த சட்டமா அதிபர்கள் சுயாதீனப் பண்பினைக் காட்டவில்லை. ஆனால் உறுப்புரை 35(1) இற்கான புதிய ஏற்பாடு அந்த சுயாதீனத்தினைப் பெறுவதை மிகவும் கடினமானதாகக் கூட ஆக்கியிருக்கலாம். இருந்தபோதிலும் ஐனாதிபதியின் செயற்பாடுகளை நீதி ஆய்வுக்குரியதாக ஆக்கி அவற்றினை அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உட்படுத்துவது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும். இது தொடர்பான சட்டமா அதிபரின் நடைமுறைகள் சுயாதீனத்தினைப் பேணுவதற்காகப் பரிணாமமடையும் என ஒருவரால் எதிர்பார்க்க மாத்திரமே முடியும்.

தனது சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியின் பெரும் பகுதியினை அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழான ஆளுகையின் கீழ் கழித்த நாடொன்றின் பொதுமக்களின் மனதிலும் பொதுமக்களின் நலனுக்காக வாதிடும் சட்டத்தரணிகளின் மனதிலும் ஆழமாகப் புதைந்துள்ள ஓர் உறுப்புரை உண்டு. அதுவே அரசியலமைப்புடனான அவர்களின் தொடர்புகளுக்கான அத்திவாரமாகும். எந்தவொரு அடிப்படை உரிமையினையும் அல்லது மொழி உரிமையினையும் நிறைவேற்று அதிகாரமோ அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கையோ மீறியிருந்தால் அல்லது மீறுவது போல் தோன்றினால் அது தொடர்பான பிரச்சினையினை விசாரித்துத் தீர்ப்பளிப்பதற்கான தனித்த மற்றும் பிரத்தியேகமான அதிகாரத்தினை மேல் நீதிமன்றம் கொண்டிருப்பதாக உறுப்புரை 126 அங்கீகரிக்கின்றது (1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 33). அந்த அடிப்படை உரிமைகளின் பட்டியலை முதலில் நிர்ணயித்தது 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பே ஆகும். அவற்றில் அதிகமானவை சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச சமவாயத்தில் இருந்து பெறப்பட்டவையாகும். அடிப்படை உரிமைகள் நீதி விசாரணைக்கு உட்படுபவையாக 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு ஆக்கியுள்ளது.

இந்த வாசகம் தொடர்பான வழிக்காட்டல் இலங்கை மக்களுக்கு மிக முக்கியமானதாகும். தற்போதைய வழக்கின் நீதிபதிகள் அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் இறைமைக்கும் இடையிலான தொடர்பினை விபரிக்க கெல்சனின் சொல்லான 'grundnorm' (அடிப்படை விழுமியம் என்பதைக் குறிக்கும் ஜேர்மனியச் சொல்) எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். இதுவே 19 ஆவது திருத்தத்தினதும் நோக்கமாகும். "சட்டத்தின் தூய கோட்பாடு" எனும் தனது நூலில் (Pure Theory of Law -Kelsen 1962; Raz 1974) Hans Kelsen, முறைமைக்கு அதன் சட்ட முறை நிலையினை வழங்குகின்ற சட்ட முறைமையின் ஆதாரக் கோட்பாடான அடிப்படை விழுமியம் அல்லது விதியினை விபரிக்க 'grundnorm' எனும் சொல்லினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அடிப்படை உரிமை பற்றிய அத்தியாயத்தினை விபரிக்கவும் அதனை இறைமையுடன் தொடர்புபடுத்தவும் கிரண்ட் நோம் எனும் சொல்லினைப் பயன்படுத்தியதில், அரசியலமைப்பின் மூல அடிப்படைகளில் அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயம் ஒன்று என்கின்ற மேலும் அதனால் அரசியலமைப்புக்கு அது சட்ட முறை நிலையினை வழங்குகின்றது என்கின்ற வாதத்தினை நீதிமன்றம் முன்வைக்கின்றது. அடிப்படை விதியின்றி (கிரண்ட்நோம்) சட்ட முறைமையின் கட்டமைப்பு ஒட்டுமொத்த சமூகத்தினதும் பார்வையில் அர்த்தமற்றதாகக்கப்பட்டுவிடும்.

அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் இறைமைக்கும் இடையிலான தொடர்பு அரசியலமைப்பின் பதிப்புருவில் காணப்பட்டாலும் (உறுப்புரை 3, 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு), அடிப்படை விதியாக, அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் இறைமைக்கும் இடையிலான தெளிவான தொடர்பு 19 ஆவது திருத்தத்தின் விளைவாக ஏற்பட்டதாகும் என்பதுடன் அது முன்னைய அரசியலமைப்பில் காணப்படவில்லை. மேலும் உயர் நீதிமன்றத்தின் முன்கொண்டு வரப்பட்ட முன்னைய வழக்குகளிலும் காணப்படவில்லை. அடிப்படை உரிமை வழக்காடல்கள் 1980களில் ஆரம்பித்த சுருக்கமான வரலாற்றினையே நாட்டில் கொண்டிருந்த காரணத்தினால் ஆரம்பகால நீதிமன்றங்கள் மருட்சி உடையனவாக இருந்தன. ஆனால் காலப்போக்கில் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பில் தமக்கிருக்கும் விசேட வகிபாத்திரத்தினை நீதிமன்றங்கள் புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்தன. இந்த வழக்கில் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பில் நீதிமன்றத்தின் புனித கடமைக்கு ஆதரவாக முத்துவீரன் எதிர் அரசு மற்றும் எதிரிகுரிய எதிர் நவரத்தினம் ஆகிய

வழக்குகளை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியுள்ளது. அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக உயர் நீதிமன்றம் அதன் சட்டவியலின் “முழு முதன்மையினையும் முழுமூச்சுடன் பாதுகாப்பதை” அரசியலமைப்பு தேவைப்படுத்துகின்றது என அவை வாதிட்டன. (ஆர். சம்பந்தன் மற்றும் ஏனையோர் எதிர் சட்டமா அதிபர் பக் 34)

இந்த வழக்கில் பாதிக்கப்பட்டுள்ள குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமை தொடர்பாக நோக்குகையில் நீதிமன்றமும் மனுதாரர்களும் கவனம் குவித்த வாசகம் 12(1) ஆகும். இதனையே நீதிமன்றம் நமது அரசியலமைப்புச் சட்ட வரலாற்றில் மிகவும் இயங்குதிறன் மிக்க வாசகம் என விபரித்துள்ளது. (உறுப்புரை 12(1) 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு) இது சமத்துவம் தொடர்பானதாகும். தொழில்நுட்ப ரீதியாக நோக்குகையில், பிரதிவாதிகளில் ஒருவர் சுட்டிக்காட்டியதைப் போல், இந்த எற்பாட்டினைச் சமத்துவம் பற்றிய அரிஸ்டோடலின் செம்மையான ஆக்கத்திற்கு வரையறுக்க முடியும் - சமூகத்தின் சகல உறுப்பினர்களுக்கும் சமமான வாய்ப்பு எனும் கோட்பாடு என அழைக்கப்படும் சமச்சீர்க் கோட்பாடு.¹⁴ சட்டவாக்கம் ஒன்றின் வகைப்படுத்தல் அல்லது நிறைவேற்று அதிகாரம் மேற்கொண்ட செயற்பாடு அதன் முகத்தில் சமமற்றது என்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அதன் பிரயோகத்தில் சமமற்றது என்றும் மனுதாரர்கள் நிரூபிக்கவேண்டும் என இது தேவைப்படுத்துகின்றது. அதாவது, பாதுகாப்பினை நீங்கள் நிரூபிக்கவேண்டும். உதாரணமாக அண்மைக் காலங்களில் அமெரிக்க நீதிமன்றங்கள் இந்த வகைப்படுத்தல் கோட்பாட்டின் திரிபிற்கு சமமான பாதுகாப்பினை மட்டுப்படுத்தியுள்ளன.¹⁵ இதற்கான காரணம் அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் வேறான முறையான செயன்முறை அல்லது சட்ட ஆட்சி வாசகம் உள்ளது - அரசியலமைப்பிற்கான 5 ஆவது திருத்தம். 80களின் ஆரம்பத்தில் இருந்து இலங்கையில் வேறான முறையான செயன்முறை இல்லாத காரணத்தினால்¹⁶, இங்கிலாந்து மற்றும் இந்திய நீதிபதிகளின் தலைமைச் செயற்பாடுகளைத் தொடர்ந்து¹⁷, சட்ட ஆட்சி விடயங்கள் மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் தன்னிச்சையான மற்றும் கட்டற்ற தற்றுணிபினை வரையறுப்பது உறுப்புரை 12 இன் கீழ் தற்போது சவாலுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. அரசியலமைப்பின் சமமான பாதுகாப்பு வாசகம்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் 21ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியும் முக்கியமான

ஒரு சித்தாந்தமாக சட்டத்தின் ஆட்சியின் மறுபிறப்பினைக் கண்டன. குறிப்பாக புதிதாக உருவாகி வந்த ஜனநாயகங்களில் முதன்முதலாக சட்டத்தின் ஆட்சி உருவாக்கப்பட்டபோது, அது கொடுங்கோண்மைக்கு எதிரான ஒரு சித்தாந்தமாகவே பார்க்கப்பட்டது. இதன் அகத்தூண்டுதல் மிக்க வரலாற்றினையும் பகட்டாரவார்ப் பேச்சுக்களையும் தோமஸ் பெய்னுடனும் (Paine 1776) கிரீஸ் மற்றும் ரோமுடனான அதன் நீண்ட வரலாற்றுடனும் தொடர்புபடுத்த முடியும். எவ்வாறாயினும் ஆங்கில அமெரிக்கச் சட்டச் சூழ்மையில் இதன் பயன்பாடு ஆரம்பத்தில் பிரித்தானியாவின் முதலாவது அரசியலமைப்புக் கோட்பாட்டாளர்களில் ஒருவரான ஏ.வி. டைசியினால் (Dicey 1915) சட்டங்களினாலும் செயன்முறைகளினாலும் செயல் விதிகளினாலும் ஆளப்பட்ட சமூகத்தில் கவனம் குவிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பு வாதம் மற்றும் அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயம் ஆகியவற்றினை உள்ளடக்குவதற்காக சித்தாந்தமானது தன்னிலையான அம்சங்களையும் உருவாக்கியது. இன்று இது நல்லாட்சி நிகழ்ச்சித்திட்டங்களுக்கான உலகளாவிய நிதியிடலில் புதிய ஆதரவினைக் கண்டுள்ளதுடன் அதன் நோக்கெல்லையில் சகல அரசாங்க நிறுவனங்களினதும் செயற்பாடுகளையும் உள்ளடக்குகின்றது.

அண்மைக் காலங்களில், சட்டத்தின் ஆட்சிச் சித்தாந்தத்திற்கு சட்டச் சமுதாயம் கேள்வியின்றி மேற்கொள்ளும் அணுகுமுறையினை திறனாய்வுமிக்க சட்டக் கற்கைப் புலமையாளர்கள் விமர்சித்துள்ளனர். சகல பிரச்சினைகளுக்கும் சட்டமே சஞ்சீவி என்றும் அது பொதுவாகவே நியாயமானதும் நீதியானதும் எனும் நம்பிக்கைக்கு சித்தாந்தம் நம்பிக்கையினை வழங்குகின்றது என அவர்கள் நம்புகின்றனர். எந்த ஒரு சட்டத் தீர்மானமும் அரசியல் பக்கச் சார்பு இல்லாமல் இல்லை என்றும் இதனால் சட்டத்தின் ஆட்சி அரசியல் இலாபம் தேடுவதற்கான ஒரு கருவி மாத்திரமே என்றும் திறனாய்வுமிக்க சட்டக் கற்கைப் புலமையாளர்கள் எப்போதும் வாதிட்டு வருகின்றனர். சட்டத்தின் ஆட்சி பொதுவாக மிகவும் சகிப்புத்தன்மையற்ற நிலைப்பாட்டினை எடுத்து சமூகத்திலுள்ள அடிப்படையான தவறுகளை மூடிமறைக்கின்றது என்றும் அவர்கள் சட்டத்தின் ஆட்சியினை விமர்சிக்கின்றனர். உதாரணமாக, டைசி ஓர் உறுதியான ஜனநாயகவாதியாவார். ஆனால் அயர்லாந்திற்கான உள்நாட்டு ஆட்சி அல்லது பெண்களின் வாக்குரிமை போன்ற

சமூக விடயங்களில் அவர் அதீதமான பழமைவாதியாக இருந்தார்.¹⁸ முக்கியமான விடயங்களில் அவர் எதிர்வினையாற்றுவவராக இருந்தார். இருப்பினும் சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய அவரின் தாராளவாதச் சித்தாந்தத்திற்காக அவர் நினைவு கூறப்படுவார். முடிவில், கொடுங்கோண்மைக்கு எதிரான அரணாக சட்டத்தின் ஆட்சி புத்தெழுச்சி நாட்டங்கொண்டு பயன்படுத்தப்படுகின்றதா அல்லது அதன் எதிர்வினைமிகு தன்மையில் சமூக மாற்றத்திற்கெதிரான அரணாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றதா என்பது உங்களின் முன்னாலுள்ள வழக்கின் நிகழ்வுகளிலேயே தங்கியுள்ளது. இன்றைய தீர்ப்பிலே சட்டத்தின் ஆட்சியினை நீதிமன்றம் கொடுங்கோண்மைக்கு எதிரான அரணாகவே தெளிவாகப் பார்த்துள்ளது.

சட்டத்தின் ஆட்சி மீது இலங்கை நீதிமன்றங்கள் வெகு தூரம் சென்றுவிட்டன. 1984 ஆம் ஆண்டிலேயே நீதிபதி வனசுந்தர அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14 இனை இந்திய அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14 உடன் சமப்படுத்தினார். இன்றைய உயர் நீதிமன்றம், நீதிபதி வனசுந்தர மற்றும் இந்திய நீதிமன்றங்கள் போன்று, உறுப்புரை 12(11)இனை சமமற்ற வகைப்படுத்தலுக்கு வரையறுப்பதையும் அதனைத் தெளிவான பாகுபாட்டின் குறிப்பிட்ட வழக்குகளுக்கு வரையறுப்பதையும் நிராகரித்தது. அது வலுவாக வாதிட்டது இதைத்தான்: “சட்டத்தினால் அங்கீகரிக்கப்படாத ஒவ்வொரு செயலும் மேலும் சட்டத்தினை மீறுகின்ற ஒவ்வொரு செயலும் சட்ட விரோதமானது என்று தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று சட்டத்தின் ஆட்சி கட்டளையிடுகின்றது. அதற்குச் சாதகமான பாகுபாடும் அல்லது சமமற்ற முறையில் நடத்துவதும் தேவையில்லை. சட்டத்தினால் தடைசெய்யப்பட்ட ஒரு செயல் மக்களுக்கு எதிராகப் பாகுபாடு காட்டவில்லை என்கின்ற ஒரே காரணத்திற்காக சட்டமுறை நிலையினைப் பெறுவதில்லை”.¹⁹ அரசியலமைப்பின் சமமான பாதுகாப்புப் பிரிவில் முன்தீர்ப்புச் சட்டத்தினால் சட்டத்தின் ஆட்சிக் கோட்பாடு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைத் தாண்டி அதற்கான அதிகாரமளித்தல் தெளிவானதாக இருக்க முடியாது. இன்றைய நீதிமன்றம் நிறைவேற்று அதிகாரம் தொடர்பில், குறிப்பாக அது தவறாகச் செல்கையில், கட்டற்ற தற்றுணிபுக்கான அற்பமான சகிப்புத்தன்மையினையே கொண்டுள்ளது. நீதிபதி மார்க் பெர்ணாண்டோவினை மேற்கோள் காட்டி உறுப்புரை 12(1) இன் கீழ் நீதிமன்றம் பின்வருமாறு வலியுறுத்துகின்றது. “கட்டற்ற தற்றுணிபு பொது அதிகாரத்திற்கு முற்றுமுடிவும்

பொருத்தமற்றதாகும். பொது நன்மைக்காக அவற்றினைப் பயன்படுத்துவதற்காக மாத்திரமே அது அதிகாரத்தினைக் கொண்டுள்ளது”.²⁰ இன்றைய நீதிமன்றம் அதன் தீர்ப்பு முடிவதிலும் அரசியலமைப்பின் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தினூடும் சட்டத்தின் ஆட்சி காணப்படுகின்றது எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்த வழக்கில் இருந்து எழுகின்ற பிரஜைகளின் உரிமைகள் தொடர்பான மற்றொரு சுவாரஸ்யமான அடிப்படை உரிமைகள் விடயம் வாக்குரிமைக்கான உரிமையும் உறுப்புரை 3 இன் கீழ் இறைமையுடனான அதன் தொடர்புமாகும். அரசியலமைப்பின் உட்பொதிந்துள்ள ஏற்பாடு ஜனாதிபதி நாட்டைக் காப்பதற்காகவே செயற்பட்டார் என்பதே அடிப்படையில் முன்வைக்கப்பட்ட வாதமாகும். பொதுத் தேர்தலுக்கு அழைப்பு விடுப்பது இறைமையின் திட்டவாட்டமான செயலாகும். பொதுத் தேர்தலுக்கு அழைப்பு விடுப்பதற்கான ஜனாதிபதியின் உரிமையினை எதுவும் வலுக்குறைக்காது. அரசியலமைப்புச் சூழலில் விளைவு அந்த விளைவினைப் பெறக் கைக்கொண்ட முறையினை நியாயப்படுத்துகின்றது என்கின்ற சுவாரஸ்யமான வாதத்தினைப் பிரதிவாதிகள் முன்வைத்தனர். தீர்மானகரமாக ஜனாதிபதி செயற்படுவதற்கு அவசரகால நிலைமை அவரைத் தேவைப்படுத்துகின்றது. மேலும் அதற்கான அதிகாரங்கள் “அவசரகாலக் கதவான்” உறுப்புரை 62(2) உடன் அவரது பதவியில் உள்ளார்ந்ததாக இருக்கின்றன. அதிர்ஷ்டவசமாக நடப்புச் சூழ்நிலையின் அரசியல் நெருக்கடிநிலை தொடர்பில் அசாதாரணமான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு ஜனாதிபதி அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளார் என்கின்ற நிலைப்பாட்டினால் நீதிமன்றம் தூண்டப்படவில்லை. நீதிமன்றத்தின் வார்த்தைகளை மீண்டும் கூறுவதாயின், “சட்டவிரோதத்திலிருந்து செல்லுபடியாகத்தக்க எதுவும் வருவதில்லை”. தேர்தல்களுக்கு சட்டமுறையாக அழைப்பு விடுக்கப்பட்டு அவை சட்டமுறையாக நடத்தப்பட வேண்டும்”.²¹

நீதிமன்றத்தின் 80 ஆம் பக்கத் தீர்ப்பில் மிகப் பெரும்பான்மையானவை நீதிமுறை மீளாய்வு மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய விடயங்களையே கையாளுகின்றன. பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தல் தொடர்பான நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு உட்பட்ட அரசியலமைப்பின் உண்மையான ஏற்பாடுகள் நீதிமன்றத்தினால் கட்டளையிடப்படும்

எளிமையான அர்த்தம் அல்லது “சாதாரண மொழி” வியாக்கியானப்படுத்தலைப் பயன்படுத்தும் நேரடியானவையாகவே தென்படுகின்றன. இங்கே சகல நீதிபதிகளும், குறிப்பாக நீதிபதி தஆப்ரு, மிகவும் முடிவு செய்பவராக இருந்தார். அரசியலமைப்பின் மூன்று பொருத்தமான வாசகங்களாக உறுப்புரை 33(2), உறுப்புரை 62(2) மற்றும் உறுப்புரை 70 ஆகியவை அமைந்திருந்தன. வழக்கினைத் தாக்கல் செய்திருந்த மனுதாரர்கள் அவர்களின் வாதத்தில் தெளிவானவர்களாகவும் நேரடியானவர்களாகவும் இருந்தனர். உறுப்புரை 33(2) ஜனாதிபதிக்குப் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான பொதுவான அதிகாரத்தினை அங்கீகரித்து அளிக்கின்றது என்றும் அதேவேளை, உறுப்புரை 70 பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்தல் இடம்பெறக்கூடிய குறிப்பிட்ட முறையினை நிர்ணயிக்கின்றது என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலம் நான்கு வருடங்கள் மற்றும் ஆறு மாதங்களைக் கடந்த பின்னர் அல்லது அதனைக் கலைப்பதற்காகப் பாராளுமன்றத்தின் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையினர் வாக்களித்த பின்னர் மாத்திரமே ஜனாதிபதியினால் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்க முடியும். உறுப்புரை 33(2) பொதுவான அதிகாரங்கள் பற்றியதாகும் மேலும் உறுப்புரை 70 பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான முறை தொடர்பாகப் பொதுவான அதிகாரத்திற்குத் தனித்துவமான வாசகங்களைச் சேர்த்து அதனைப் பொருத்தமுடையதாக ஆக்குகின்றது என்று மனுதாரர்கள் வாதிட்டதை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது. மேலெழுந்தவாரியாக நோக்குகையில் அது சிக்கலற்ற ஓர் எளிமையான விடயம் போல் தோற்றமளித்தது.

எது சட்டத்தின் எளிமையான அர்த்தம் போல் தென்பட்டதோ அதற்குச் சவால் விடுப்பதற்குப் பிரதிவாதிகள் சகல வகையான அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளையும் முயற்சித்தனர். குறைகாண முடியாத வழக்கினைத் தடுத்த 19 ஆவது திருத்தத்தின் சில உறுதியற்ற வரைபாகங்கள் மூலம் அவர்கள் உதவி பெற்றனர். அதில் முதலாவது, உறுப்புரை 33(2) என்பது வேறு ஆதார உறுப்புரைகள் இன்றிச் சுயாதீனமாகச் செயற்படக் கூடியது என்கின்ற மேலும் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான ஜனாதிபதியின் பொதுவான அதிகாரம் உறுப்புரை 70 இன்றி நிறைவேற்றப்படக் கூடியது, குறிப்பாக அவசரகால நிலையின் போது அல்லது பாராளுமன்றம் முடக்க நிலையினை அடைந்துள்ளபோது என்கின்ற நிலைப்பாடாகும்²². அந்த வாதத்திற்கான எதிர்வாதமாக அமைவது,

அரசியலமைப்பு வரைஞர்கள் அவ்வாறான குழ்நிலையினை உத்தேசித்திருக்கலாம். ஆனால் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பது பற்றிய தீர்மானத்தினை அவர்கள் ஜனாதிபதியிடம் விடாமல் பாராளுமன்றத்திடம் விட்டிருக்கலாம். அதில் இரண்டாவது, உறுப்புரை 62(2) எனும் தன்னியக்கமாகப் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்கும் ஏற்பாடாகும். இந்த ஏற்பாடு “பாராளுமன்றம் விரைவாகக் கலைக்கப்படாவிட்டால்”²³ எனும் வாசகத்தில் கவனம் குவித்து, பாராளுமன்றத்தின் நிலையான ஆயுட்காலம் பற்றிக் கருத்திற்கொள்ளாது ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கு வலுவூட்டும் ஏற்பாடாகும். உறுப்புரை 70(3) இலுள்ள “எச்சந்தர்ப்பத்திலும்” என்கின்ற சொற்கள் ஜனாதிபதிக்குக் கட்டற்ற தற்றுணிபினை வழங்குகின்றன என்றும் பிரதிவாதிகள் வாதிட்டனர்²⁴. இருப்பினும் நீதிமன்றத்திற்கும் மனுதாரர்களுக்கும் அது இந்த உறுப்புரையின் ஏற்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு “தெளிவான தகைமையாக்கியினைக்”²⁵ கொண்டுள்ளது. உறுப்புரை 33 இலுள்ள பாராளுமன்றக் கலைப்பு என்பது நிறைவேற்று அதிகாரத்தினால் நிறைவேற்றப்படுவது, அதாவது, ஜனாதிபதி, மேலும் உறுப்புரை 70 இலுள்ள பாராளுமன்றக் கலைப்பு என்பது சட்டவாக்கத்தினால் நிறைவேற்றப்படுவது, அதாவது, பாராளுமன்றத்தின் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை, என்று அவர்கள் மேலும் வாதிட்டனர். முதலாவது உறுப்புரையில் (உறுப்புரை 33), ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் சுயாதீனமானதும் திட்டவாட்டமானதும் என்று அவர்கள் கோரினர். நான்கரை வருடங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்காமலிருப்பது பாராளுமன்றம் காலவரையறையின்றி ஒத்திவைக்கப்பட்டுள்ள போது பொருத்தமற்றதாகும் என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர். சிங்களப் பதிப்புரு சட்டரீதியான பின்விளைவுகளுடன் ஆங்கிலப் பதிப்புருவினை விடவும் வித்தியாசப்படுகின்றது எனக் குறிப்பிட்டு அவர்கள் மனுதாரர்களுக்குச் சவால் விடுத்தனர். நீதிபதிகள் ஏழு பேருமே இந்த வாதங்களை நிராகரித்தனர். விளக்க விபரங்களுக்குள் செல்லவேண்டிய அவசியமில்லை ஏனெனில் பிரதிவாதிகள் தம்மைத் தொடர்புபடுத்தியுள்ள மொழியின் திருப்பங்களும் திரிப்புடுத்தல்களும் மிகவும் சிக்கலானவை மேலும் தேவையற்றவை. மேலும் அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை நீதிமன்றத்தினால் முற்றுமுடிவதுமாகக் கண்டிக்கப்பட்டன.

யாராவது ஒருவர் அரசியலமைப்பின் உண்மையான ஏற்பாடுகளையும் வழக்கின் நிகழ்வுகளையும்

தாண்டி தீர்ப்பின் சட்டவியலுக்குச் சென்றால் அது ஒரு குறிப்பிட்ட வகையினைச் சார்ந்தது என்பது தெளிவாகும். மனுதாரருடன் நீதிமன்றம் இணங்கும் பாங்கு ரொனால்ட் டுவோர்கினின் ஆக்கங்களுடன் மிகவும் ஒத்திசைவானதாக இருக்கின்றது²⁵. அமெரிக்க யதார்த்தவாதிகள்²⁶ மற்றும் சட்டவியலின் திறனாய்வுச் சட்டக் கற்கைப் பிரிவுகள் போன்று நீதிமன்றம் உள்ளார்ந்த கொள்கை அல்லது அரசியலில் கவனம் குவிக்கவில்லை²⁷. அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றத்தின் சில மகத்தான யதார்த்தவாத நீதிபதிகள் போன்று கொள்கைகளின் இன்றியமையாத தன்மையினைக் கண்டுபிடித்து அவற்றிற்கு நெறிப்படுத்தல் வழங்கவோ அல்லது அதனை இணக்குவிக்கவோ அது நாடவில்லை. இலங்கை நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளின் எட்டு நீதிபதிகள் பரந்த விசாலமான சூழமைவிற்குச் செல்கின்றனரேயன்றி சட்டச் சாத்தியவாதத்தின் பல சிந்தனைப் பிரிவுகள் போன்று முறைசார் சட்டப் பகுப்பாய்வு மற்றும் தர்க்கத்தில் மாத்திரம் கவனம் குவிக்கவில்லை²⁸. மறுபுறத்திலே நீதிபதி தஆப்ரு ஒரு சட்டச் சாத்திய வாதியாகவே தென்படுகின்றார். டுவோர்கின் மற்றும் தெற்காசியச் சட்டவியல் ஆகியவற்றின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட நீதிமன்றத்தின் பாரிய பகுப்பாய்வினை அவர் தவிர்க்கின்றார். அவர் தனக்கு முன்னுள்ள வழக்கின் நிகழ்வுகளில் கவனம் குவிக்கின்றார். சாதாரண அர்த்தப் பகுப்பாய்வினை மேற்கொள்கின்றார். மேலும் இலங்கை முன் தீர்ப்புச் சட்டத்தில் தங்கியிருக்கின்றார்.

மறுபுறத்திலே, பிரதம நீதியரசர் இந்த வழக்கில் மாத்திரமன்றி எதிர்கால வழக்குகளிலும் அரசியலமைப்பு ரீதியான தீர்மானம் வகுத்தலுக்கு வழிகாட்டக்கூடிய விதிகள் மற்றும் கோட்பாடுகளைத் தெளிவுபடுத்த முயற்சிக்கின்றார். இவ்வகையில் நோக்குகையில், தீர்ப்பானது இந்த வழக்கு தொடர்பானதாக மாத்திரம் அமையாமல் வரவிருக்கின்றவற்றிற்கான அணுகுமுறைகளின் கட்டியமாகவும் அமைந்துள்ளது. ரொனால்ட் டுவோர்கின் ஊக்கப்படுத்திய நீதிமுறை உருவாக்கத்தின் கலையாகவுள்ள, கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்ட நீதிகாணல் என்பது தனது நெறிசார்ந்த அறங்களைத் தொலைத்து விட்டதாகச் சிலவேளைகளில் தென்படும் ஒரு நாட்டில் வரவேற்கப்படுகின்றது.

நீதிமன்றம் வலியுறுத்திய முதலாவது கோட்பாடு நீண்டகாலமாக இருக்கும் வியாக்கியானப்படுத்தல் விதியாகும். முதலாவது விதி நியதிச்

சட்டங்களுக்கு அவற்றின் எளிமையான மற்றும் சாதாரண அர்த்தங்கள் வழங்கப்படவேண்டும் என்பதாகும். சொற்களின் எளிமையான மற்றும் தெளிவான அர்த்தங்களையும் சொற்களின் செயலாக்கத்தினையும் நீதிமன்றம் “திரிபுபடுத்தவோ அல்லது நீட்டவோ அல்லது குழப்பவோ” கூடாது²⁹. தீர்ப்பு முழுவதினும் எளிமையான அர்த்தம் மற்றும் சாதாரண மொழி ஆகிய சொற்கள் தோன்றின. எவ்வாறாயினும் சகல வியாக்கியானப்படுத்தலினதும் குறிக்கோள் பாராளுமன்றத்தின் நோக்கத்தினைக் கண்டுபிடிப்பதே என்று அதே பந்தியில் அவர்கள் வாதிட்டுமுள்ளனர். நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு சட்டவாக்கத்தின் நோக்கத்துடன் எளிய அர்த்தம் எனும் விதியினை வரையறையின்றி இணைத்துக் குறைநிரப்பியுள்ளது. நீதிபதி அமரசிங்ஹ நீதிபதிகளிற்கான அதிகாரக் குரலாக இருப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. “சொற்கள் துல்லியமானதாகவும் குழப்பமற்றதாகவும் இருந்து அரசியலமைப்பின் ஏனைய பகுதிகளுடன் தர்க்கமின்மை, வெறுப்பு அல்லது ஒத்திசையாமை இல்லாது இருக்கையில் சொற்கள் தாமே அரசியலமைப்பின் உருவாக்குனர்களின் நோக்கத்தினை சிறப்பாகப் பிரகடனப்படுத்துகின்றது” (சோமாவதி எதிர் வீரசிங்ஹ மற்றும் ஏனையோர்). பயன்படுத்தப்பட்ட மொழி எளிமையானதாகவும் குழப்பமற்றதாகவும் இருந்தால் எழக்கூடிய பின்விளைவுகளைப் பொருட்படுத்தாது அதற்கு செயலாக்கம் வழங்கப்பட வேண்டும்.

அரசியலமைப்பின் எளிமையான மற்றும் சாதாரண சொற்கள் சட்டவாக்கத்தின் நோக்கத்துடன் ஒத்துவராதது போலத் தென்படுவதே உண்மையில் கடுமையான வழக்காகும் என்பதை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கள் அங்கீகரிப்பதில்லை. 19 ஆவது திருத்தத்தினை வரைந்தவர்கள் ஒத்துவராமல்கான அவகாசத்தினை வழங்கியுள்ளனர் என்பதை ஒருவர் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அவர் நேர்மையற்றவராகவே இருப்பார். இந்த ஒத்துவராமையே பிரதிவாதிகளினால் வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. எவ்வாறாயினும் நீதிமன்றம் இதனை ஒத்துவராமையின் பிரச்சினை என அங்கீகரிக்கவில்லை – பதிப்புரு உண்மையில் குழப்பமிக்கதாக இருப்பதும் எது எழுதப்பட்டுள்ளதோ அதன் எளிமையான அர்த்தம் சட்டவாக்கத்தின் நோக்கத்திற்கு எதிராகச் செல்வதுபோலத் தென்படுவதும். அதுவே சூழமைவாக இருந்தால், எளிமையான அர்த்த விதியா அல்லது பாராளுமன்றத்தின்

நோக்கத்தினை அளப்பதா உயர்ந்ததாக இருக்கும் என்று ஆச்சரியப்படும் நிலைக்கு நாம் ஆளாவோம். இக்குறிப்பிட்ட வழக்கில், நீதிமன்றத்தின் கருத்துப்படி, அரசியலமைப்பின் சாதாரண மொழி, சட்டவாக்குனர்களின் நோக்கம் மற்றும் பிரஜைகளின் எதிர்ப்பு ஆகியவை ஒரே திசையில் செல்வது போலவே தெரிகின்றன.

நீதிமன்றம் பிரயோகித்த இரண்டாவது கோட்பாடு இணக்கப்பாட்டுக் கோட்பாடாகும். நியதிச் சட்டத்தில் அல்லது அரசியலமைப்பில் ஒரே விடயத்தினைக் கையாளுகின்ற ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஏற்பாடுகள் காணப்படின் அங்கே சுமுகமான மற்றும் இணக்கமிக்க வியாக்கியானப்படுத்தல் இருக்க வேண்டும். சர்வதேச வழக்குகளினால் வலுப்படுத்தப்பட்டவாறாக, நீதிமன்றமானது இணக்கமிக்க நிர்மானத்தின் சுகப்படுத்தும் கலையில் ஈடுபடவேண்டுமென்றி “நுணுக்கமிக்க வித்தியாசங்களினைத் தேடும் ஆவல்மிக்க விளையாட்டில்லை” என்று தீவிர ஆர்வங்கொண்ட கிருஷ்ண அய்யரை மேற்கோள் காட்டியது.³⁰ இதன் விளைவாக, உறுப்புரைகள் 33, 62 மற்றும் 70 ஆகியவற்றினைத் தான் வாசித்ததும் பகுப்பாய்வு செய்ததும் அந்தச் சுமுகமான இணக்கத்திற்கு அனுமதித்ததேயன்றி அரசியலமைப்பின் ஓர் ஏற்பாட்டினை மற்றைய ஏற்பாட்டுடன் முரண்படவைக்க முயலவில்லை என நீதிமன்றம் உணர்ந்தது.

தனிவகையான ஏற்பாடுகளுக்குப் பொதுவான ஏற்பாடுகளை விட, இதற்கு மாற்றமாகக் குறிப்பிட்ட சொற்கள் இல்லாதவிடத்து, முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சட்ட மூலதனத்தையும் நீதிமன்றம் கோட்பாடாகக் குறித்துரைத்தது. நீதிமன்றம் இந்திய வழக்குகளை மேற்கோள் காட்டியது, “ஒரே நியதிச்சட்டத்தில் தனிவகையான ஏற்பாடும் பொதுவான ஏற்பாடும் காணப்படுகையில், அதன் பூரணமான தன்மையில், முன்னையதில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விடயங்களை உள்ளடக்கி தனிவகையான ஏற்பாடு இயங்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும், மேலும் பொதுவான ஏற்பாடு தனிவகையான ஏற்பாட்டின் ஏற்பாடுகளுள் இல்லாதவாறு அவ்வாறான வழக்குகளில் மாத்திரம் அதன் பொதுவான மொழியினுள் அவ்வாறான வழக்குகளைப் பாதிப்பதற்கு பொதுவான ஏற்பாடுகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்”.³¹ நான்கரை வருடங்களுக்கு முன்னர் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்கலாம் எனத் தனிவகையாகக் குறிப்பிடும் உறுப்புரை 70

பொதுவான அதிகாரங்களைக் கொண்ட உறுப்புரை 33(2)(இ)யினை அகற்றுகின்றது.

முன்பு குறிப்பிடப்பட்டது போல் இந்த வழக்கின் வழிகாட்டும் தன்னிலையான கோட்பாடு சட்டத்தின் ஆட்சி என்பதையிட்டு டுவோர்கின் குறிப்பாக மகிழ்ச்சியடைவார். அரசியலமைப்பின் மேலாண்மையினை வலுப்படுத்தி உரிய விதிகள் மற்றும் செயல்விதிகளை உறுதிப்படுத்துவது போன்ற முறைசார் செயன்முறையாக மாத்திரமல்லாது அடிப்படை உரிமைகள் மீதான வலியுறுத்தலுடன் தன்னிலையான கரிசனையாக சட்டத்தின் ஆட்சியினை ஆக்குவதற்கு நீதிமன்றம் முற்பட்டது. சட்டத்தின் ஆட்சிக் கோட்பாடு எந்த அளவிற்கு ஆழமாக வேருன்றியுள்ளது என்பதைக் காட்டுவதற்கு, குறிப்பாக கட்டற்ற தற்றுணிபினைக் கட்டுப்படுத்த அது பயன்படுத்தப்படுவதனால், இலங்கை நீதிபதிகளின் பரந்த வீச்சிலானோரின் முழுத் தீர்ப்புக்களையும் நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது.³² சட்டத்தின் ஆட்சியே அதியுயர்ந்த கோட்பாடு மற்றும் எமது சமூகத்தின் அடிப்படை விதி என்பதை நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது. இது அபிலாஷையா அல்லது யதார்த்தமாக மாறுமா என்பதை அடுத்த சில வருடங்களின் நிகழ்வுகளில் இருந்தே உறுதிப்படுத்தவேண்டியுள்ளது.

அரசியலமைப்பு வழக்குகளில் ஒருவர் குறுகிய தொழில்நுட்ப அம்சங்களைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டும் என்பதை வாதிட்டுத் தனது தீர்ப்பினில் நீதிமன்றம் அகல் விரிவானதாகவும் இருந்திருக்கின்றது. நியதிச் சட்டத்தினைப் போலல்லாது வளர்ச்சிக்கும் விருத்திக்கும் ஆற்றல்கொண்ட ஒரு உயிர்வாழும் அங்கியாக அரசியலமைப்பு அவதானிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுடன்³³ அரசியலமைப்பினை வரைந்த நாள் முதல் எற்பட்ட சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார மாற்றங்களையும் கருத்திற்கொள்வதற்கான தேவை இருக்கலாம்.³⁴ இந்த விடயங்களைப் பற்றி நீதிமன்றம் மிக அதிகமாகப் பேசியுள்ள பல பந்திகள் தீர்ப்பிலே காணப்படுகின்றன. அத்துடன் சமூக வாக்குறுதி மற்றும் வளர்ச்சியினை இயலுமாக்குகின்ற ஒன்றாக நீதிமன்றத்தினைப் பற்றி அதிகம் குறிப்பிடுகின்ற பந்திகளும் தீர்ப்பிலே காணப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும், நீதிமன்றம் அதன் எல்லைகளை அடையாளம் கண்டு அமரசிங்ஹவினை மேற்கோள் காட்டியிருந்தது. “சமூக, அரசியல் அல்லது பொருளியல் நீதி பற்றிய எமது சொந்தக் கருத்தியல்கள் மூலம் அரசியலமைப்பின் இன்றியமையாத பாகங்களை

வேறாக்குமாறு கற்றறிந்த சட்டத்தரணியினால் எமக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டபோதிலும் அதனை நான் சட்ட ரீதியாகவும் அரசியலமைப்பு ரீதியாகவும் உறுதியற்றதாகக் காண்கின்றேன்³⁵ பதிப்புருவின் பல பகுதிகளில் இந்த உள்நிலை முரண்பாடுகளை நீதிமன்றத் தீர்ப்புக் கொண்டுள்ளது. நீதிமன்றம் தனித்துவமான சாத்தியங்களை அனுமதிக்கும் என்று வாசிப்பவர் நம்புகின்றவாறு அது அபிலாஷைமிக்க மொழியுடன் ஆரம்பித்தது. ஆனால் ஆய்வின் முடிவில் அது மீண்டும் நீதிபதி மார்க் பெர்ணாண்டோ மற்றும் நீதிபதி அமரசிங்ஹ்விடம் வந்து, ஜனநாயக மற்றும் பன்மைவாதச் சமூகத்தில் நீதித்துறை வகிக்கவேண்டிய அவதானமான வகிபாத்திரம் பற்றி அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றது. அபிலாஷைக்கும் தன்னடக்கத்திற்கும் இடையிலான இறுதியான சமனிலை என்ன? இவ்வகையான சிந்தனையினை நீதிமன்றம் உருவாக்குமா? அடுத்து வரும் சில சவால்மிக்க வருடங்கள் எங்களுக்குச் சில பதில்களைத் தரலாம்.

இலங்கையின் முன்தீர்ப்புச் சட்டங்களையே நீதிமன்றம் அடிப்படையில் கையாளுகின்றது என்கின்ற வகையில் நீதிமன்றம் அசாதாரணமானதாகும். ஆனால் இந்தியா, அமெரிக்கா மற்றும் ஐக்கிய இராச்சியம் ஆகிய நாடுகளின் வழக்குகளில் இருந்தும் விளக்கங்களில் இருந்தும் நீதிமன்றம் உள்ளீடுகளைப் பெறத் தயங்குவதில்லை. இந்த வகையில் இந்த வழக்கு ஒரு திருப்புமுனையான வழக்காக இருக்கப்போகின்றது என்பதைப் பற்றியும் அது இலங்கையர்களினால் மாத்திரமல்லாது உலகம் முழுவதிலுமுள்ள விமர்சகர்களினாலும் வாசிக்கப்படும் என்பதைப் பற்றியும் நீதிமன்றம் சுய-விழிப்புணர்வுடையதாகவே இருந்தது. செயன்முறை மற்றும் கருத்துரை ஆகிய இரண்டினையும் கையாளும் விடயங்களில் நீதிமன்றம் பரிபூரணமானதாக இருந்ததுடன் விளக்கவுரை மற்றும் முன்தீர்ப்புச் சட்டம் ஆகியவற்றின் முழு நிறைவினையும் பயன்படுத்தியே சகல வாதங்களும் கையாளப்பட்டன. நீதிபதி ஆப்ரு மிகவும் எளிமையானவராக இருந்தார். அவரது தீர்ப்பு மிகத் தெளிவான எளிமையான அர்த்தப் பகுப்பாய்வினை மேற்கொண்டதுடன் இலங்கை முன்தீர்ப்புச் சட்டத்தில் இருந்து மட்டுமே அது உள்ளீடுகளைப் பெற்றது.

எமது நாடு தீவாக அமைந்திருந்தாலும் உலகம் முழுவதும் சுற்றித் திரியும் புலமை மற்றும் தொழில்சார் சுழியோட்டங்களில் இருந்து எந்த

ஒரு நாடும் தனிமையாக்கப்படுவதில்லை. தெற்காசியப் பிராந்தியத்தில் அரசியல் முடக்கம், ஊழல் மற்றும் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம் ஆகியவற்றின் காரணத்தினால் தெற்காசிய நீதிமுறை மிகவும் செயற்பாட்டியம் கொண்டதாக மாறியுள்ளது. பாகிஸ்தான் நீதிமுறைக்கு ஓர் அற்புதமான காலகட்டம் இருந்தது. நீதிபதிகளிற்கு அஸ்மா ஜெஹாங்கிர் போன்ற ஆளுமைகள் தலைமை தாங்கினர்.³⁶ எவ்வாறாயினும் இன்று பாகிஸ்தான் உயர் நீதிமன்றத்தின் கட்டற்ற செயற்பாட்டியம் தொடர்பில் சில அவதானங்களும் கரிசனைகளும் காணப்படுகின்றன. ஏ.ஜி. நூ ராணி பின்வருமாறு எழுதுகையில் பலரும் இணங்குகின்றனர்: “நீதிமுறை செயற்பாட்டியம் தன்னடக்கத்தின் மூலம் பெறப்படும் போது மாத்திரமே அது ஓர் உயர் ஒழுக்கமாகும்” (Noorani 2019). இந்திய உயர் நீதிமன்றம் சில புத்தாக்கமிக்க தீர்ப்புக்களை வழங்கியுள்ளது.³⁷ ஆபிரிக்காவில் தெற்கு ஆபிரிக்க மற்றும் கென்ய நீதிமன்றங்கள் முன்னேறி வருகின்றன. அகத்தாண்டுதலுக்காக நாம் இனிமேலும் மேற்கினை மட்டும் பார்க்கவேண்டும் என்கின்ற நிலை 1970களில் இருந்து இல்லாமலானது. தெற்காசிய நீதிமுறை செயற்திறன் மிக்கதாக மாறியுள்ளது. அதன் வகிபாத்திரத்தினைப் புரிந்துகொள்கின்றது. மேலும் அதன் சுயாதீனத்தினைத் தக்கவைப்பதற்குப் போராடும். இந்தக் குறிப்பிட்ட வழக்கிலுள்ள சட்டவியல் எதுவாயினும் சுய விழிப்புள்ள நீதிமுறை அதன் எல்லைகளை அதுவே குறிக்கின்ற முன்னேற்றம் ஒரு பாரிய வெற்றியாகும்.

எனவே இந்த வழக்கானது உயர் நீதிமன்றத்தின் புதிய மற்றும் முன்னேற்றகரமான யுகத்தினைக் குறித்து நிற்கின்றது. சட்டத்தின் ஆட்சியும் அரசியலமைப்பின் மேலாண்மையும் மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்பின் முழுக் கட்டமைப்பினூடும் சட்டத்தின் ஆட்சி ஊடுருவிச் செல்வதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. யுத்தத்தினையும் சமாதானத்தினையும் பிரகடனப்படுத்துவதற்கான ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தினைத் தவிர வேறு கட்டற்ற தற்றுணிபு இனி இருக்காது. ஜனாதிபதியின் மேலாண்மை அல்லது பாராளுமன்றத்தின் மேலாண்மை ஆகியவற்றினை விலையாகக் கொடுத்து அதிகார வேறாக்கலும் உள்ளகப் பொறிமுறைகளும் வலுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக 2009 – 2014 யுகத்தில் எது குழப்பமாக இருந்ததோ அல்லது விவாதிக்கப்பட்டதோ அது இன்று தெட்டத்தெளிவானதாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்புக்கள் என்பவை சட்டத்தரணிகளுக்கும் நீதிபதிகளுக்கும் உரித்தானவை மட்டுமல்ல. அவை மக்களின் தீவிர உணர்வுகள் பற்றியவையுமாகும். இளம் புலமையாளரான ரோஹிட் டே மக்களின் அரசியலமைப்பு எனும் ஒரு நூலினை வெளியிட்டுள்ளார். இந்தியக் குடியரசில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் நாளாந்த விளைவினை அந்த நூல் கலந்துரையாடுகின்றது. இந்தியாவில் வெற்றிகரமான அடிப்படை உரிமைகள் வழக்குகள் பற்றிய கலந்துரையாடல், பிரசைசுகள் விழிப்புடன் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கையில் உயர் நீதிமன்றம் மிகவும் செயற்றிறனுடன் பதிற்செயற்பாடாற்றுகின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது. இலங்கையில், 2018 ஆம் ஆண்டின் 52 நாட்கள் நெருக்கடி நிலையின் போது இலங்கை அரசியலமைப்பின் பிரதிகள் பல விற்றுத் தீர்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஒவ்வொருவரும் உறுப்புரை 33 மற்றும் 70 ஆகியவற்றில் நிபுணர்களாகினர். அரசியலமைப்பு உயிர் பெற்றதுடன் சாதாரண மக்களுக்கும் அது அர்த்தமுடையதாக மாறியது. சமூக ஊடகத்திலும் சிலவேளைகளில் வீதியிலும் அவர்களின் சக்தி சூழலை விசையுந்தம் கொண்டதாக மாற்றியது. இதனால் உலகம் தம்மை அவதானித்துக்

கொண்டிருக்கின்றது என்பதை நீதிபதிகள் அறிந்துகொண்டனர். சட்டப் பகுப்பாய்வு மற்றும் எழுத்துக்களில் பாரிய சமூகத்தின் வகிபாத்திரம், சாதாரண பிரசைசுகளின் ஊக்கம் மற்றும் செயற்பாட்டியம் ஆகியவை, குறிப்பாக அடிப்படை உரிமைகள் வழக்கில் புறக்கணிக்கப்பட்டன. கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் பெரும் சட்டத் தருணங்களில் அதிகமானவை உருவாகக் காரணம் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் மேலும் நீதிமன்றங்களில் நீதி கோரிப் போராடும் சமூக இயக்கங்களின் வளர்ச்சியின் முக்கியமான பாகங்களாக அந்தத் தருணங்கள் அமைந்திருந்தமையினால் ஆகும். இயக்கத்தின் பிரசைசுகளும் சட்டத்தரணிகளும் பகுப்பாய்வும் சொல்லாடலும் நீதிமுறைக்குச் செல்வதற்கு முன்னமே அவற்றினைக் கட்டமைக்கின்றனர். ரோஹிட் டே எழுதுவதைப் போல், “பிரசைசுகள், வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் சட்டத்தரணிகள், நாங்கள் அரசியலமைப்பினைப் பார்க்கையில், நானு அடிக்கும் பறை கேட்கின்றதா எனப் பார்க்கவேண்டும். ஏனெனில் அரசியலமைப்பின் கதைகள் நீதிமன்ற அறைகளுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் உருவாக்கப்படுகின்றன என எமக்கு ஞாபகப்படுத்துவதற்காக. (Rohit De 2018).

குறிப்புகள்

- 1 அமெரிக்க யதார்த்தவாத சிந்தனையானது பிரயோகக் கொள்ளை என்ற வகையில் சட்டம் தொடர்பில் கரிசனை கொண்டுள்ளதுடன் வழக்குகள் தொடர்பில் கவனம் செலுத்துதல் மற்றும் நீதித்துறையினை சட்டத்தின் பிரதான காரணியாக பார்க்கின்றது.
- 2 திறனாய்வுச் சட்ட கற்கை அமைப்பானது, நீதிமன்ற அடிப்படைக்குள் சமூகத்தில் அதிகார சமமின்மை பகுப்பாய்வு தொடர்பாக சட்டத்தின் பிரயோகம் மற்றும் உருவாக்கத்தில் வெளிப்படைத் தன்மையினை இலக்காகக் கொண்ட திறனாய்வு சட்ட சிந்தனையினைக் கொண்டதாகும்.
- 3 ‘பூரண பதிப்புரு: அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கலுக்கான முன்மொழிவுகள்’, கொழும்பு ரெலிகிராப், 2013 ஏப்ரல் 6 ஆந்திகதி, பார்க்க: <https://www.colombotelegraph.com/index.php/full-text-proposals-for-constitutional-reform/>
- 4 ஜோன் ஒஸ்டின் பலராலும் பகுப்பாய்வு மிக்க சட்டவியலை உருவாக்கியவர் எனக் கருதப்படுகின்றார். மேலும், மிகவும் குறிப்பாக, சட்டச் சாத்தியவாதம் என அறியப்படுகின்ற சட்டத்திற்கான அணுகுமுறை. பார்க்க மொரிசன். டபிள்யூ. எல்.ஜோன் ஒஸ்டின். ஸ்டான் போர்ட்: ஸ்டான் போர்ட் பல்கலைக்கழக அச்சகம் (1982)
- 5 மர்பரி எதிர் மடிசன் அமெரிக்க முன்தீர்ப்புச் சட்டம், 5 ஐ.அ 137 (1803), முதற்தடவையாக காங்கிரசின் செயல் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது எனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இதன்மூலம் நீதிமுறை மீளாய்வு நிறுவப்பட்டது. 1789ஆம் ஆண்டின் நீதிமுறைச் சட்டத்தின் ஒரு பிரிவு (குறிப்பாக நீதிமன்றம் கீழ் நீதிமன்றத்திற்குக் கட்டளையிடுவதை அதிகாரமளிக்கும் பிரிவு 13) அரசியலமைப்புக்கு முரணானது என்றும் செல்லுபடியற்றது என்றும் உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அரசியலமைப்பிற்கும் காங்கிரசினால்

- நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்திற்கும் இடையில் ஏதாவது முரண்பாடு ஏற்படுகையில் எப்போதும் அரசியலமைப்பே முன்னுரிமை பெறவேண்டும் எனப் பிரதம நீதியரசர் ஜோன் மார்க்ஷல் பிரகடனப்படுத்தினார்.
- 6 பாராளுமன்ற மேலாண்மை என்பது சில பாராளுமன்ற ஜனநாயகங்களில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலுள்ள ஒரு கருத்தியலாகும். சட்டவாக்க அமைப்பே திட்டவட்டமான இறைமையினைக் கொண்டுள்ளது மேலும் அது ஏனைய அனைத்து அரசாங்க நிறுவனங்களை விட, நிறைவேற்று அல்லது நீதிமுறை அமைப்புக்கள் உள்ளடங்கலாக, உயர்ந்தது என்ற கருத்தினை அது கொண்டுள்ளது. முன்னைய சட்டவாக்கங்கள் எவற்றினையும் சட்டவாக்க அமைப்பு மாற்றலாம் அல்லது இல்லாமலாக்கலாம் எனவே அது எழுத்திலான சட்டத்தினால் (சில சந்தர்ப்பங்களில் அரசியலமைப்பினால் கூட) கடப்படுத்தப்பட்டதல்ல அல்லது முன்னுதாரணத்தினால் கடப்படுத்தப்பட்டதல்ல எனும் கருத்தினை அது கொண்டுள்ளது
- 7 பிரேமசந்திர எதிர் மேஜர் மொண்டேகு ஜயவிக்கிரம (1994) 2 இலங்கை சட்ட அறிக்கை
- 8 ஆசிய அறிக்கை, “இலங்கையின் நீதித்துறை : அரசியல்மயப்பட்ட நீதிமன்றங்கள், சர்வதேச நெருக்கடிக் குழு. 2009 யூன். பக்கம் 11
- 9 மில்லர் எதிர் ஜோன்சன், 515 ஐ.அ 900 (1995)/ சோ எதிர் ரெனோ, 509 ஐ.அ 952 (1993)/ புஷ் எதிர் வெரா, 517 ஐ.அ 952 (1996)
- 10 இலங்கை சனநாயக சேசாலிசக் குடியரசின் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 62(2) பாராளுமன்றம் விரைவாகக் கலைக்கப்படாவிட்டால் ஒவ்வொரு பாராளுமன்றமும் அதன் முதற் கூட்டத்திற்காக நியமிக்கப்பட்ட திகதியிலிருந்து ஆறு வருடங்களுக்குத் தொடரும். அதைவிடக் கூடுதலாக இல்லை. குறிப்பிட்ட அந்த ஆறு வருடங்களின் காலாவதித் திகதி பாராளுமன்றத்தின் கலைப்பாகச் செயற்படும்.

- ¹¹ ஒருமித்த விலக்கிவைப்பு, நியதிச் சட்டக் கட்டமைப்பிலுள்ள ஒரு கோட்பாடு: ஒரு பிரிவின் ஒன்று அல்லது ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட விடயங்கள் மிகவும் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்பட்டால் அதே பிரிவின் ஏனையவை விலக்கிவைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ¹² அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை154எ (11).
- ¹³ அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பிரிவு 2 வாசகம் 2 உடன்படிக்கை வாசகமாகும்
- ¹⁴ அரிஸ்டோடல், நிக்கோமேச்சியன் விழுமியங்கள், பார்னஸ் நீதிபதி, தொகுதி 3, பிரின்ஸ்டன்: பிரின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழக அச்சகம் (1995)
- ¹⁵ சட்டத் தகவல் பிரிவு, கோணல் பல்கலைக்கழகம், “புதிய சமத்துவ பாதுகாப்பு” w.w.w.law.cornell.edu
- ¹⁶ நாகானந்த கொடித்துவக்கு எதிர் தேர்தல்கள் ஆணையாளர் மற்றும் ஏனையோர் உ.நீ (எழுத்தாணை) 05/2015, 2015 நவம்பர் 26.
- ¹⁷ பார்க்க – பேர்ட் நெயுபோரன், இந்திய உயர் நீதிமன்றம், 1 சர்வதேச நீதிபதி. அரசியலமைப்பு எல் 476 எல் 476 (2003)
- ¹⁸ டூள்ள்சுஹூக், “ஏ.வீ. டைசி மற்றும் ஐரிஸ் வினா: 1870-1922”. ஐரிஸ் தீர்ப்பு, 1980.
- ¹⁹ ஆர்.சம்பந்தன் எதிர் சட்டமா அதிபர் உ.நீ அடிப்படை உரிமைகள் விண்ணப்ப இல. 351/ 2018, 2018 டிசம்பர் 13, பக்கம் 87
- ²⁰ அதே பக்கம் 67.
- ²¹ அதே - பக்கம் 85
- ²² அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 33(2).
- ²³ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை62(2).
- ²⁴ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை70(3)
- ²⁵ டூவோர்கின், ஆர், உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளல் - கேம்பிரிஜ் : ஹாவார்ட் பல்கலைக்கழக அச்சகம், 1978
- ²⁶ பார்க்க அதே, 1
- ²⁷ பார்க்க அதே,1
- ²⁸ “சட்டச் சாத்தியவாதம்” சட்ட முறைமையினை ஒரு மூடிய முறைமையாகவும் தர்க்கரீதியான முறைமையாகவும் பார்க்கின்றது. இதில் சரியான தீர்மானங்களை சமூகக் கருதுகோள்கள், நெறிசார்ந்த தீர்மானங்கள் ஆகியவற்றினைக் கருத்திற்கொள்ளாது முன்தீர்மானிக்கப்பட்ட சட்ட விதிகளில் இருந்து ஊக்கிக்கமுடியும். ஆனால் நிகழ்வுகளின் கூற்றில் இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. அவை தர்க்கரீதியான விவாதங்கள், சான்று மற்றும் ஆதாரம் ஆகியவற்றின் மூலம் நிறுவப்படக்கூடியதாகும்.
- ²⁹ மொய்னுதின் எதிர் உத்தர பிரதேச மாநிலம் வழக்கில் தேவன் நீதிபதி இந்திய அறிக்கை 1960 – 484 பக்கம் 491
- ³⁰ ஆர்.சம்பந்தன் எதிர் சட்டமா அதிபர் உ.நீ அடிப்படை உரிமைகள் விண்ணப்ப இல. 351/2018,2018 டிசம்பர் 13, பக்கம் 64
- ³¹ அதே பக்கம் 72
- ³² மேற்கோள், சிரிபவன்,விஜேரத்தன் எதிர் வர்ணபால உ.நீ. (அ.உ.) 305/2008,03 மே2010, சரத் சில்வா, வாசுதேவ நாணயக்கார எதிர் சொக்சி மற்றும் ஏனையோர் உ.நீ. (அ.உ.) 29/2007மே2008, மார்க் பெர்ணாண்டோ, த சில்வா எதிர் அதுகோரல் உ.நீ. (அ.உ.) 76/92மார்ச்1993, ஈவா வனசுந்தர, பிரேமலால் பெரெரா எதிர் திஸ்ஸகரவியத்த உ.நீ. (அ.உ.) 18/1985மே1985, சிராணி திலகவர்தன, சுகதபால மெண்டிஸ் எதிர் சந்திரிகா குமாரதுங்க உ.நீ. (அ.உ.) 352/07ஜூலை 2008, பிரியந்த ஜயவர்தன, ஜாதிகசேவக சங்கமய எதிர் இலங்கை ஹதபிம அதிகாரசபை உ.நீ. (அ.உ.) 15/201316 டிசம்பர் 2015. சிராணி பண்டாரநாயக்க, கமகே எதிர் பெரெரா உ.நீ. (அ.உ.) 16/200218 ஆகஸ்ட் 2005.
- ³³ ஆர்.சம்பந்தன் எதிர் சட்டமா அதிபர் - உ.நீ அடிப்படை உரிமைகள் விண்ணப்ப இல.351/2018,2018 டிசம்பர் 13, பக்கம் 64

³⁴ அதே, பக்கம் 66

³⁵ பாகிஸ்தானில் நீதித்துறை செயற்பாடு மற்றும் ஜனநாயகத்திற்கான உணர்த்தல்கள் (சட்டத்தரணிகளின் விடய ஆய்வு) wc2018.ipsa.org>congress>paper

³⁶ அருண் கே. திருவேங்கடம் “பண்முக சமூகத்தில் நீதித்துறையின் பங்களிப்பினை மீள்பரிசீலனை செய்தல்”, எஸ். கினானி. தெற்காஸியாவில் ஒப்பீட்டு அரசியலமைப்பு, புதுடில்லி, ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழக அச்சகம், 2013 பக்கம் 341.

³⁷ பார்க்க: ஓபன் குளோபல் ரைட்ஸ், ஜய்னா கோதாரி, சமூக மாற்றத்தில் இந்திய உயர் நீதிமன்றத்தின் முக்கிய தீர்ப்பு முடிபெட்டியுடனானவள.முசப

உசாத்துணைகள்

- ஏ.ஜி.நூராணி, நீதித்துறை செயற்பாடு, டாவன், 2019 பெப்ரவரி 18
- ஏ.வி. டைசி, அரசியலமைப்புச் சட்டம், ஒக்ஸ்போர்ட் 1915
- அரிஸ்டோடல், நிக்கோமேச்சியன் விழுமியங்கள், பார்னஸ் நீதிபதி, தொகுதி 3, பிரின்ஸ்டன்: பிரின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழக அச்சகம் (1995)
- இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை4 (இ)
- அசங்க வெலிகல,வதந்திகளை உருவாக்குதல்: சனாதிபதி சிறீசேனவின் செயற்பாடுகள் சட்டரீதியற்றதாகியது ஏன்...?: groundviews.org.2018/11/01
- பாகர் எதிர் கார் (1962) 369 ஐக்கிய அமெரிக்கா 186
- டிரோஹிட், மக்கள் அரசியலமைப்பு: இந்திய குடியரசில் தினசரி வாழ்வின் சட்டம். பிரின்ஸ்டன்: பல்கலைக்கழக அச்சகம், 2018 பக்கம் 214
- எதிரிகுரிய எதிர் நவரத்தன் மற்றும் ஏனையோர் உயர் நீதிமன்றம், விண்ணப்ப இல. 109/84.
- ஹார்ட், எச்.எல்.ஏ. (1961) சட்ட எண்ணக்கரு, ஒக்ஸ்போர்ட்:க்லரென்டன் அச்சகம்
- ஜாதிகசேவக சங்கமய எதிர் இலங்கை ஹதபிம அதிகாரசபை உ.நீ (அடிப்படை உரிமைகள்) விண்ணப்ப இல. 15/2013உ.நீ அறிக்கை 2015 டிசம்பர் 16
- கருணாதிலக மற்றும் ஏனையோர் எதிர் தயானந்த திசாநாயக்க, தேர்தல்கள் ஆணையாளர் மற்றும் ஏனையோர்(4) 2003 1
- கெல்ஸன், எச்,“சட்டத்தின் தூய கொள்கை”, பேர்க்லி, பேர்க்லி பல்கலைக்கழக அச்சகம்,1962.
- ராஸ், நீதிபதி. “அடிப்படை விதிகளின் கல்ஸன் கோட்பாடு” “நீதித்துறை தொடர்பான அமெரிக்க சஞ்சிகை”, 9 (1):94-111 (1974).
- சட்டத் தகவல் அலகு, கோர்னல் பல்கலைக்கழகம்,“புதிய சமத்துவ பாதுகாப்பு”w.w.w.law.cornell.edu
- மல்லிகாராச்சி எதிர் சிவா பசுபதி, சட்டமா அதிபர் 1984
- முத்துவீரன் எதிர் அரசு(5 இலங்கை சட்ட அறிக்கை 126 பக்கம் 130)
- நிக்கொன் எதிர் பிட்ஸ்ஜெரால்ட், 457 ஐ.அ 731 (1982)
- பைனே தோமஸ். கோமன் சென்ஸ். ஐக்கிய அமெரிக்கா, 1776 சனவரி 10
- ஆர்.சம்பந்தன் மற்றும் ஏனையோர் எதிர் சட்டமா அதிபர் உ.நீ அடிப்படை உரிமைகள் விண்ணப்பம் 351/2018, 2018 டிசம்பர் 13 பக்கம் 52
- சிங்கராசா எதிர் சட்டமா அதிபர்(2013) 1 இலங்கைச் சட்ட அறிக்கை 245
- சோமாவதி எதிர் வீரசிங்ஹ மற்றும் ஏனையோர் உ.நீ (அடிப்படை உரிமைகள்) 665/2012, 1990 நவம்பர் 20
- தேநுவர எதிர் பாராளுமன்ற சபாநாயகர் உ.நீ 665/2012, 2014 மார்ச் 24
- டூள்ள்சு, ஹூக்,“ஏ.வீ. டைசி மற்றும் ஐரிஸ் வினா: 1870-1922”. ஐரிஸ் தீர்ப்பு, 1980.

அரசியலமைப்பியல் மீது இலங்கைக் கலாச்சாரம்

எவ்வாறு அரசியல் கலாச்சாரம் எமது அரசியலமைப்பினை கட்டமைத்துள்ளது

சகுந்தலா கதிர்காமர்

இந்தக் கட்டுரையில் ஆசிரியர் இலங்கையில் கலாச்சாரம் மற்றும் அரசியலமைப்புவாதம் ஆகியவற்றுக்கிடையிலான தொடர்பினைப் பகுப்பாய்வு செய்வதுடன் குறிப்பாக இலங்கையின் அரசியல் கலாச்சாரம் எவ்வாறு இலங்கையின் அரசியலமைப்பு கலாச்சாரம் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பதனையும் எவ்வாறு அதனைக் கட்டமைக்கின்றது என்பதனையும் பரிசீலிக்கின்றார்.

‘இலங்கையில் அண்மையில் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட மெல்போர்ன்¹ மன்று வட்டமேசைக் கலந்துரையாடலின் தலைப்பாக அமைந்திருந்தது ‘அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்தில் கலாச்சாரத்தின் தாா்பரியங்கள்’ என்பதாகும். தெற்கு¹ மற்றும் தெற்காசிய² மற்றும் ஆசிய பசுபிக் பிராந்தியங்களைச்³ சேர்ந்த பங்குபற்றுனர்களுடன் இத்தலைப்புத் தொடர்பாக மிகவும் உற்சாகமான கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது.⁴ இலங்கை நீண்டகாலமாக அரசியலமைப்புருவாக்க நிலையில் இருந்து வருகின்ற காரணத்தினால் இந்தக் கலந்துரையாடல் குறிப்பாகப் பொருத்தமானதாகவும் பயன்மிக்கதாகவும் அமைந்திருந்தது.

இவ்வகையான ஆய்வுகள், கலாச்சாரத்திற்கும் அரசியலமைப்பியலுக்கும் இடையிலான உறவினைப் பரிசீலிப்பதற்கு நீட்டிக்கப்பட வேண்டுமென்பதுடன் அரசியலமைப்பினுள் பொதிந்துள்ள விழுமியங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்து அவற்றினை வலுப்படுத்துவதற்காக கலாச்சாரத்தின் தாக்கத்தினை ஆராய்வதற்கும் நீட்டிக்கப்படவேண்டுமென நான் நம்புகின்றேன். கலாச்சாரம் எனும் அரியத்தினைப் பயன்படுத்தி, குறிப்பாக அரசியல் கலாச்சாரம் என்கின்ற அரியத்தினைப் பயன்படுத்தி இலங்கையிலே அரசியல் விருத்தி மற்றும் சட்டவியல் ஆகியவற்றினைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நான் பல வினாக்களைத் தொடுக்க விரும்புகின்றேன். மிக முக்கியமாக இலங்கை அதன் தனித்துவமான சட்ட மற்றும் அரசியல் முன்னுதாரணங்களினால் கட்டமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புக் கலாச்சாரத்தினை கொண்டுள்ளதா அல்லது அரசியலமைப்பியலின் பரந்த விழுமியங்கள் அரசியலமைப்புக் கலாச்சாரத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றனவா? அரசியலமைப்பினைக் கட்டமைப்பதில் இலங்கையில் அரசியல் கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் என்ன?

சகுந்தலா கதிர்காமர் சட்டத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான அற நிலையத்தின் நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளராவார்.

இலங்கையிலே ‘கலாச்சாரம்’ என்பது வெவ்வேறு வகையிலும் மிகவும் விரிவாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. கொடை வள்ளல்களாக இருந்த ஞானமிக்க அரசர்கள் வாழ்ந்த மற்றும் செழித்தோங்கிய விவசாயப் பொருளாதாரம் நிலவிய பெருமை மிக்க கடந்த காலத்தினைப் புகழ்வதற்கு கலாச்சாரம் மிகவும் விபரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இந்த வரலாற்றுக் கதைகள் அழிவு ஏற்படுத்திய யுத்தத்தினை மறைத்து, ஆட்சியினைப் பிடிப்பதற்காக அரசனையோ அல்லது அரசியையோ கொலைசெய்த எண்ணற்ற சம்பவங்களை மறைத்து, மக்கள் பிரஜைகளாக இருக்கவில்லை அடக்கி ஆளப்பட்ட குடிகளாகவே இருந்தனர் என்கின்ற யதார்த்தத்தினையும் அழகாக மறைக்கின்றன. பெருமிதம் நிரம்பிய இந்தக் கலாச்சாரப் பிரதிநிதித்துவம் சமூகத்தின் உச்சியில் இருந்து பார்க்கப்படுகின்றது. இருப்பினும் இதுவே உண்மைத்தன்மை மிக்கது என்றும் சர்வதேச மெச்சுதலுக்குரியது என்றும் கருதப்படுகின்றது. இலங்கையின் தற்காலத் தலைவர்கள் சிலர் இந்தப் பெருமித வரலாற்றினை அங்கலாய்ப்புடன் நினைவு கூர்பவர்களாக இருக்கின்றனர் - இந்தக் கடந்த காலப் பெருமிதத்தின் சில அம்சங்களை மீண்டும் கைப்பற்றும் ஆசை அவர்களுக்கு உண்டு.⁵

இலங்கையின் தனித்துவமான “கலாச்சாரம்” பொதுவாக எம்மை உலகின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து பிரிப்பதற்காகக் குறிப்பிடப்பட்டு வருவதுடன் மிகவும் குறிப்பாக மேற்குலகிலிருந்து⁶ எம்மைப் பிரிப்பதற்காகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மிகவும் பொதுவாக, இந்த நாட்டிலே மனித உரிமைகளின் சர்வதேசத் தன்மைகளை வலியுறுத்திக் கூறினால் அது மேற்கத்தேய விழுமியம் அன்னியமாகத் திணிக்கப்படுவதாகவும் சமூக உறவுகளின் இணக்கம் அதனால் குழப்பப்படுவதாகவுமே இலங்கையின் சில அரசியல் மற்றும் ஆன்மிகத் தலைவர்களினால் பார்க்கப்படுகின்றது.⁷

1391 ஆம் ஆண்டிலே பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டு இலங்கையின் பிரதமராக ஒரு பெண் தெரிவுசெய்யப்பட்டு, உலகின் முதற்பெண் பிரதமராக அவர் அமைந்ததுடன்⁸ பெண்கள் வாக்காளர்களாகவும் தொழில்வாய்ப்பிலும் உயர்கல்வி நிறுவனங்களிலும் முனைப்பான செயற்படுனர்களாகவும் திகழ்ந்து வருகின்ற போதிலும் இலங்கை தொடர்ந்தும் ஓர் ஆணாதிக்க சமூகமாகவே காணப்படுகின்றது. இந்த ஆணாதிக்க கலாச்சாரம் சமத்துவத்தினை உத்தரவாதப்படுத்துகின்ற மற்றும் பால்நிலைப் பாகுபாடுகளுக்கு எதிராகப் பாதுகாப்புக்களை

வழங்குகின்ற அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளை விகாரப்படுத்துவதை இயலுமாக்குகின்றது. மறுபுறத்திலே, தனியார் சட்டங்கள் முக்கியமான வழிகளில் பெண்களுக்கெதிராகப் பாகுபாடு காட்டுகின்றன என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் அத்தனியார் சட்டங்களைப் பிரதான அரசியல் கட்சிகள் அங்கீகரிப்பதன் மூலமாக சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை வலுவாகப் பாதுகாக்க முயற்சிக்கின்றன.⁹ மறுபுறத்திலே சிறுபான்மைச் சமூகங்களுடன் அதிகாரத்தினைப் பகிர்வதென்பது சர்ச்சைக்குரியதாகக் காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் சிங்கள மொழி, பௌத்தம் மற்றும் மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சி அரசு ஆகியவற்றிற்கான சிறப்புரிமைகளை வழங்குகின்ற ஆழமாக வேருன்றியுள்ள பெரும்பான்மைவாத மனப்பாங்கும் அரசியல் மற்றும் கலாச்சாரக் கட்டமைப்புக்களும் அதற்கு எதிராகக் காணப்படுகின்றமையாகும்.

தனியார் சட்டங்கள் என்பவை பெண்களின் வாரிசுரிமை, திருமணம், விவாகரத்துக்கள், பிள்ளைகளை விவாகரத்தின் பின்னர் தம்வசம் வைத்திருத்தல்¹⁰ மற்றும் அவர்களின் பொருளாதார சுயாதீனம்¹¹ 10ஆகியவற்றினை இரண்டாம் நிலைக்கு உட்படுத்துகின்றது என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் தமது கலாச்சாரத் தனித்துவத்தினைப் பாதுகாப்பதற்கு இன்றியமையாதவையெனத் தனியார் சட்டங்களை அங்கீகரிப்பதன் மூலமாக உபதேசிய அடையாளத்தினைப் பாதுகாப்பதன் முக்கியத்துவத்தினை வலியுறுத்தி அடிக்கடி ‘கலாச்சார வாதம்’ என்கின்ற விடயத்திற்குள் சிறுபான்மைச் சமுதாயங்கள் கூட நுழைகின்றன. சிறுபான்மைச் சமுதாயங்கள் கூட தமது உரிமைகளைச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளின் சர்வதேசக் கோட்பாடுகளில் இருந்து வெளிப்படுத்தாமல் குறிப்பிட்ட வகைக்குள் அடங்குகின்ற சொற்பதங்களுக்குள்ளேயே அவற்றினை வெளிப்படுத்தி வருகின்றன.

விடுபாட்டுரிமைக் கலாச்சாரம் மற்றும் அரசியல் வாழ்வினதும் பொருளாதார வாழ்வினதும் சகல வடிவங்களிலும் ஊடுருவிருக்கின்ற ஊழல் ஆகியவற்றிலிருந்து அகன்று செல்வதற்கான தேவை தொடர்பான தெளிவான மனநிலையினைக் கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கையர்கள் அது தொடர்பாக ஆழமாகச் சிந்தித்து இணங்கியிருக்கின்றனர். 2015 இல் இடம்பெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தல் மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தல் ஆகியவற்றிலே “யஹ்பாலனய - நல்லாட்சி”

என்ற கோசம் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது நிலவிவந்த விடுபாட்டுரிமைக் கலாச்சாரம் மற்றும் ஊழல் ஆகியவற்றிற்கான எதிர்வினையாக அமைந்திருந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கெதிரான யுத்தத்தின் போது மனித உரிமைகள் மீறல்கள் தேசிய பாதுகாப்பு என்கின்ற அடிப்படையில் நியாயப்படுத்தப்பட்டன. இந்த மீறல்களுள் அரசியல் எதிரிகள் மற்றும் ஏனைய எதிரிகளின் காணாமற்போதல், சட்டவிரோதக் கொலைகள், குறிப்பாக யுத்தத்தின் பின்னரும் தொடர்ந்த பத்திரிகையாளர்களின் கொலைகள் ஆகியவையும் உள்ளடங்குகின்றன. சுற்றுச்சூழல் பாதிக்கப்படுவது தொடர்பாகவும் தமது சுகாதாரம் பாதிக்கப்படும் அச்சுறுத்தலுக்கு எதிராகவும் தமது வீடுகளிலிருந்தும் காணிகளிலிருந்தும் தாம் வெளியேற்றப்பட்டமைக்கு எதிராகவும் தொழிற்சங்கங்களும் மாணவர்களும் மக்களும் போராட்டம் நடத்திய போதெல்லாம் அவர்களும் இவ்வாறு மோசமான முறையில் நடத்தப்பட்டு துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். “விடுபாட்டுரிமை எனும் கலாச்சாரம்” நன்கு நிலைநாட்டப்பட்டிருந்ததுடன் 2015 ஆம் ஆண்டு தேர்தல்கள் அந்தக் கலாச்சாரத்தினை மறுதலிப்பவையாவே கருதப்பட்டன.

இலங்கையின் அண்மைக்கால வரலாற்றிலே இரண்டு பிரதான கட்சிகளின் உறுப்பினர்களும் ஒன்றுசேர்ந்த சந்தர்ப்பம் மிகவும் நம்பிக்கையூட்டுவதாக அமைந்த தருணமாகும். முன்னெப்பொழுதும் இல்லாதவாறு மூன்றாவது தடவையாக ஜனாதிபதி பதவிக்குப் போட்டியிட்ட ஜனாதிபதியைத் தோற்கடிப்பதற்கு சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளுடன் சேர்ந்து செயற்பட்டு மக்களின் கலந்தாலோசிப்புடன் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பினை வரைவதற்கான தமது கடப்பாட்டினை இவர்கள் வெளிப்படுத்தினார்கள். நிறைவேற்று அதிகாரத்தினை அகற்றி, அரசியலமைப்பு நிறுவனங்களுக்கு அவற்றின் சுயாதீனத்தினை மீள வழங்கி, தேசிய பிரச்சினையைத் தீர்த்து, சிறுபான்மையினருக்கும் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி நிறுவனங்களுக்கும் நீதியினை வழங்குவதாக வாக்குறுதி அளிக்கும் ஓர் அரசியலமைப்பாகவே இந்த அரசியலமைப்பு அமைய இருந்தது. சமுதாயங்களுக்கிடையிலான நல்லிணக்கத்தினைத் தேசிய அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க இருந்ததுடன் வகைப்பொறுப்பு நடவடிக்கைகளை நிலைநாட்டி விடுபாட்டுரிமையினை முடிவுறுத்தி வன்முறை, ஊழல், மற்றும் அரச வளங்களின் துஷ்பிரயோகம்

ஆகியவற்றினை முடிவுக்கு கொண்டுவரவும் அது தீர்மானித்திருந்தது.

இலங்கை அரசியலமைப்பிற்கான 19 ஆவது திருத்தம் இந்தச் செயன்முறையினை நோக்கிய முதற்படிகளைப் பிரதிபலித்தது. நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய ஜனாதிபதி முறைமையினை அகற்றுவதற்குப் பாராளுமன்றத்தின் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையினை இலங்கை அரசியலமைப்பு (1978) தேவைப்படுத்துகின்ற காரணத்தினால் பூரணமான மறுசீரமைப்பு உருவாக்கப்படும் வரையில் 19 ஆவது திருத்தத்தினால் சில படிப்படியான மாற்றங்களை மாத்திரமே ஏற்படுத்த முடியும். இருந்தபோதிலும் 19 ஆவது திருத்தத்தினை நிறைவேற்றியமை சரியான பாதையில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு நடவடிக்கையாகவே கருதப்படுகின்றது. நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கும் சட்டவாக்கத்திற்கும் நீதிமுறை அதிகாரத்திற்கும் இடையில் பரிசீலிப்பிற்கான பொறிமுறைகளினை உருவாக்கியதன் மூலமாகவும் ஜனநாயக வகைப்பொறுப்பினை வலுப்படுத்தியதன் மூலமாகவும் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளை வலுப்படுத்தியதன் மூலமாகவும் சட்டத்தின் ஆட்சியினை மீள நிலைநாட்டுவதற்கு இது வழி வகுத்தது. மேலும் அரசியலமைப்புச் சபையில் சிவில் சமூகப் பிரதிநிதித்துவத்தினை உள்ளடக்கியதன் மூலமாக இது தகவல் அறிவதற்கான உரிமையினை அரசியலமைப்பிற்குள் உள்வாங்கியது. மேலும் இதன் மூலமாக பிரதான அரசியலமைப்பு நிறுவனங்களில் உயர் தகைமையும் பக்கச் சார்புமற்ற பிரதிநிதித்துவம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

அரசியலமைப்பின் திருத்தங்களின் மூலமாக இலங்கையின் அரசியலமைப்புக் கலாச்சாரத்தினை புரிந்து கொள்ளுதல்

அரசியலமைப்பிற்கான 19 ஆவது திருத்தம் இலங்கையின் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமானதாகும். அரசியலமைப்பிற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட 19 திருத்தங்களில் 16 திருத்தங்கள் அரசியலமைப்பு இயற்றப்பட்ட முதல் தசாப்தத்திலேயே நிறைவேற்றப்பட்டன. பல திருத்தங்கள் ஆட்சியில் இருந்த கட்சியின் அரசியல் செயற்பாடுகளைச் சமூகமாக்குவதற்காகவே பெரிதும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் பலனாக அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியலமைப்புத்

திருத்தச் செயன்முறைகள் ஆகியவை கட்சி சார்ந்தவையாகவும் ஆளும் கட்சியின் நிகழ்ச்சி நிரலிற்குப் பங்களிப்பு வழங்குபவையாகவுமே பார்க்கப்பட்டன. மூன்று திருத்தங்கள் இனத்துவ முரண்பாட்டில் நேரடியான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி இலங்கையின் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தின (6, 13 மற்றும் 16 ஆவது திருத்தங்கள்).

1977ம் ஆண்டிலே தேர்வு செய்யப்பட்ட அரசாங்கம் அதீத மட்டத்தில் தேசிய மற்றும் பாராளுமன்ற ஆணையினை¹² பெற்றபோதிலும் ஆரம்ப வருடங்களில் தேசத்தினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான ஒரு பிணைப்பாக அரசியலமைப்பினைப் பயன்படுத்துவதற்கு பாரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. சிறுபான்மையினரின் அடையாளம் மற்றும் பாதுகாப்பு, பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் அரசியல் பங்கேற்பு தொடர்பான கரிசனைகளைப் பூர்த்திசெய்ய இது பயன்படுத்தப்படவில்லை அல்லது சித்தாந்த ரீதியாகப் பிளவு பட்டிருந்த பெரும்பான்மைச் சமுதாயத்திற்கிடையில் அரசியல் கருத்தொருமிப்பினை உருவாக்குவதற்கும் ஆணை பயன்படுத்தப்படவில்லை. மாறாகச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை வலுவிழக்கச் செய்வதில் போட்டி போட்டு ஒற்றுமையாகச் செயற்படுவதற்கே இந்த ஆணையினை அவர்கள் பயன்படுத்தினர்.

13 ஆவது திருத்தமும் அதனைத் தொடர்ந்து உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபைகள் சட்டவாக்கமும்¹³ இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் அழுத்தத்தின் கீழ் இயற்றப்பட்டவையாகும்.¹⁴ அவை அரசியல் குழப்பம் மிகுந்த ஒரு சூழ்நிலையில் பொதுமக்களின் கலந்தாலோசிப்பு அல்லது பொதுமக்களின் விழிப்புணர்வு இன்றி நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் ஒரு ஜனநாயகக் கருத்திட்டத்தினை மேம்படுத்துவதற்கான சாதகமான நடவடிக்கைகளாக இவை ஆரம்பத்தில் பெரும்பான்மையானோரினால் புலனுணரப்படவில்லை. சட்டத்தினாலும் தேசிய கொள்கைக்கு மாகாணசபை அதிகாரங்களை அடிபணிய வைக்கின்ற குறிப்புக்களின் மூலமாகவும் மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக நடைமுறை மூலமாக மாகாண சபையின் செயற்றிறனைக் கீழறுப்பதற்கு காலத்திற்கு காலம் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன (வடக்கு கிழக்கு இணைப்பு மற்றும் திவினெகும் சட்டமூலம் பற்றிய தீர்மானம் தொடர்பான தீர்ப்புக்கள்). தொடர்ச்சியாகப் பல வருடம் நிலவிய மோதல்களின் காரணமாகத் தடைப்பட்டிருந்த மாகாண சபைகள் 2007 ஆம் ஆண்டிலே கிழக்கிலே தேர்தல்கள் நடந்த பின்னரும்

2013 ஆம் ஆண்டிலே வடக்கிலே தேர்தல்கள் நடந்த பின்னரும் இயங்கத்தொடங்கின. எவ்வாறாயினும் ஆரம்பத்தில் மாகாண சபைகளை நிறுவுவதற்குக் காட்டப்பட்ட எதிர்ப்புக்களைத் தாண்டி அவை இன்று அரசியலமைப்புக் கட்டமைப்பின் முக்கியமான அங்கமாகக் கருதப்படுகின்றன. அத்துடன் மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் நாட்டின் சகல பகுதிகளிலும் நடத்தப்பட்டு வருவதுடன் மக்கள் அதில் ஆர்வத்துடன் போட்டியிட்டும் வருகின்றனர். மாகாண சபைகள் அபிலாஷைமிக்க தேசிய மட்ட அரசியல்வாதிகளுக்கான ஒரு பயிற்சிக்களமாகக் கருதப்படுவதுடன் தேசிய மட்டத்திலுள்ள அரசியல் கட்சிகளின் ஆதரவினை அளப்பதற்கான ஒரு அளவுகோலாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

பரந்த மட்டத்திலான பாராளுமன்ற ஆதரவினைப் பெற்றுக்கொண்ட விதிவிலக்கான அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களாக 17 ஆவது திருத்தத்தினையும் 19 ஆவது திருத்தத்தினையும் குறிப்பிடலாம் (அரசியலமைப்பிற்கான 17வது திருத்தம், அரசியலமைப்பிற்கான 19 ஆவது திருத்தம்). இவை ஜனநாயகத்தினை மீளப்பெறுவதற்கான போராட்டமாக அமைந்திருந்தன. எவ்வாறாயினும் 17 ஆவது திருத்தம் செயலற்றதாக மாறி இப்பொழுது 19 ஆவது திருத்தமே சர்ச்சைகளின் மையப்புள்ளியாகக் காணப்படுகின்றது. அதை நிறைவேற்ற அதீத பெரும்பான்மையுடன் வாக்களித்த பாராளுமன்றமே இப்பொழுது அந்த சர்ச்சையில் ஈடுபட்டுள்ளது. ஜனநாயக மறுசீரமைப்பு மற்றும் ஜனநாயகப் புத்துயிர்ப்புக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாக இருந்த இந்த இரண்டு திருத்தங்களும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் விழுமிய முறைமைகளில் போதிய அளவிற்கு ஆழமாக ஊடுருவவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற ஒரு கவலையான குறிகாட்டியாக இது என்கின்ற கேள்வி இப்போது எழுகின்றது. ஏனெனில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசியல் ரீதியாகத் தமக்குச் சௌகரியமாக இருக்கும் போது இவை இரண்டினையுமே கைவிடுவதற்கு தயாராக இருக்கின்றனர் அல்லவா?

பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பினை வரைந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் செயன்முறையிலேயே அரசியலமைப்புக் கலாசாரம் பயணித்தது என்று ஒருவர் வாதிடலாம். இந்தச் செயன்முறையானது கலந்தாலோசிப்பு அற்றதாகவும் பங்கேற்பு அற்றதாகவும் அமைந்திருந்ததுடன் ஆட்சியிலிருந்த கட்சியின் ஒரு தலைப்பட்சமான முயற்சியாகவும் அமைந்திருந்தது. 1972 ஆம் ஆண்டின்

அரசியலமைப்பிற்கான அரசியலமைப்புத் திருத்தம் என்ற பெயரிலேயே பாராளுமன்றச் செயல்முறையின் மூலம் இது கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால் இது எந்த அரசியலமைப்பினைத் திருத்தவெனக் கொண்டுவரப்பட்டதோ அந்த அரசியலமைப்பின் எச்சங்களைக் கூட தன்னுள் ஒருங்கிணைக்கவில்லை. முதலாவது தசாப்தத்தினுள், நிறைவேற்றப்பட்ட திருத்தங்கள் அரசியலமைப்பு எதனை நிறைவேற்ற நினைத்ததோ அந்தக் கோட்பாடுகளையே மீறியவையாக அமைந்திருந்தன.

1978 ஆம் ஆண்டிலே புதிய அரசியலமைப்பிற்கு ஆதரவு வழங்குவதற்கு முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களில் ஒன்றுதான் உறுதியான மற்றும் எதிர்வுகூறத்தக்க அரசாங்கத்தினை அமைப்பதற்கான தேவை என்று கூறப்பட்டது. - இடைக்காலத் தேர்தல்கள் மற்றும் கட்சி தாவல்கள் ஆகியவற்றினால் கீழறுக்கப்படாத அரசாங்கம் பாராளுமன்றக் கட்சித் தாவல்களைத் தடுப்பதற்காக ஒரு கட்சியிலிருந்து மற்றைய கட்சிக்குத் தாவுகின்ற பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அவரது ஆசனத்தினை இழப்பார் எனும் ஏற்பாட்டினை அரசியலமைப்பு வரைஞர்கள் உருவாக்கினர். இந்த நடவடிக்கைக்கான தர்க்க ரீதியான காரணம் வாக்காளர்களே கட்சியினையும் அதன் பிரதிநிதியினையும் தெரிவுசெய்கின்றனர். எனவே அது கௌரவிக்கப்பட்டு பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதாகும். எவ்வாறாயினும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எதிர்க்கட்சியிலிருந்து ஆளும் கட்சிக்குத் தாவுவதை இயலுமாக்குவதற்கான ஓர் அரசியலமைப்புத் திருத்தம் அந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்டவுடன் கொண்டுவரப்பட்டது. இது அரசாங்கத் தரப்பிற்குத் தாவுவதற்கு எதிர்கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கியது. (14 ஆவது திருத்தத்தின் உறுப்புரை 99 (13) அ) திருத்தமானது எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்திற்கு மாறுவதற்கு அனுமதித்ததேயன்றி அரசாங்கத்திலிருந்து எதிர்க்கட்சிக்கு மாறுவதற்கு அனுமதிக்கவில்லை. அரசாங்கம் உருவாகும் போது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தமது தாராள மனப்பான்மையினைக் குறிப்பிட்டுக் கட்சி மாறுவது பொதுவாக இடம்பெறுகின்ற ஒன்றாகும். அவர்கள் அரசாங்கத்துடன் சேர்வதனால் தமது தொகுதிக்குச் சிறந்த முறையில் சேவையாற்றலாம் எனக் குறிப்பிட்டு கட்சி மாறுகின்றனர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆட்சியிலுள்ள அரசாங்கத்திலிருந்து கிடைக்கின்ற நலன்களைத் தனிப்பட்ட ரீதியில் அனுபவிப்பதற்காகவே கட்சி

மாறுகின்றனர். இருப்பினும் இந்த உண்மை அரிதாகவே வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும் சிலவேளைகளில் அபிவிருத்தியின் சில நலன்களை அவர்களின் தொகுதி மக்களும் அனுபவிக்கின்றனர்.

எவ்வாறாயினும் 2018 ஒக்டோபர் 26 ஆம் திகதி இடம்பெற்ற அரசியலமைப்பு சதிப் புரட்சி மூலம் ஜனாதிபதி சிறிசேனவினால் நியமிக்கப்பட்ட மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் பிரதமர் பதவியினைக் காப்பாற்றுவதற்கான பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு பாரிய பேரங்கள் இடம்பெற்றன. தலைசுற்ற வைக்கும் தொகையினைக் கொண்ட பணப் பொதிகள் பரிமாறப்பட்டதாகவும் அவ்வாறான பொதிகளை வழங்குவதற்கான பேரங்கள் பேசப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டன. இந்தக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் சில பதிவுசெய்யப்பட்டு தொலைக்காட்சியிலும் ஒளிபரப்பப்பட்டன. ஆனால் லஞ்சம் பெற்றதற்கான எவ்வித கைதுகளுக்கும் இது இட்டுச்செல்லவில்லை. அல்லது லஞ்சம் கொடுத்தவர்களுக்கோ அல்லது வாங்கியவர்களுக்கோ எவ்விதமான அரசியல் அல்லது சட்டப் பின்விளைவுகளும் ஏற்படவில்லை.

அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களிலேயே மிகுந்த கட்சிச் சார்புடையதும் ஊடுருவுகின்ற ஆட்சியதிகார முறைமையின் அரசியல் கலாச்சாரத்தினை நன்கு எடுத்து விளக்குகின்றதுமான திருத்தமே அரசியலமைப்பிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுத் தோல்வியடைந்த மூன்றாவது திருத்தமாகும். தேவைப்பட்ட மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் ஒற்றை உறுப்பினர் தொகுதியான கலவான தேர்தல் தொகுதியினை இரட்டை உறுப்பினர் தொகுதியாக மாற்றுவதற்காகப் பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதித்துவத்தில் மாற்றம் செய்வதற்கென 1982 ஆம் ஆண்டு திருத்தம் ஒன்று நிறைவேற்றப்பட்டது - ஒரு ஆசனம் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினருக்காக (இடைத்தேர்தலில் தனது ஆசனத்தினை இழந்த அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு இடமளிப்பதற்காக) மற்றைய ஆசனம் தேர்வு செய்யப்பட்ட உறுப்பினருக்காக (இடைத்தேர்தலில் சட்டபூர்வமாகத் தேர்வு செய்யப்பட்ட எதிர்க்கட்சியினைச் சேர்ந்தவருக்கு). இவ்வாறான திருத்தத்திற்கு பொதுமக்களின் ஒப்பங்கோடல் தேவை என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்த அதேவேளை இந்த அரசியல் ஞானம் இறுதியிலே உத்தேச திருத்தம் கைவிடப்படுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது. அரசியல் சௌகரியத்திற்காகவே திருத்தம் கொண்டுவரப்பட இருந்தது

என்பதும் தேவைப்பட்ட அதீத பெரும்பான்மை பாராளுமன்றத்திற்கு உண்மையான பாதுகாப்பல்ல மேலும் அவ்வாறான பெரும்பான்மையினை ஆட்சியில் இருந்த அரசாங்கம் கொண்டிருந்தது என்பதும் அப்பெரும்பான்மையினை அது தான் விரும்பியவாறு பயன்படுத்தவும் துஷ்பிரயோகம் செய்யவும் தயாராக இருந்தது என்பதும் பொதுமக்களுக்குத் தெட்டத் தெளிவாக விளங்கியது.

கடைசியாக 1982 இல் கொண்டுவரப்பட்ட மூன்றாவது திருத்தம் ஜனாதிபதி நான்கு வருடங்களின் பின்னர் மீண்டும் தேர்தலில் நிற்பதனை இயலுமாக்கியது. ஜனாதிபதித் தேர்தலினை அரசியல் ரீதியாக உகந்த நேரத்திலே நடத்துவதற்கு ஆட்சியிலிருந்த ஜனாதிபதிக்கு திருத்தம் அதிகாரம் அளித்தது. அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதும் அதன் சார்பில் அதை வரைந்தோரினால் முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களில் ஒன்றுதான் ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலத்திற்கு அரசியலமைப்பு குறித்த மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட ஆயுட்காலத்தினை ஏற்பாடாக வழங்கியுள்ளது என்பதாகும். ஆனால் இந்தத் திருத்தம் குறித்த பதவிக்காலத்தின் மூலம் கருதப்பட்ட உறுதிப்பாடு மற்றும் நிச்சயமான தன்மை என்பவற்றிற்கான குறிக்கோள்களைக் கீழறுத்தது.

1982 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட 4 ஆவது திருத்தம் முதலாவது பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தினை நீடித்து அதன் ஆக்கக்கூறினைப் பேணுவதற்கானதாகும். இதற்கு ஒப்பங்கோடலினால் ஆதரவு வழங்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் கீழ் இதுவரையில் நடத்தப்பட்ட ஒரேயொரு ஒப்பங்கோடல் அதுவேயாகும். ஐக்கிய தேசியக்கட்சி முகங்கொடுத்த ஆட்சிக்கெதிரான இடைத்தவணை உணர்வுகளின் மத்தியில் 1982 இல் தேர்தல் நடத்தப்பட்டிருந்தால் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தின் கீழ் அதில் வெற்றியடைந்திருக்கும் என்றாலும் பாராளுமன்றத்தில் அதனால் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையினைப் பெற்றிருக்க முடியாது என்றே அரசியல் உபாயமார்க்க வல்லுனர்கள் அடையாளம் கண்டனர். இது தனித்த ஆட்சி அமைப்பினை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து எதிர்கால அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களுக்கு பல்கட்சி ஆதரவினையும் தேவைப்படுத்தும் நிலையினைக் கொண்டுவந்திருக்கும். இவ்வாறான முயற்சிகள் அவசரமாகக் கொண்டுவரப்படும் கட்சிச் சார்புடைய திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படாது என்பதை உறுதிப்படுத்தி சமரசத்தினையும்

கருத்தொருமிப்பு உருவாக்கத்தினையும் தேவைப்படுத்தியிருக்கும். மேலும் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தையும் வலுப்படுத்தியிருக்கும். இருந்த போதிலும் பொதுத் தேர்தலினை நடத்தாமல் ஒப்பங்கோடல் மூலமாக பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தினை நீடிப்பதற்கு அரசாங்கம் விரும்பியது.

1983 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 6 ஆவது திருத்தம் இலங்கையின் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டு மீறலுக்கு எதிரான தடையாகக் காணப்பட்டது. இந்தத் தடையானது யாராயினும் ஒருவர் இலங்கையின் பிராந்தியத்தினுள் தனிநாடு ஒன்றினை நிறுவுவதற்கு ஆதரவளித்தல், அது தொடர்பாகக் கருத்தினை வெளிப்படுத்தல், அதற்கு மேம்பாடு அளித்தல், அதற்கு நிதியுதவியளித்தல், அதற்கு ஊக்கமளித்தல் அல்லது அதற்கு ஆதரவளித்து வாதாடுதல் ஆகியவற்றினை மேற்கொள்வதிலிருந்தும் அவர்களைத் தடை செய்கின்றது. மேலும் திருத்தமானது இலங்கையின் பிராந்தியத்தினுள் தனிநாடு ஒன்றினை நிறுவுவதை தமது நோக்கமாக அல்லது குறிக்கோள்களாக எந்தவொரு அரசியல் கட்சியோ அல்லது வேறு சங்கமோ அல்லது நிறுவனமோ கொண்டிருப்பதையும் தடை செய்கின்றது. இதன் காரணமாகத் தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இருந்து வெளியேற வேண்டியேற்பட்டது. ஏனெனில் அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே சத்தியப்பிரமானம் எடுக்க முடியாத நிலை காணப்பட்டது. ஏனெனில் அவர்கள் தனிநாட்டிற்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுப்பதாகக் கூறியே தமது தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து ஆணையினைப் பெற்றிருந்தனர்.

இதேவேளை, 10 ஆவது திருத்தமானது பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் அவசரகால நிலைமையினைப் பிரகடனப்படுத்துவதற்குப் பாராளுமன்றத்தின் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையினைத் தேவைப்படுத்தும் அரசியலமைப்புப் பாதுகாப்புக்களை இல்லாமல் ஆக்கியது.

1987 ஆம் ஆண்டிலே அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பிற்கான 13 ஆவது திருத்தம் இந்தியாவின் அழுத்தத்தின் கீழ் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது மாகாண சபைகளுக்கு குறிப்பிட்ட மட்டத்தில் தன்னாட்சி அதிகாரத்தினை வழங்குதற்காக அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. பிரிவினைக்கான தமிழ்ச் சிறுபான்மையினரின் அதீத தீவிரவாதக்

கோரிக்கைக்கு எதிரானதாகவே இது கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தத் திருத்தத்தினைக் கொண்டு வந்தமை ஆளும் கட்சியின் ஒற்றுமையினை சீர்குலைத்தது. இதன் காரணமாக சிரேஷ்ட உறுப்பினர்கள் வெளியேறியதுடன் சட்டமூலத்திற்கு வாக்களிப்பதற்குப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு வருகை தருவதை உறுதிப்படுத்த முன்னெப்பொழுதும்ல்லாதவாறு அவர்கள் சேர்க்கப்பட்டனர். பொதுமக்களின் சில பிரிவினர், குறிப்பாகத் தமிழ் மக்கள் இதனைத் தமக்குப் போதாத சட்டவாக்கம் என்றும் காலங்கடந்த சட்டவாக்கம் என்றும் நிராகரித்தனர். சிங்கள மக்களோ இது பிரிவினைக்கான கட்டியம் என்று கூறினர். பல வருடங்களாக மோதல்களின் காரணமாக தமிழ்ச் சமுதாயங்கள் மிகப் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் மாகாண சபைகளை நிறுவ முடியாமல் இருந்தது (வடமாகாணம்). மேலும், எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் மத்திய மயப்படுத்தப்பட்டதாக மேலும் அதிகரித்த அளவில் ஆட்சியதிகாரமாக உருவாகிய நிறைவேற்று அதிகாரம் மாகாண சபைகள் இயங்குவதற்கு என அனுமதித்த நோக்கெல்லையினுள் மாத்திரமே மாகாண சபைகளினால் இயங்கக்கூடியதாக இருந்தது. எவ்வாறாயினும் இன்று மிகவும் உறுதியான பங்களிப்பு மாகாண சபைத் தேர்தல்களில் இடம்பெறுவதுடன் மாகாண சபைகள் பிரிவினைக்கான ஒரு கட்டியமாக இருப்பதை விட தேசிய மட்ட அரசியல்வாதிகளுக்கான பயிற்சிக் களமாகவே அதிகம் பார்க்கப்படுகின்றது. மாகாண சபைகள் தாமே வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளதுடன் வரையறுக்கப்பட்ட வரவு செலவுத்திட்டங்களையும் கொண்டுள்ளது. மேலும் தேசிய கொள்கைகளுக்கு முரண்படாமலே அவை தமது அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கின்றது.

1988 ஆம் ஆண்டிலே அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 14 ஆவது திருத்தம் ஜனாதிபதியின் விடுபாட்டுரிமையினை நீட்டித்தது. இது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையினை 225 ஆக அதிகரித்தது. இதிலே 196 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்படும் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். அத்துடன் 29 ஆசனங்கள் அரசியல் கட்சிகளுக்கு அவை பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளுக்கு விகிதாசாரமான அடிப்படையில் விநியோகிக்கப்பட்டன. இதன் மூலமே தேசியப் பட்டியல் உறுப்பினர்களின் ஆசனங்கள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டன. மேலும் இத்திருத்தமானது ஒப்பங்கோடலின் செல்லுபடியாகக்கூடிய

தன்மையினைத் தெளிவுபடுத்தியது, தேர்தல் மாவட்டங்களை வலயங்களாகப் பிரிப்பதற்காக எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவினை இத்திருத்தம் நியமித்தது. மேலும் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் வெட்டுப்புள்ளி ஆகியவற்றினை அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளின் 1/8 எனத் திருத்தம் தெளிவுபடுத்தியது. அரசியல் கட்சிகள் போதியளவு பாராளுமன்றத்தினைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யாத சமுதாயங்கள், இனங்கள் அல்லது ஏனையோலிருந்தே உறுப்பினர்களை நியமிக்க வேண்டுமெனத் திருத்தம் பரிந்துரைக்கின்ற போதிலும் (அரசியலமைப்பின் 15 ஆவது திருத்தம் மற்றும் உறுப்புரை 99(6)) அவை அவ்வாறு செய்வதற்கான ஆணையினைப் பெறவில்லை. அத்துடன் அரசியல் கட்சிகள் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் தேர்தல்களில் தோல்வியுற்ற தமது கட்சி உறுப்பினர்களைத் தேசியப் பட்டியலுக்கு நியமித்து மக்களின் வாக்குரிமையினைக் கேலிக்கூத்தாக ஆக்கி வருகின்றனர்.

1988 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 16 ஆவது திருத்தம் சிங்களம் மற்றும் தமிழ் மொழி ஆகியவற்றினை நிர்வாகம் மற்றும் சட்டவாக்கத்திற்கான மொழிகளாக்கும் ஏற்பாட்டினை வழங்கியது. குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இது சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு முப்பது வருடங்களின் பின் இயற்றப்பட்டு அரசியலமைப்பின் 13 ஆவது திருத்தத்தின் அமுல்படுத்தலுக்கான யதார்த்தபூர்வமான சட்டகத்திற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கியது.

2001 ஆம் ஆண்டிலே அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 17 ஆவது திருத்தம் ஜனநாயக ஆளுகையினை மேம்படுத்துவதற்காக அரசியலமைப்பு சபை மற்றும் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களுக்கான ஏற்பாடுகளை வழங்குவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தத் திருத்தத்தினை நிறைவேற்ற இரண்டு கட்சிகளினதும் ஆதரவு பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மேலும், இலங்கை ஜனநாயக ஆளுகையிலிருந்து நழுவிச்செல்வதை மீண்டும் தடுத்து நிறுத்தும் ஒரு முயற்சியாகவே இது ஆர்வத்துடன் நோக்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும் இது ஒருபொழுதுமே அமுல்படுத்தப்படவில்லை.

2010 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 18 ஆவது திருத்தமானது (அரசியலமைப்பிற்கான 18 ஆவது திருத்தம் 2010), ஜனாதிபதியினை மீண்டும் தெரிவு செய்வதற்கான எல்லையினைக் குறிப்பிடும் அந்த மிக முக்கியமான வாசகத்தினை அகற்றி,

தேர்தல்கள் ஆணையாளர்கள், மனித உரிமைகள் ஆணையாளர்கள் மற்றும் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஆகிய சுயாதீனமான பதவிகளின் நியமனத்தினைத் தீர்மானிப்பதற்கு பாராளுமன்ற கவுன்சில் ஒன்றினை நியமிப்பதையும் முன்மொழிந்தது. இரண்டு எதிரெதிரான முன்மொழிவுகளைக் கொண்டுவந்ததன் மூலமாக – பதவிக்காலத்தின் எல்லையினை அகற்றி, ஆட்சியிலிருக்கும் போது தனக்கிருக்கும் நலன்களினை உச்சபட்சமாக அனுபவிப்பதற்கான ஜனாதிபதியின் ஆற்றலைப் பரிசீலிப்பதற்கான பொறிமுறையினை அகற்றி, தேர்தல்களில் எல்லையின்றி போட்டியிடுவதற்கு வாய்ப்பளித்து, பரிசீலிப்புகளுக்கான பொறிமுறைக்காக சுயாதீனமான அரசியலமைப்புப் பதவிகளை உருவாக்குவதை அகற்றி பாராளுமன்றத்திற்கு எதைத் தெரிவுசெய்வதென்று தெரியாத ஒரு நிலையினை ஏற்படுத்தியது. இருந்த போதிலும் அன்றைய அரசாங்கம் இந்த திருத்தத்தினை நிறைவேற்றுவதற்கு வளைந்து கொடுக்கின்ற மற்றும் விமர்சிக்காத பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் மூலம் தேவையான பாராளுமன்ற பெரும்பான்மையினைக் கொண்டிருந்தது. இதனைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கையிலே, முடிவற்ற ஜனாதிபதிப் பதவியின் விளைவு எனப் பலரும் அச்சப்பட்ட நிலையில் 2015 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தலிலே ராஜபக்ஷவின் வீழ்ச்சிக்குப் பங்களிப்பு வழங்கிய முக்கியமான காரணியாக இது கருதப்படுகின்றது.

மேற்குறிப்பிடப்பட்டவை அனைத்தும் இலங்கைக்கு எப்பொழுதுமே மறுசீரமைப்புக்களைக் கொண்டுவராத அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களின் அகத்தாண்டுதல் அளிக்காத வரலாற்றினை மீளக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தமையாகும். இலங்கையின் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களின் வரலாறு தாமே இக்காலப்பகுதியில் அரசியலமைப்புக் கலாச்சாரத்திற்கான ஒரு சாளரமாகக் காணப்படுகின்றது. 1978 ஆம் ஆண்டிலே அரசியலமைப்பினை வரைந்து நிறைவேற்றிய கட்சி தான் ஆட்சியிலிருந்த போது அரசியலமைப்பினைத் திருப்தி மிக்கதாகப் பார்த்த அதேவேளை, தான் எதிர்க்கட்சியில் அமர்ந்திருக்கும்போது அந்த அரசியலமைப்பின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட்ட சில துஷ்பிரயோகங்களுக்கு முகம்கொடுத்த போது அந்த அரசியலமைப்பினைத் திருப்தியற்றதாக பார்த்தது. உண்மையிலேயே அரசியலமைப்பினை வரைந்தவர்கள் அதனை வரையும்போது தாம் ஒருநாள் எதிர்க்கட்சியில் அமரும்போது நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய ஜனாதிபதியின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் தாம் வரலாம் என்பதை எதிர்பார்க்கவில்லை. 1978

ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு Rawls குறிப்பிடும் அமிலப் பரீட்சையில் சித்தியடையவில்லை – ஏனையோரின் சுதந்திரத்துடன் பொருந்தும் மிக விரிவான அடிப்படைச் சுதந்திரத்தினைக் கொண்டிருக்கும் உரிமையினை ஒவ்வொரு நபருக்கும் பெற்றுக்கொடுக்கும் பரீட்சை மற்றும் சமூக மற்றும் பொருளாதாரப் பதவிகள் ஒவ்வொருவரினதும் நன்மைக்காக உள்ளன மேலும் அவை சிறப்புரிமைப் பக்கச்சார்பின்றி அனைவருக்கும் கிடைக்கக்கூடியதாக உள்ளன என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விநியோக நீதியின் கோட்பாடுகள் பரீட்சை (Rawls 1971)

1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் கீழ் தாராளமான விழுமியங்கள், மனித உரிமைகள் மற்றும் உறுதியான நிறுவனங்களின் மூலமான பரிசீலிப்புக்கள் ஆகியவை கிரமமாகக் கீழறுக்கப்பட்டன. தாம் எதிர்க்கட்சியில் அமர்ந்திருந்தபோது பிரதான அரசியல் கட்சிகள் நிறைவேற்று அதிகாரம் மிக்க ஜனாதிபதி முறைமையினைப் பதிலீடு செய்யப்போவதாகக் குறிப்பிட்டன ஆனால் தாம் ஆட்சியிலிருந்த போது அதனைப் பேணுவதை அவை சௌகரியமானதாகக் கண்டன. மேலும், தமது அரசியல் நிகழ்ச்சிநிரலினை முன்னகர்த்திச் செல்வதற்கு ஜனாதிபதியின் மேல் குவிக்கப்பட்டிருந்த அசாதாரண அதிகாரங்களை அவை பயன்படுத்துவதையும் சௌகரியமாகப் பார்த்தன. இறுதியாக இலங்கையின் நிறைவேற்று அதிகாரம் மிக்க ஜனாதிபதி முறைமை என்கின்ற அந்த நிறுவனம் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தினைச் சீர்குலைத்துள்ளது என்பதை அவர்கள் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையினை அடைந்தனர்.

2015 ஏப்ரல் மாதத்திலே நிறைவேற்றப்பட்ட 19 ஆவது திருத்தம் ஜனாதிபதியின் பதவிக்கால எல்லையினை அகற்றிய 18 ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்டு செயலற்றுப் போயிருந்த சுயாதீனமான ஆணைக்குழுக்களை மீண்டும் நிறுவுவதற்காகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் 19 ஆவது திருத்தம் தகவல் அறியும் உரிமையினை அறிமுகப்படுத்தியதுடன் சுயாதீனமான ஆணைக்குழுக்களின் நியமனங்களுக்கு மேற்பார்வையினை வழங்குவதற்கு சிவில் சமூகப் பிரதிநிதித்துவத்தினை உள்ளடக்கிய அரசியலமைப்புச் சபையினையும் நிறுவினது. அத்துடன் ஒரு தலைபட்சமாகத் தான் விரும்பியவாறு பாராளுமன்றத்தினைக் கலைப்பதற்கான நிறைவேற்று அதிகாரத்தினையும் அகற்றி எப்பொழுது பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படலாம்

என்கின்ற சூழமைவினையும் வரையறை செய்தது. ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்கள் என அது வரையறுத்து அமைச்சரவையின் அளவினையும் குறைத்தது. தனது மிகப்பெரிய அமைச்சரவைக்காக இலங்கை பிரசித்தி அடைந்திருந்தது - இது தமக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு அணுசரனை வழங்குவதற்கும் அரசியல் விசுவாசத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குமான ஒரு மூலமாகக் காணப்பட்டது.¹⁵ இத்திருத்தத்தின் கீழ் அமைச்சரவை 30 அமைச்சர்களுக்கும் 40 பிரதி அமைச்சர்களுக்கும் மற்றும் அமைச்சரவை அந்தஸ்தற்ற அமைச்சர்களுக்கும் வரையறுக்கப்பட்டது (அரசியலமைப்பின் 19வது திருத்தம் பிரிவு 9 மற்றும் உறுப்புரை 46 (1)). எவ்வாறாயினும் அரசியல் கூட்டிணைவு ஒன்றிற்கு இடமளிப்பதற்கான விதிவிலக்கு உருவாக்கப்பட்டது. ஆகவே தேசிய அரசாங்கம் ஒன்று அமையும் பட்சத்திலே அமைச்சரவையின் அளவு பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்படுமென குறித்துரைக்கப்பட்டது. (அரசியலமைப்பின் 19வது திருத்தம் பிரிவு 9 மற்றும் உறுப்புரை 46 (4)). தேசிய அரசாங்கம் ஒன்று அமையும் போது அமைச்சரவையின் அதிகூடிய அளவு எதுவாக இருக்கும் என்கின்ற வழிகாட்டல்கள் காணப்படவில்லை என்பதுடன் சம்பந்தப்பட்ட கூட்டமைப்புப் பங்காளர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவத்தினை வழங்குவதற்கான அடிப்படையும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதனால் மிகப்பெரிய அமைச்சரவையினை தொடருவதற்கான கதவுகள் இதன் மூலம் திறந்து விடப்பட்டன. இது நடைமுறைச் சாத்தியம் மிக்கதும் உபாயமார்க்கம் மிக்கதுமான ஏற்பாடாக கருதப்படுக்கூடிய அதேவேளை அமைச்சரவையின் அளவினைக் குறைத்து அணுசரனை அரசியல் நடத்துவதை நிறுத்துவதற்கான கடப்பாட்டிற்கான வாய்ப்பினைச் சுருக்கியது.

பிரதமர் அவரது பதவியினைத் துறக்கின்ற சூழ்நிலைகளையும் 19 ஆவது திருத்தம் வரையறை செய்கின்றது. முன்னதாக, பிரதமர் பதவியேற்று ஒரு வருடத்தின் பின்னர் அவருக்கு எவ்விதமான பாராளுமன்ற ஆதரவு இருந்த போதிலும் அல்லது இல்லாத போதிலும் அவரை ஜனாதிபதியினால் பதவியிலிருந்து அகற்ற முடியும்.¹⁶ அரசின் தலைவராகவும் அமைச்சரவையின் தலைவராகவும் பாதுகாப்புப் படைகளின் தலைவராகவும் ஜனாதிபதியே தொடர்ந்தும் செயற்படுகின்ற அதேவேளை ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களைக் குறைத்து தற்றுணிபுமிக்க அதிகாரத்தினைத் தன்னிச்சையாகப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புக்களைக் குறைத்து விரிவான அடிப்படையிலான மற்றும்

அடிப்படை அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புகளுக்கு ஆதரவு வழங்கக்கூடிய ஒரு தளத்தினை உருவாக்குவதே 19 ஆவது திருத்தத்தின் தெளிவான குறிக்கோளாகும்.

‘யஹ்பாலனய’ நல்லாட்சி அரசாங்கம் இதனைத் தொடர்ந்து ஊழல் மற்றும் மோசடிகளில் சிக்கிக்கொண்ட காரணத்தினால் நகைப்புக்குரிய ஒரு விடயமாக மாறியது. மேலும் யுத்தக் குற்றங்களை நிகழ்த்தியோர், நிதி மோசடிகளை நடத்தியோர் மேலும் அதிகார துஷ்பிரயோகங்களை நடத்தியோர் ஆகியோரைச் சட்டத்தின் முன் கொண்டுவருவதற்கும் இந்த நல்லாட்சி அரசாங்கம் தயக்கத்தினை வெளிப்படுத்தியது. இதன் மூலமாகவும் இது ஒரு நகைப்புக்குரிய அரசாங்கமாக மாறியது.

ஒரு பிரதமரை பதவியிலிருந்து அகற்றி, மற்றொரு பிரதமரைப் பதவியில் அமர்த்தி மேற்கொண்ட 2018 ஒக்டோபர் 26 ஆம் திகதியின் நடவடிக்கையின் பின்னர் இலங்கையின் அரசியல் சொல்லாடலில் ‘கலாச்சாரம்’ எனும் கருத்தியல் மீண்டும் மத்திய இடத்தினைப் பிடித்துக்கொண்டது. “கலாச்சார மோதலின்” காரணமாகத் தன்னால் பிரதமருடன் பணியாற்றுவது சாத்தியமற்றதென ஜனாதிபதி குறிப்பிட்டார். பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையினைக் கொண்டிருந்த பிரதமரைப் பதவியிலிருந்து அகற்றி, பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையினைக் கொண்டிராத ஒருவரை அப்பதவிக்கு நியமித்தமை மூலம் அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளை மற்றும் சட்டரீதியாக காரணங்களைத் தவிர்த்துச் சென்ற விடயத்திலே சட்டரீதியான வியாக்கியானங்களுக்கு காரணம் கற்பிப்பதற்கும் இவற்றினை மேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்துவதற்கும் கலாச்சார ரீதியாகப் பொருந்தாமை எனும் காரணம் பயன்படுத்தப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் கலாச்சாரமும் அமைச்சரவையின் கலாச்சாரமும் தனக்கும் இலங்கையின் பெரும்பான்மையானோருக்கும் அன்னியமானதாக இருப்பதாக வாதிட்ட ஜனாதிபதி அதனாலேயே தான் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவை பதவியிலிருந்து அகற்றியதாகத் தனது செயலை நியாயப்படுத்தினார். முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்த அபிவிருத்திக் கலாச்சாரம் மற்றும் முன்னுரிமைகள் இலங்கைக் கலாச்சாரத்திற்கு அன்னியமானவையெனவும் ஜனாதிபதி குறிப்பிட்டார். அவரது பார்வையிலே இலங்கை அடிப்படையிலே விவசாயப் பொருளாதாரத்தையும் சிறு விவசாயிகளைத் தனது முதுகெலும்பாகவும் கொண்ட ஒரு

நாடு என்கின்ற கருத்தினை முன்வைத்தார். பெருநகரத்தின் உருவாக்கத்திற்கான முதலீடுகளும் சுதந்திர வர்த்தக உடன்படிக்கைகளும் இந்தக் கலாச்சாரத்திற்கு எதிரானவையென்றும் மக்கள் அரசாங்கத்திலிருந்து தூரமாக்கப்படுவதற்கு இது காரணமானது என்றும் அவர் கருத்துத் தெரிவித்தார்.

அரசியலமைப்புச் சதிப்புரட்சி தடுத்து நிறுத்தப்பட்ட போதிலும் ஏனைய தோல்வியடைந்த சதிப்புரட்சிகள் போல் இந்த அரசியலமைப்புச் சதிப்புரட்சியினால் சடுதியான மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. மேலும் நிறுவன ரீதியான அல்லது தனிப்பட்ட ரீதியான வகைப் பொறுப்புக்கள் கோரப்படவும் இல்லை. நாடு முன்பிருந்த அதே பழைய நிலைக்குத் திரும்பியதுடன் பிரதமரும் மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டு எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்ட அமைச்சரவை மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டது. ஆனால் அரசியல் வகைப்பொறுப்புத் தொடர்பான விடயங்களிலும் நெறிப்படுத்தலின் தெளிவினை வழங்குவதற்கான தேவையிலும் சில பாடங்கள் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அரசியலமைப்பு மறுசீராக்கல் செயல்முறையில் காலம், வளங்கள் மற்றும் அரசியல் மூலதனம் ஆகியவை தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாரிய முதலீடுகள் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்பட்டு பலன்களைப் பெற்றுத்தருமா என்பது நிச்சயமற்றதாக இருக்கின்றது. மாகாண மட்டத்திலே அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கு ஆதரவு வழங்குகின்ற பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தை நோக்கி இலங்கை நகருமா அல்லது அது கொள்கை மற்றும் அமுல்படுத்தல் போன்ற விடயங்களில் ஜனாதிபதி தலையீடு செய்வதற்கு அனுமதிக்கின்ற உறுதியான ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களைத் தொடர்ந்து பேணுமா? இந்த சதிப்புரட்சியின் ஆரம்ப நாட்களில் ஜனாதிபதி பெற்றுக்கொண்ட ஆதரவு மேலும் அவரின் நடவடிக்கைகளுக்குத் தாமதித்துக் காட்டப்பட்ட சவால்கள் ஆகியவையும் அவர் அமைச்சரவையினை அகற்றி இன்னுமொரு அமைச்சரவையினை நியமித்தமையும் இந்த நாட்டிலே ஆழமாக வேருன்றியுள்ள நிறைவேற்று அதிகாரம் என்கின்ற மனநிலை இன்னும் காணப்படுவதை எடுத்து விளக்குவதுடன் நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய ஜனாதிபதியின் அசாதாரண தலையீடுகளை அவை உடனடியாக கேள்விக்குட்படுத்துவதற்குத் தயாராக இல்லையென்பதையும் அவ்வாறான தலையீடுகளை அந்த மனநிலை ஆதரிக்கலாம் என்பதையுமே எடுத்து விளக்குகின்றன.

போட்டியிடுகின்ற பிரதமர்களில் பாராளுமன்றம் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளதா என்று பாராளுமன்றத்திடம் காட்டுமாறு கோரிக்கை விடுத்த சபாநாயகரின் அசாதாரண தலைமைத்துவம் மூலமாகவும் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்த தீர்மானத்தினை முதலில் இடைநிறுத்தி அதன் பின்னர் ஜனாதிபதிக்கு அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளினால் வழங்கப்பட்டவாறு அவரது அதிகாரங்களின் விதிகளினுள் கட்டற்ற தற்றுணிபினைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்கின்ற அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்த அவரின் தீர்மானத்திற்கு எதிராக மேல்நீதிமன்றம் துணிகரமான தீர்வினைக் கொடுத்ததன் மூலமாகவும் அரசியலமைப்புச் சதிப்புரட்சி ஒரு பின்னடைவாகவே உள்ளதெனப் பலரும் நம்புகின்றனர். நிறைவேற்று அதிகாரம், சட்டவாக்கம், மற்றும் நீதிமுறை ஆகிய அரசாங்கத்தின் முன்று தூண்களுக்கும் சமமான அந்தஸ்தினையே நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியது. மேலும் அரசியலமைப்பு ரீதியாக வரையறுக்கப்பட்ட பரிசீலிப்புப் பொறிமுறைகளையும் நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியதுடன் அரசியலமைப்பானது சட்டத்தின் ஆட்சியினையே உட்பொதித்துள்ளது என்பதையும் உறுதிப்படுத்தியது. உண்மையிலேயே நீதிமுறையானது அண்மைக்காலங்களில் பல சவால்களுக்கு உட்பட்டு சமரசம் செய்யப்பட்ட தலைமைத்துவத்திலிருந்து எழுந்து வருகின்ற ஒரு காலப்பகுதியில் இந்த நடவடிக்கையானது நாட்டிலே நீதிமுறையின் சுயாதீனத்தின் உச்சநிலையினைக் காட்டுவதாகவே அமைந்திருக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் நீதிமுறை தொடர்ந்து அதன் சுயாதீனத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காகப் பயணிக்கக்கூடிய ஓர் ஆரம்ப அத்திவாரமா இது என்பது இன்னும் தெளிவற்றதாகவே இருக்கின்றது. அண்மைக் காலங்களில் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுக்கள் மற்றும் அரசியலமைப்புச் சபைகள் ஆகியவற்றின் ஆணைகளும் அவை செயற்பட்ட சுயாதீனமும் பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களினால் விமர்சிக்கப்பட்டன. எனவே பெற்றுக்கொண்ட நன்மைகள் மீண்டும் மறுதலையாக்கப்படக்கூடியவையா என்பதும் நிச்சயமற்றதாக இருக்கின்றது.

19 ஆவது திருத்தமானது அரசியல் மற்றும் அரசியலமைப்புச் சூறாவளியின் மையமாக நிலைமாற்றப்பட்டு ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தைப் பிரதமருக்கும் சபாநாயகருக்கும் இடையில் போட்டியிட வைத்து ஜனாதிபதியின் கட்டற்ற நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கு பல அரசியல் செயற்படுனர்கள் இன்னும் கொண்டுள்ள

உறுதியான மற்றும் அடிப்படையான இணைப்பினை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது.

இலங்கையருக்கு இன்றிருக்கின்ற சவால் கட்டுப்பாடு மிக்க பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் மைய விழுமியங்களை மீண்டும் பெற்று அதனை இலங்கையின் அரசியலமைப்புக் கலாச்சாரத்தினுள் பொதிப்பதாகும். சமூக அமைதியின் சிறந்த பாதுகாவலர்களாகக் காணப்படுகின்ற அரசியலமைப்பியல் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி ஆகியவற்றின் கோட்பாடுகளைப்

பதியவைப்பதற்காக 19 ஆவது திருத்தத்திற்கு அப்பால் செல்ல வேண்டிய சவாலிற்கு இலங்கை முகங்கொடுக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் அரசியலமைப்புக் கோட்பாடுகள் தன்னாட்சி அதிகாரம் அற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன. பிரஜைகளே அவற்றினைப் பற்றிப்பிடித்துப் போராட வேண்டும். அந்தப் போராட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நடப்பதாகவோ நீதிமன்றில் நடப்பதாகவோ அரச சேவையில் நடப்பதாகவோ அல்லது சிவில் சமூகத்தில் நடப்பதாகவோ எதுவாகவும் இருக்கலாம்.

குறிப்புகள்

- 1 சட்டங்கள் சர்வதேச IDEA மற்றும் அரசியலமைப்பு மாற்றல் வலையமைப்பு என்பவற்றினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதுடன் மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையத்தினால் நடத்தப்பட்டது. 15-16 ஒக்டோபர் 2018
- 2 இந்தியா, இலங்கை, நேபாளம், மால்தீவு, பூட்டான் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்து தெற்காசியப் பங்கேற்பு இடம்பெற்றது.
- 3 தாய்லாந்து, மியன்மார், வியட்நாம், மலேசியா, ரிமோர் - லெஸ்ரே, பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் இந்தோனேசியா என்பவற்றிலிருந்து தென் கிழக்காசியப் பங்கேற்பு இடம்பெற்றது.
- 4 பபுவா நியூகினியா, துவாலு மற்றும் ஜப்பானிலிருந்து ஆசிய பசுபிக் பிராந்தியப் பங்கேற்பு இடம்பெற்றது. <http://www.pmdnews.lk/the-foundation-which-strengthen-national-economy-is-the-agriculture-president/>
- 5 http://www.colombopage.com/archive_19A/Jan05_1546663133CH.php,
- 6 “கொள்கை வித்தியாசங்கள் நீங்கலாக, திரு. விக்கிரமசிங்கவிற்கும் எனக்கும் இடையில் கலாச்சார வித்தியாசங்களும் காணப்படுவதை நான் அவதானித்தேன். கொள்கை, கலாச்சாரம், ஆளுமை மற்றும் நடத்தை ஆகியவற்றில் காணப்படும் அந்த வித்தியாசங்கள் அனைத்துமே இந்த அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடியினை மோசமாக்கின என நான் நம்புகின்றேன்”. பார்க்க ஜனாதிபதி சிறிசேன நாட்டு மக்களுக்கு ஆற்றிய உரை, கொழும்பு டெலிகிராப், ஒக்டோபர் 28 2018 <https://www.colombotelegraph.com/index.php/president-maithripala-sirisenas-address-to-the-nation-full-text/>
- 7 கார்டினல் ரஞ்சித், “மேற்குலகின் அதிநவீன சமயம் மனித உரிமைகளாகும்”, *Times of News*, September 23, 2018, <https://srilanka.timesofnews.com/western-world-s-latest-religion-is-human-rights-cardinal-malcolm-ranjith.html>; “MR கேட்கின்றார் மங்களாவின் கூற்று அரசாங்கத்தின் அபிப்பிராயத்தினைப் பிரதிபலிக்கின்றதா என்று” *Daily Mirror*, <http://www.dailymirror.lk/156051/MR-asks-whether-Mangala-s-statement-reflects-Govt-s-opinion>
- 8 திருமதி பண்டாரநாயக்க பிரதமராக 1960 ஆம் ஆண்டு தேர்வுசெய்யப்பட்டார்.
- 9 1951 ஆம் ஆண்டின் முஸ்லிம் திருமண மற்றும் விவாகரத்துச் சட்டம் (MMDA); “ரோமன் டச்சுச் சட்டக் கருத்தியல்களை ஏற்று அங்கீகரித்தல். அதாவது மனைவி மீது கணவன் கொண்டுள்ள திருமண ரீதியான அதிகாரம் மேலும் தனது

- மனைவியின் சொத்தினைக் கட்டுப்படுத்தி முகாமத்துவம் செய்வதற்கான கணவனின் கட்டுப்பாடு
- “தேசவழமைச் சட்டம் பொதுச் சொத்தான தேடிய தேட்டம் மற்றும் மனைவியின் தனிப்பட்ட சொத்து ஆகியவற்றிற்கான அவளின் அகற்றப்படமுடியாத சட்டத்தரணியாகக் கணவனை ஆக்கியுள்ளது” பார்க்க: தொழில்நுட்ப உதவி மதியுரைஞரின் அறிக்கை, ADB “Discriminatory Laws, Regulations and Administrative Practices Affecting/Impacting on Land and Property Rights of Women”, Law & Society Trust, Feb 2010, <https://www.adb.org/sites/default/files/project-document/63874/37402-012-reg-tacr-04.pdf>
- 10 முஸ்லிம் சட்டம்
 - 11 தேசவழமையின் கீழ், திருமணமான பெண் கணவனின் இணக்கமின்றி அவளின் சொத்தினை விற்கமுடியாது. பார்க்க 1911 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் இலக்க திருமண உரிமைகள் மற்றும் வாரிசுரிமைக் கட்டளைச் சட்டத்தின் (யாழ்ப்பாணம்) பிரிவு 6. மனைவி தனது வேறான சொத்தினை விற்பதற்கு கணவனின் எழுத்து மூலமான இணக்கத்தினைப் பெறவேண்டும். வங்கிக் கடனுக்கு விண்ணப்பிப்பதற்கு மனைவி கணவனின் இணக்கத்தினைப் பெறுவதைத் தேவைப்படுத்துவதற்காக இது நடைமுறையில் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.
 - 12 ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 50.92% வாக்கிணையும் 168 ஆசனங்களில் 140 ஆசனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டது (பாராளுமன்றத்தில் ஐந்தில் 4 ஆசனங்கள்). பார்க்க அட்டவணை 38, (அரசாங்கம்., பாராளுமன்றம்) பாராளுமன்றத் தேர்தல் (1977), இலங்கையின் பத்தாவது பாராளுமன்றம், அலே ராசியேட் நிவஸ்பேபர்ஸ் சிலோன் லிமிற்றர், லேக் ஹவுஸ், கொழும்பு. <http://www.jpp.co.jp/lanka/gov/govd/govde/gov38e.htm>
 - 13 1987 நவம்பர் 14 ஆம் திகதி இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பிற்கு இலங்கைப் பாராளுமன்றம் 13 வது திருத்தத்தினையும் மாகாண சபைகளை அமைப்பதற்காக 1987 ஆம் ஆண்டின் 42ஆம் இலக்க மாகாண சபைகள் சட்டத்தினையும் நிறைவேற்றியது.
 - 14 இலங்கையில் கொழும்பில் 1987 ஜூலை 29 இல் கைச்சாத்திடப்பட்டது.
 - 15 2005 – 2015 இல் இலங்கை அமைச்சரவை 82 அமைச்சர்களையும் 83 பிரதி அமைச்சர்களையும் அமைச்சரவை அந்தஸ்து அற்ற அமைச்சர்களையும் கருத்திட்ட அமைச்சர்களையும் கொண்டிருந்தது. இது உலகிலேயே மிகப்பெரிய அமைச்சரவை என விபரிக்கப்பட்டது. 2015 ஆம்

ஆண்டு அமைச்சரவை, தேசிய அரசாங்கத்தில் கூட்டமைப்பு உறுப்பினர்களுக்கும் இடமளிக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ஒரு விதிவிலக்கினைப் பெற்றது.

2003 ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்திய அரசியலமைப்பிற்கான 91 வது திருத்தத்தினைப் பார்க்க. கவுன்சிலின் நியமனச் செயன்முறைக்கு இரண்டு முக்கியமான கட்டுப்பாடுகளைச் சேர்த்தது:

i) -அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை கீழ்ச் சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பதினைந்து சதவீதத்தினைத் தாண்டக்கூடாது. இது தற்போது லோக்சபா உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 543 ஆக இருக்கின்ற காரணத்தினால் அமைச்சர்களின் உச்ச எண்ணிக்கையினை 81 ஆக ஆக்கியுள்ளது.(இந்திய அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 75 (1A) - 91வது திருத்தம்) மேலும்

ii) அரசியலமைப்பின் மாற்றத்திற்கெதிரான திருத்தத்தின் (52வது திருத்தம்) விதிகளின் கீழ் தகைமையிழந்த எந்தவொரு உறுப்பினரும் அமைச்சராக நியமிக்கப்படலாகாது - இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் உறுப்புரை 75 (IB), 2003

(பார்க்க Nikolenyi, Csaba and Shaul Shenhav. 2009, 'In Search of Party Cohesion: The Emergence of Anti-Defection Laws in India and Israel'. 2009 செப்டெம்பர் 3 - 6 இல் டொரண்டோவில் நடைபெற்ற அமெரிக்க அரசறிவியல் சங்கத்தின் கூட்டத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரை https://www.researchgate.net/publication/228152587_In_Search_of_Party_Cohesion_The_Emergence_of_Anti-Defection_Legislation_in_Israel_and_India

¹⁶ செயற்படும் பாராளுமன்றத்தின் ஆதரவு பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவிற்கு இருந்தபோதிலும் இந்த அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்தி ஜனாதிபதி குமாரதுங்க அவரைப் பதவியிலிருந்து அகற்றினார்.

உசாவல்கள்

Rawls, John A theory of Justice, Cambridge, Mass., Belknap Press of Harvard University Press, 1971.

19வது திருத்தம் (2015 மே 15 இல் சான்றுப்படுத்தப்பட்டது) வடக்குக் கிழக்குப் பிரிப்புப் பற்றி தீர்ப்பு, S.C (FR) விண்ணப்ப இலக்கம். 243/06 2006 ஓக்டோபர் 16 இல் தீர்மானிக்கப்பட்டது

திவிநெரும சட்டமூலம் பற்றிய தீர்மானம், மேல்நீதிமன்ற விசேட தீர்மானம் இலக்கம் 01/2012, 9/8/2012 இல் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பிற்கான 17வது திருத்தம்

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பிற்கான 19வது திருத்தம் 2015 ஏப்ரல் 28 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பிற்கான 14வது திருத்தத்தின் உறுப்புரை 99(13) (a)

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பிற்கான 15வது திருத்தம் (பிரிவு 5),

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 99 A (6)

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 46 (1)

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 46 (4)

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பின் 15வது திருத்தம் (பிரிவு 5)

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 99 A (6)

1978 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பின் 18வது திருத்தம் (2010 செப்டெம்பர் 09 இல் சான்றுப்படுத்தப்பட்டது)

Supported by:

diakonia

PEOPLE CHANGING THE WORLD

சட்டத்திற்கும் சமூகத்துக்குமான அறநிலையம்

இல. 03, கின்சி டெரஸ்,
கொழும்பு 00800.
இலங்கை.

தொலைபேசி : +94 (0) 11 268 48 45
தொலை நகல் : +94 (0) 11 2686843
இணையம் : www.lslanka.org

